

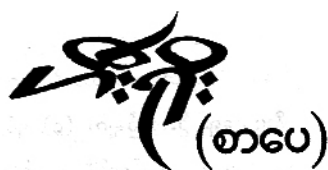
ပင်းချမ်းပွန်

ကြယ်တွေလျှောက်တဲ့လမ်း

လူငယ်ဝတ္ထုတိုအုပ်စု

ဝန်းစိုကော်ပြုစု

Asia Plaza Shopping Centre

ပထမထပ် အခန်း(၄၆)၊ အမှတ်(၂၇၇)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့်
ဥကလမ်းထောင့်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်းဝေ-၃၉၁၀၇၀ (လိုင်ခွဲ ၆၂၇)၊ ၀၉-၅၅၀၅၆၀၂

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအားဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
 အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မင်းချမ်းမွန်

ကြယ်တွေလျှောက်တဲ့လမ်း

လူငယ်ဝတ္ထုတိုများ

- စာမူခွင့်ပြုချက် . ၅၀၀၉၁၅၀၈၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် . ၅၀၀၉၁၅၀၈၄၁
- အုပ်ရေ . ၅၀၀
- ထုတ်ဝေခြင်း . ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ စက်တင်ဘာ
- ထုတ်ဝေသူ . ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)
အမှတ် (၁၀) ရတနာမြိုင်လမ်း၊
၁၂ ရပ်ကွက်၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပန်းချီ . ကျော်ဖြူစံ
- ဖလင် . ဦးထွန်းဆိုင် (ဖ.ဆ.ပ.လ)
(ဖုန်း-၇၀၇၂၄၅)
- မျက်နှာဖုံး၊ အတွင်းပုံနှိပ် . ဦးတင်အောင်ကျော် (၀၇၀၅၃)
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄၇၊ ၅၁ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- တန်ဖိုး . ၁၆၀၀

၈၉၅ - ၈၃

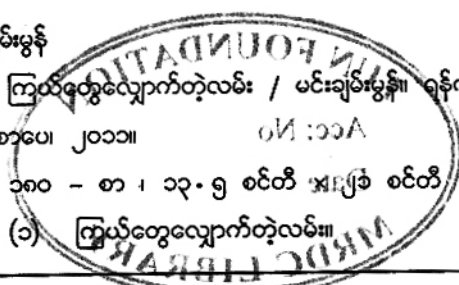
မင်းချမ်းမွန်

ကြယ်တွေလျှောက်တဲ့လမ်း / မင်းချမ်းမွန်၊ ရန်ကုန်။

သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၈၀ - စာ ၁ ၁၃.၅ စင်တီမီတာ စင်တီမီတာ

(၁) ကြယ်တွေလျှောက်တဲ့လမ်း။

မာတိကာ

၁။	ရှေးဦးစကား	၇
၂။	ကင်းစောင့်ရဲဘော်ကလေး	၁၂
၃။	အနီရောင်လေယာဉ်ပျံကလေး	၂၀
၄။	ပိုးထိုးသစ်သီး	၂၈
၅။	အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်လားဟေ့	၄၆
၆။	တွင်းထွက်နှင့် ချက်ကျောက်	၅၂
၇။	ညနေခင်း ခြင်းလုံးကလေး	၆၄
၉။	မြစ်နှင့်သောင်	၇၀
၁၀။	ပိုးစုန်းကြူးကလေး	၈၂
၁၁။	အမှောင်တစ်ခြမ်း အလင်းတစ်ခြမ်း	၉၂
၁၂။	အကျီသစ်နှင့် မြစ်ကျိုးအင်း	၁၀၀
၁၃။	မမြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်	၁၁၂
၁၄။	ကြေးမပါတဲ့ ရွှေ ရေမပါတဲ့ မိုး	၁၂၂
၁၅။	အနာဂတ်ကို ကျင်ယူ	၁၃၂
၁၆။	ကိုကိုပဂေးဆန်	၁၄၈
၁၇။	မျိုးစေ့မသေ မြေဆီမခန်း	၁၆၀

ရည်ညွှန်းချက်

မင်းဗညားမွန်

မိသားစုနွှာချမ်းနှင့်

ရွှေရောင်အနာဂတ်ဆီလျှောက်လှမ်းနေကြသော

လူငယ်ထုအားလုံးသို့ . . .

ရှေးဦးစကား

ခေတ်တိုင်းခေတ်တိုင်းတွင် လူငယ်တွေက ခေတ်ဒီဇိုင်းနှင့်စီးဆင်းခဲ့ကြသည်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်တုန်းကလည်း လူငယ်တွေ ဆံပင်ရှည်ထားကြ၊ အင်္ကျီကော်လံထောင်ကြ၊ ဂစ်တာဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင်ခေါက်ရင်း ဘီတယ်လ်သီချင်းတွေဟစ်ကြ၊ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီတွေဝတ်ကြနှင့် လှိုင်းသစ်ထဲတိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ အခုကျတော့တစ်မျိုး။ သူတို့ဆံပင်အရောင်တွေဆိုးကြ၊ ဟစ်(ပ်)ဟော့(ပ်) သီချင်းနှင့်စကားပြောတဲ့ ဂီတကိုရွတ်ဆိုကြ၊ ကွန်ပျူတာနှင့်ထိတွေ့ကြ၊ ချက်တင်ထိုင်ကြ၊ ဂိမ်းဆော့ကြနှင့် ခေတ်ရဲ့အရသာထဲ မွေ့လျော်ပျော်ဝင်ကြသည်။

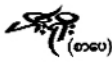
ခေတ်တိုင်းမှာလိုပင် ယနေ့ခေတ်တွင်လည်း လူငယ်တွေက အမျိုးမျိုး။ ပညာခေတ်နှင့်အညီ မိမိတို့၏အသိပညာကို ထွန်းလင်းတောက်ပရန် အစဉ်ထာဝရဦးနှောက်မီးမွှေးနေကြသူများရှိသလို ရေလိုက်ငါးလိုက်ဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြတ်သန်းနေကြသူများလည်း အနုမတဂ္ဂ။ ဦးနှောက်ခါးတောင်းကျိုက်ကာ ပညာနောက်လိုက်နေကြသူတွေအဖို့ကား စဉ်ဆက်မပြတ်သင်ယူနေရမည့်ခေတ်တွင် လေ့လာဆည်းပူးစရာတွေက များလှပါဘိ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးသူမတွေကကော၊ သူတို့လေးတွေဖတ်ဖို့ အဘယ်သို့သောစာတွေကို ဖန်တီးပြုစုပေးခဲ့ကြပါသနည်း။ လူငယ်တွေဖတ်စရာ(လူငယ်စာပေ) ဘာတွေများ လောက်လောက်လားလား ရေးသားလက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြပါသလဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ကျေပါလေစဟုပင် တွေးမိပါသည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ...

ပညာဒီရေမြင့်သစ်နေသော မျက်မှောက်ခေတ်လို ကာလမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့စာပေလောက၌ လူငယ်တွေဖတ်ဖို့ လူငယ်တွေအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားထုတ်ဝေသည့် လူငယ်စာပေကား နည်းပါးရုံမက ခပ်ရှားရှားပင်ဖြစ်သည်။ ယနေ့မဂ္ဂဇင်းများကိုကြည့်ပါက လူငယ်စာပေကို တခုတ်တရနေရာပေးဖော်ပြသည့်မဂ္ဂဇင်းဟူ၍ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ဘယ်နအုပ်ရှိပါသနည်း။ သို့ဖြင့် လူငယ်စာပေနေရာတွင် ခေတ်နှင့်လျော်ညီစွာ စီမံခန့်ခွဲရေးလမ်းညွှန်စာအုပ်တွေ၊ တက်ကျမ်းစာအုပ်တွေနှင့် နိုင်ငံတကာ ဘာသာစကားဆိုင်ရာစာအုပ်တွေက နေရာဝင်ယူလာကြသည်။ စင်စစ် ထိုစာအုပ်များကား အသိပညာပေး၊ အတတ်ပညာပေး သုတစာအုပ်တွေဖြစ်သည်။ အနုပညာပေးစာအုပ်၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် ဖန်တီးမှုရသစာပေမဟုတ်။ ဆေးခါးကြီးကို နဂိုမူလအတိုင်း သောက်ရမည့် စာပေအာဟာရများ။

ကျွန်တော်နှစ်သက်သဘောကျသည်ကား ဆေးခါးကြီးကို အနုရသသကြားလေးအုပ်ကာ လူငယ်တွေသောက်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် လောလောနယ်နယ် စီမံထားသည့်စာပေ။ ရသစွယ်သည့်လူငယ်စာပေ။ ထိုစာပေမျိုးက လူငယ်များ၏နလုံးသည်းပွတ်ကို ညွတ်ကျလာအောင် ပိုမိုဆွတ်ချူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ယူဆမိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့မြန်မာစာပေတွင် လူငယ်စာပေကို အသက်အရွယ်အလိုက် သတ်မှတ်လေ့ရှိရာ အသက် ၁၂နှစ်မှ ၁၈နှစ်အထိ လူငယ်များအတွက် လူငယ်စာပေနှင့် အသက် ၁၈နှစ်မှ ၂၅နှစ်အထိ လူငယ်များအတွက် လူငယ်စာပေဟူ၍ ယေဘုယျသဘော သတ်မှတ်ချက်များထားရှိသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ အသက် ၁၂နှစ်မှ ၁၈နှစ်အထိ လူငယ်တို့ကား ကလေးအတွေးမှရင့်ကျက်၍ လူငယ်အတွေးသို့ဝင်စအရွယ်နှင့် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်များဖြစ်၍ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်၌ တည်ရှိနေသေးသည်။ အများအားဖြင့် ပညာသင်ကြားနေကြဆဲ လူငယ်များဖြစ်၏။ သို့ပါ၍ ထိုလူငယ်များအတွက် စာပေဖန်တီးရာတွင် ၁၅၀၀ အချစ်သဘောထက် ၅၂၈ မေတ္တာသဘောကို ဦးစားပေးရေးဖွဲ့သင့်လှပေသည်။

အသက် ၁၈နှစ်အထက်အရွယ်ကား လူငယ်ဟု ပီပီသသသတ်မှတ်နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။ မိဘ၊ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမားတို့၏ ရင်ခွင်အရိပ်အာဝါသအောက်မှ ရုန်းထွက်ကာ မိမိ၏ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး၊ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စာပေပေါ်တွင် မိမိကိုယ်ကို မိမိယုံကြည်စိတ်ချစွာ ရပ်တည်လှုပ်ရှားလိုသော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ သွန်သင်ဆုံးမခြင်း၊ ထိန်းကျောင်းတည်မတ်ပေးခြင်းတို့ကို သိပ်လိုလားဟန် မရှိကြတော့ပါပေ။ လူငယ်တို့၏ခလေ့စရိုက်၊ အမှုအကျင့်အတိုင်း လှုပ်ရှားတတ်ကြ လေပြီဖြစ်ရာ ဝတ္ထုဖတ်လျှင်လည်း လူကြီးဝတ္ထုရေးနည်းဟန်အတိုင်း ရေးသားထား သောဝတ္ထုများကိုမှ ဖတ်ချင်ကြလေသည်။ သို့ပါ၍ သူတို့လေးတွေ အတုမြင် အတတ်သင်ဖြစ်ကာ ရေလိုက်မလွဲဖို့၊ သူတို့စိတ်ဓာတ်ကို အဆိပ်မခတ်မိစေဖို့ လွန်စွာသတိပြုဆင်ခြင် ရေးသားရပေသည်။

တကယ်တော့ လူငယ်စာပေရေးရသည်မှာ လူကြီးစာပေကဲ့သို့မလွတ်လမ်း၊ ဘောင်အကန့်အသတ်ရှိသည်။ သူတို့အသက်အရွယ်၊ သူတို့ဖြတ်သန်းမှုအတွင်း တွေ့ကြုံရဆုံရသော အဖြစ်အပျက်များ၊ ဘဝပေးအခြေအနေများ၊ အကောင်း လောကဓံ၊ အဆိုးလောကဓံတို့ပေါ်တွင်အခြေခံ၍ ဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်ကာ သူတို့ဘဝကို ကွန်ရက်ဖွဲ့ပါမှ သူတို့စိတ်ပါဝင်စားကြမည်။ လူငယ်စာပေလည်း ပီသမည်။

အရေးကြီးသည်ကား ကျွန်တော်တို့ ယနေ့ခေတ်လူငယ်တွေကို အထင် သေး၍ မရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်စာပေဆိုပြီး ကလေးစာပေသာသာ အရေး အသားမျိုးဖြင့် နိမ့်ချရေးသားလို့မဖြစ်တော့ပါပေ။ ယနေ့လူငယ်များကိုကြည့်လျှင် အသက် ၁၆နှစ်တွင် ဆယ်တန်းအောင်ကြပြီ။ ထို့နောက် တက္ကသိုလ်တက်ကြ၊ တချို့ဆို အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်ရင်း တစ်ဖက်က လုပ်ငန်းခွင်သို့ပင် ဝင်နေ ကြပြီ။ လူ့ဘဝ တံစက်မြိတ်ထဲ တိုးဝင်နေကြပြီ။ အတွေ့အကြုံတွေ အထိုက် အလျောက် ရနေကြလေပြီ။ တချို့ဆိုလျှင် မူးယစ်ထုံတိုင်းအချစ်နလုံးသားရေးရာ ကိစ္စတွေကိုပင် နားလည်ခံစားတတ်နေကြပြီ။ သူတို့ခေတ်ကလည်း ကွန်ပျူတာ ခေတ်၊ ဂလိုဘယ်လ်ခေတ်၊ သတင်းမီဒီယာခေတ်၊ တီဗီ၊ ဝီဒီယို၊ ပြိုင်တုစလောင်း။

အင်တာနက်အွန်လိုင်းမှတစ်ဆင့် အာရုံခံစားချင်တာကို ခလုတ်ကလေးတစ်ချက် နှိပ်ရုံဖြင့် လွယ်လင့်တကူ အာရုံခံစားနိုင်ကြသည့် ခြောက်ဖက်သံကြားခေတ်။

ယနေ့လူငယ်တွေကို လွယ်လွယ်ကူကူတွယ်၍ မရ။ လျှော့တွက်၍ မရ။ အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် ပညာပေး၍ မရ။ ခပ်တည်တည် ဆရာကြီးဝင်လုပ်၍ မရ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်စာပေကို ဘယ်လိုရေးမလဲ။ ဖော့တွေးဖော့ရေးနေဖို့ ကော သင့်ပါမည်လား။ ခေတ်အလိုက် လူငယ်ဝန်းကျင်စရိုက်သဘာဝနှင့် ကိုက်ညီအောင် အတန်အသင့် ဒီဂရီဖြင့်ရေးမှ၊ အရေးအသား အတွေးအခေါ်ကိုဆွဲတင်မှ သူတို့ရင်ထဲသို့ စီးဝင်ရောက်ရှိမည်ဟု တွေးဆမိပါသည်။

ဤသို့တွေးဆမိသည့်အလျောက် ကျွန်တော်၏ “ကြယ်တွေလျှောက်တဲ့ လမ်း” လူငယ်ဝတ္ထုတိုများကို ဖန်တီးရာတွင် လက်တွေ့လူငယ်တို့ဘဝမှ အတွေ့အကြုံအဖြစ်အပျက်များအပေါ်အခြေခံ၍ အသက်အရွယ်အလျောက် အိုးနှင့်ဆန် တန်ရုံ အသိပညာနှင့်အနုရသကို သဟဇာတဖြစ်အောင် မွမ်းမံတင်ဆက်ထားပါသည်။ မည်သည့်အရာက ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်၊ မည်သည့်အရာက ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်သည်၊ အကောင်းအဆိုး အယုတ်အညံ့နှင့် ဖြစ်သင့်ဖြစ်အပ်သည့်အရာက ဘာ၊ ရှောင်အပ်ကြဉ်အပ်သောအရာက ဘာ ဆိုတာကို လူငယ်တို့အနေဖြင့် မိမိတို့အတွေ့အကြုံ အရွယ်အသက်ဖြင့် နှိုင်းချင့်ချိန်စက်နိုင်ရန် ကွန်ချက်ပြထားပါသည်။ ပီပီပြင်ပြင် ကြည်ကြည်လင်လင်မြင်ရန် ရည်သန်ပါသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် “ခံစားသိ” မှ “ဆင်ခြင်သိ” သို့ ဝတ်မှုန်ကူးလျက်၊ မှန်ကန်သည့်အလင်းတစ်စကို ပျက်ခနဲမြင်လိုက်ကြစေချင်ပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လူငယ်တို့အနေဖြင့် လောကကို နားလည်စရာ၊ ဘဝကိုနားလည်စရာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားလည်စရာ၊ မိမိကိုယ်ကို နားလည်စရာတို့ကို မြင်ယောင်ကြားယောင်လာကြရန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ မြင်လာကြားလာငြားက ကျွန်တော့်ရင်မှာ တုန်ခါပီတိဖြစ်ရပါပြီဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ယခု လူငယ်ဝတ္ထုတိုများကို စာမျက်နှာပေါ်သို့ ကနဦးမှတ်မှတ်ရတင်ပေးဖော်ပြခဲ့ကြသည့် မဂ္ဂဇင်းများနှင့် အယ်ဒီတာများကို ကျေးဇူးမှတ်တမ်းပြုပါသည်။ ထို့အတူ လူငယ်စာပေနှင့်ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ကို လက်တွေ့

အကောင်အထည်ဖော်ပေးသည့် ကိုမောင်မောင်ထွန်း (ဟီးရီးစာပေ) ကိုလည်း ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါကြောင်း မေတ္တာရည်လောင်းအပ်ပါသည်။

“ယနေ့လူငယ်၊ နောင်ဝယ်လူကြီး” ဟု ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးဇော်ဂျီညွှန်းပြ ခဲ့သလိုပဲ ယနေ့လူငယ်တို့သည် နောင်အနာဂတ်ကို မောင်းနှင်ဖန်တီးကြမည့် သူများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏အနာဂတ်သည် သူတို့လက်ထဲတွင်ရှိသည်။ မနက်ဖြန်ကို ရွှေတောင်ကုန်းပေါ် လွင့်တင်ကြစေချင်ပါသည်။ လူငယ်တိုင်း သားကောင်းတစ်ယောက် ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ဖြစ်ကြပါစေသတည်း။

လူငယ်အားကို ယုံကြည်မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့်။

မင်းချမ်းမွန်

၂၀၁၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၃၊

(စာပေ)

ကင်းစောင့်ရဲ့ဘေကလေး

ကင်းစောင့်ရဲဘော်ကလေး

ကျွန်တော်တို့မိသားစုက တိရစ္ဆာန်များကိုချစ်သည့်မိသားစုကလေး တစ်စုဟု ဆိုလောက်ပါသည်။ ဖေဖေက ကြောင်တွေကို ချစ်တတ်သလို မေမေက ခွေးတွေကို ချစ်တတ်သည်။ ဖေဖေက ကြောင်လေးတွေကို ပူစီကက် ပူစီကက်ဟုခေါ်ကာ ပွတ်သပ်နေတတ်ပြီး မေမေက အီးတီး၊ ကျားဘို၊ မဲလုံးဟုခေါ်သည့် ခွေးတွေနှင့် လုံးထွေးနေတတ်သည်။

မေမေ ခွေးချစ်တတ်ပုံက လွန်ပါရော။ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ်ကြိမ် ခွေးတွေကို တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ထမင်းကျွေးလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ခွေးသုံးကောင်အပါအဝင် လမ်းထဲကခွေးတွေလည်းပါတာမို့ အားလုံးကိုးကောင် တိတိ။ မေမေ မနက်အစောကြီးထပြီး ဆန်ခြောက်လုံးချက်ချက်ကာ ငါးပိရေချို၊ ပင်လယ်ငါးတွေနှင့် နယ်ဖတ်သည်။ ပလတ်စတစ်ပန်းကန်ပြားတွေနှင့် သေသေချာချာထည့်ပြီး အညီအမျှကျွေးပါသည်။ ဟိုနီမဆိုသော ခွေးမကြီးကိုဆိုလျှင် နောက်ထပ်ကလေးတွေမမွေးဖို့ နေ့စဉ် ဆေးတစ်လုံးကျပင် ထည့်ကျွေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးလျှင် ပန်းကန်တွေကို ကျကျနနဆေးပြီး ပြန်သိမ်းပါသည်။

မေမေတို့ ခွေးထမင်းကျွေးလျှင်...

ကျွန်တော်လည်း အငြိမ်မနေရပါ။ ခြံဝင်းထဲ ခွဲကျွေးသော ခွေးသုံးကောင်ကို တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မကိုက်ရန် တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းနှင့် ဝိုင်းထိန်းပေးရသည်။ ဖေဖေကလည်း မေမေ့ကို ဝိုင်းကူလုပ်အားပေးရတာပေါ့။

စိမ်းစိမ်းစိုစို မိုးရေစက်ကလေးတွေနှင့်အတူ...

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တာ တစ်လခန့်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးပြန်ဆုံကြပြီး အတန်းသစ်တက်ရတာမို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလှပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာမချောချော သဘောကောင်းကောင်းနှင့် စာသင်ရသဖြင့် ပျော်ကြရသည်။ ဆရာမက ပုံတွေလည်းပြောပြသည်။ တစ်ခါတလေ ကဗျာတွေကိုလည်း ရွတ်ဆိုပြပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း လိုက်ဆိုဖို့ သင်ကြားပေးသည်။ မနက်ကပင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်ညီညီ သီဆိုခဲ့ရပါသေးသည်။

တို့ကျောင်းဝန်းကျင် ပျံ့သင်းမွှေးအောင်
သန့်ရှင်းရေးကို ဆောင်ရွက်ကွယ်။
ကျောင်းသားကျောင်းသူ လေကောင်းရှိုက်ဖို့
ရေမြောင်းတစ်ဝိုက် ပြုပြင်တယ်။
ပိုးမွှားခြင်ယင်မျိုးဆက်တားဖို့
ရွံ့ဗွက်များကို မြေဖို့မယ်။
သန့်ရှင်းသာယာ ပျော်ဖို့ကောင်းတဲ့
တို့ကျောင်းတော်ကြီး ဂုဏ်တင့်တယ်
တင့်တယ်...တင့်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ တော်တော်အော်ရသလို တော်တော်ပျော်ပါသည်။ ပျော်လို့ မှမဆုံးမီ အချိန်ပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုးသံနှင့်အတူ ဆရာမပေးလိုက်သည့် အိမ်စာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတာအမှန်ပါပဲ။

“မနက်ဖြန် ကျောင်းလာရင် အားလုံးစာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေးလာကြရမယ်။ ခေါင်းစဉ်က ကျွန်ုပ်အကြိုက်ဆုံး အားကစား၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

အများနှင့်အတူလိုက်၍ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမခွဲပါသော်လည်း ကျွန်တော့်
 စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လို့နေသည်။ ကျောင်းဖွင့်လို့ စာသင်တာဘာမှမကြာသေး
 ဘူး။ အိမ်စာတွေပေးနေပြီ။ ကျွန်တော်က အိမ်စာတွေဘာတွေ သိပ်မလုပ်ချင်။
 အိမ်မှာဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်သည်။ တီဗီကြည့်ချင်ကြည့်မည်။
 စာကျက်စရာရှိ ကျက်မည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆော့စရာရှိဆော့မည်။
 ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ နေချင်သည်။

ကျွန်တော်က ဦးဦးတိုးတိုးကို သဘောကျသည်။

ဦးဦးတိုးက မေမေမောင်ဖြစ်ပြီး အိမ်မှာပဲအတူနေသည်။ တစ်ကိုယ်
 တည်း လူပျိုကြီး။ သို့သော် သူ့မှာ အဖော်ရှိသည်။ သူ့အဖော်သူ့ချစ်သူကား
 စာအုပ်တွေပင်ဖြစ်ကြောင်း မေမေကို ရယ်ရယ်မောမောပြောတတ်သည်။
 ဦးဦးတိုး အခန်းထဲမှာဆိုလျှင် စာအုပ်တွေချည်းပဲ။ သူ့နေရာနှင့်သူ စီထပ်ထား
 တာလည်းရှိ၊ ဖတ်လက်စ ရှုပ်ပွနေတာလည်း ရှိသည်။

ဦးဦးတိုးက မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်သည်။

တစ်နေ့မှာ “ဦးဦးတိုးက ဘာလုပ်ရတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်မေးကြည့်တော့...

“လူတွေဖတ်ဖို့ စာအုပ်လုပ်ရတာပေါ့ကွ” ဟု ဦးဦးတိုး ပြန်ဖြေသော်လည်း
 ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားမလည်ပါပေ။ ဒီလိုစာအုပ်မျိုးလေဟု ထောင်ပြ
 တော့မှ ကျွန်တော်သိရသည်။ အဲဒီလိုစာအုပ်မျိုးတွေ ဦးဦးတိုးအခန်းမှာ အများ
 ကြီးပါပဲ။ ဦးဦးတိုးက စာတကယ်ဖတ်သည်။ အားအားရှိလျှင် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ
 အပ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ဦးဦးတိုးက ကျွန်တော်ဖတ်ဖို့ ကလေးကဗျာစာအုပ်တွေ ထုတ်ပေးတတ်
 သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လို ကလေးသူငယ်တွေအတွက် ထုတ်ဝေသည့်
 စာစောင်များ။ တစ်ခါတလေ ဒီလိုကဗျာမျိုးတွေဖတ်။ အင်္ဂလိပ်စာလည်း
 တိုးတာပေါ့ဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြတာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ဗေဒင်အတွက်ကောင်းတဲ့ ကောင်

စီ-အေ-တီ ကက်... ကြောင်။

(ကလေး)

သားမောင်ပျောက်လို့ အရှာထွက်
အာ(ရ်)-အေ-တီ ရက်... ကြွက်။

နှုတ်ဆက်စုံစမ်း သူထိုင်တာ
အင်(မ်)-အေ-တီ မက်... ဖျာ။

ကြောင်ဝါလိုက်တော့ ကြွက်သေးသေး
အက်(စ်)-အေ-တီ-ဖက်... ဝဝလေး။

အာ(ရ်)-အေ-အင်(န်)... ရဲ(န်း)ပြေး။

ဦးဦးကိုင်းထားသော ကဗျာစာအုပ်ကလေး၏ မျက်နှာဖုံးကို ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ယဉ်မှူး၏ စံပယ်မွှေးမွှေးကလေးဖို့ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖို့ ဦးဦးတိုးပေးသော ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ကြည့်ရပါဦးမည်။

ကျွန်တော် ပုံပြင်များကို အရမ်းကြိုက်သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မေမေနှင့်ဖေဖေတို့က ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းကြီးလာတော့ “နင့်ဦးတိုးကြီးကို သွားပြောခိုင်း” ဟု ဆိုကာ ဦးဦးတိုး၏ ဗိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “အဲဒီပူနေတဲ့ ဗိုက်အိုးထဲမှာ ပုံတွေအများကြီး” ဟု ရယ်မောပြောဆိုသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ဦးဦးတိုး၏ ဗိုက်ကြီးကို ပုတ်ကာရိုက်ကာ “ဦးဦးတိုး ပုံပြောပြ” ဟု ပူဆာတောင်းဆိုသောကြောင့် ပုံပြောခြင်းတာဝန်သည် ဦးဦးတိုး ပခုံးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဦးဦးတိုးက တကယ်ပုံပြောကောင်းတာပဲ။

ဦးဦးတိုးပြောသည့်အထဲတွင် ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားလည်းပါသည်။ ကြောင် အိုကြီးနှင့်ကြက်မလေးလည်းပါသည်။ တောတွင်းသားလေး မောဂလီလည်းပါ သည်။ မောင်ပေါက်ကျိုင်းတို့၊ ဇနက္ခမင်းသားတို့လည်းပါသည်။ ရယ်စရာဖြစ် အောင်လည်း ပြောတတ်လွန်းပါဘိ။ ရွှေယုန်နှင့် ရွှေကျားဆိုပါစို့။ သူတို့ သက် ကယ်ရိတ် မသွားကြတော့ဘဲ အရပ်ထဲက ဗီဒီယိုရုံထဲ ကိုရီးယားကားသွားကြည့်

ချင်ကြည့်နေတတ်ပြီး ကာရာအိုကေထဲ ရောက်ချင်ရောက်၊ ဂိမ်းသွားဆော့ချင် ဆော့နေသလိုမျိုး စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောပြတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဆိုရမလားမသိ။

ဒီနေ့ည ဦးဦးတိုး စောစောစီးစီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ဦးဦးတိုး ကျွန်တော့်ကို ပုံမပြောပြတာကြာပြီ။ ဦးဦးတိုးက မအားလိုက်၊ ကျွန်တော်က ခပ်စောစောငိုက်လိုက်နှင့် မကြုံကြုံကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ညမှ ကျွန်တော်က ဦးဦးတိုးပုံပြောပြဆိုတော့ ဦးဦးတိုးက စိတ်ပါ လက်ပါပဲ “အေး...အေး...ပြောမယ်ကွ၊ မင်းတို့လူငယ်တွေကို အားမရတာတွေ ပြောမယ်ကွ” ဟု ဆိုသည်။

“အလုပ်ထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ လူငယ်တွေတဲ့ကွာ ခိုင်းလိုက်ရင် အချိုး မပြေချင်ဘူး။ လုပ်တော့လုပ်ပါရဲ့၊ ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဝတ်ကျေတန်းကျေ၊ တာဝန် ကို တာဝန်တစ်ရပ်လို တိတိကျကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ကောင်တွေ နည်းလာပြီ၊ ရှားလာပြီ”

နေ့ခင်းတုန်းက အလုပ်တိုက်မှာ ဦးဦးတိုး ကျွဲပြီးတိုခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် မရဲတရဲမေးကြည့်တော့...

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုးမြင့်တိမ်၊ ငါ့တူ... ခုခေတ် မင်းတို့တချို့ လူငယ်တွေ ကို ဦးတိုး အားမရဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့် တိုက်ဆိုင်လာလို့ တာဝန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပုံတစ်ပုဒ်ကို ဒီနေ့ ဦးတိုး မင်းကိုပြောပြမယ်၊ တကယ်တော့ ပုံပြင်မဟုတ်ဘူးကွ။ လူငယ်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်ပဲ။ ဆိုဗီယက်ရုရှားထင်တယ်၊ ဖတ်ထားတာ ကြာပြီ ဆိုတော့ မေ့တော့တော့တောင် ဖြစ်နေပြီ။ တိုက်ဆိုင်လာလို့ မင်းကို ပြောပြတာ၊ နားထောင် ဒီလိုကွ” ဆိုပြီး စီကာပတ်ကုံး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလေသည်။

တစ်နေ့သားမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လိုပါပဲ၊ ကလေးတွေ စုဝေးကစားကြ သည်။ ရဲဘော်စစ်သားတွေ လုပ်သူကလုပ်။ စစ်ဗိုလ်၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေ လုပ်သူ ကလုပ်။ စစ်တိုက်တမ်းကစားသည့်အခါကစား၊ စစ်သီချင်းတွေဆိုသည့်အခါ ဆိုပေါ့။ တစ်နေရာမှာတော့ “မင်း ဒီနေရာမှာကင်းစောင့်” ဆိုပြီး လူငယ်

တစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်းစောင့် တာဝန်ကျရဲဘော်လေးက “ဟုတ်”ဟု ဆိုကာ အလေးပြုပြီး သူ့လက်စွဲ တုတ် သေနတ်ဖြင့် မတ်မတ်ရပ်လျက် တာဝန်ထမ်းရွက်နေတော့သည်။

တရွေ့ရွေ့နှင့် အချိန်တွေ ကုန်သွားသည်။

သူငယ်ချင်းကစားဖော်တွေလည်း အိမ်ပြန်ကုန်ကြပြီထင်သည်။ တစ် ယောက်တလေမျှ မကျန်တော့။ ကျန်နေတာက သူတစ်ယောက်တည်း။ တကယ့် စစ်သားကြီးတစ်ယောက်လို ကင်းစောင့်ဆဲ။ နေရာက တစ်လက်မ မရွေ့၊ မခွာ။ အတော်ကြာပြီ။ နေတောင်ဝင်တော့မည်။

ထိုစဉ် လူကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့အနားရောက်လာ သည်။ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသော သူ့ကိုတွေ့ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲမေးလိုက် တော့ ..

ကျွန်တော် ကင်းစောင့်နေတာဟု ပြန်ဖြေသည်။ ဘယ်သူက ခိုင်းလို့လဲကွ လို့ မေးတော့ “ကျွန်တော့် အထက်အရာရှိ ဗိုလ်ချုပ်က အမိန့်ပေးခိုင်းခဲ့တာ” ဟုပြောသည်။ ထိုအခါ လူကြီးလည်း ရိပ်စားနားလည်သွားသည်။

“မင်းကစားဖော်တွေလည်း အားလုံးပြန်ကုန်ကြပြီ။ မင်းလည်းပြန်တော့ ပေါ့”ဟုပြောရာ၊ လူငယ်က “အထက်အရာရှိက အမိန့်ပေးထားတာ ဘယ်ပြန်လို့ ဖြစ်မလဲဗျ။ သူ့ဆီက တန်းဖြုတ်တဲ့အမိန့်မရမချင်း တာဝန်သိသိစောင့်ရမှာပဲ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

လူကြီးလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည် သဘောပေါက်ကာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုလူကြီး စီစဉ်ပေးသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ မကြာမီ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး လူငယ်ကိုပြောသည်။

“ငါ မင်းတို့တပ်က ဗိုလ်ချုပ်ပဲ၊ ရဲဘော်ကို ငါ အမိန့်ပေးတယ်၊ မင်း တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ၊ တန်းဖြုတ်တော့”

ဒီလိုပြောလိုက်လေမှ လူငယ်ဟာ သူ့ကို အမိန့်ပေးတဲ့လူကြီးကို အလေး ပြုပြီး အဲဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားတော့တယ်တဲ့။

ပုံဝတ္ထုကတော့ ဒါပါပဲ။ ပေးလာတဲ့တာဝန်ကို ဘယ်လောက် ကျေပွန် လိုက်ပါသလဲလို့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ အတော်ကြီးကျေပွန်သွားသည်။

ဦးဦးတိုး ထဖွင့်လိုက်သည့် မီးခလုတ်ကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဖျတ်ခနဲ လင်းထိန်သွားသလို ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာလည်း...

ဟုတ်သည်။

ကျွန်တော် နည်းနည်းအပျင်းထူချင်သည်။

ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စုံတစ်ရာခိုင်းလိုက်၊ တာဝန်ပေး လိုက်လျှင် ချက်ချင်းမလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင်၊ တေပေပြီး ငြင်းဆန်ချင်သည့် အကျင့် ဉာဉ်ဆိုးရှိသည်။ ဒါဖြစ်သင့်သလား။

ခုတော့ ရင်ထဲ လင်းသွားပါပြီ။ ဦးဦးတိုးပြောပြသည့် ပုံဝတ္ထုထဲက ကင်း စောင့်ရဲဘော်ကလေးလို တာဝန်ကို တိကျလေးစားစွာ လိုက်နာရမည်။ ဘယ် လောက် အတုယူအားကျဖို့ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ဒီနေ့ ကျောင်းမှာတုန်းက ဆရာမ သေသေချာချာမှာခဲ့သည်။ စာစီစာကုံး ရေးခဲ့ဖို့ အိမ်စာပေးခဲ့သည်။

အစကတော့ တေပေပြီး မရေးဘဲ နေလိုက်မလို့ပါပဲ။

အခုတော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကင်းစောင့်ရဲဘော်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို အလင်းရောင်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကော်ပီစာအုပ်ကို ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ စာစီစာကုံးခေါင်းစဉ်ကို ရေးချလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်အကြိုက်ဆုံး အားကစား”

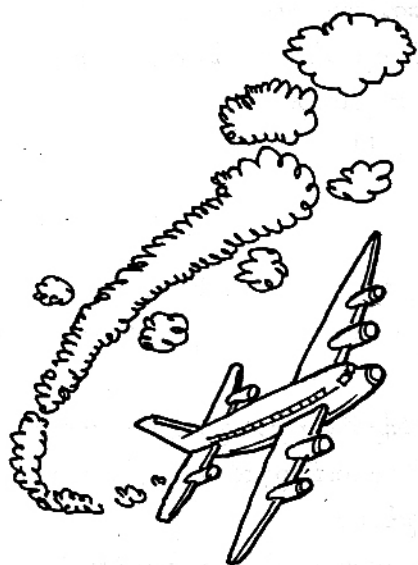
ကျွန်ုပ်အကြိုက်ဆုံး အားကစားသည် ရေကူးအားကစား ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေကူးအားကစားသည် ချွေးမထွက်သော အားကစားတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိတာကတော့ သေသေချာချာပါပဲ။

ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၉၊ စက်တင်ဘာ

အိမ်ကနေ
ပျံသန်းနေတာပဲ။

အိမ်ကနေ
ပျံသန်းနေတာပဲ။

အနီရောင်လေယာဉ်ပျံကလေး

“ဂျစ်ကောင်”

အာခေါင်ခြစ်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အနီတီလေးအသံကြောင့် သူတော်တော်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ တကယ်တော့ သူ့အမည်က ချစ်အောင်။ သို့သော်လည်း အနီတီလေးကတော့ သူ့အပေါ်အလိုမကျ။ ဒေါသထွက်သည့်အခါတိုင်း ချစ်အောင်အစား ဂျစ်ကောင်ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်ဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။ တံမြက်စည်းစာ အကျွေးခံရဖို့ သေချာသလောက် ရှိပြီဟု သူတွေးထင်မိသည်။

အေးလေ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်သူမပြုမိမိမူပေ။ ပေးလာသမျှ အပြစ်ဒဏ်ကို ခေါင်းငုံ့ခံရုံပဲရှိတော့မည်။

ကံကောင်းမလိုလိုနှင့် ဒီနေ့ တွတ်ပီကံမကောင်းဘူးဆိုသည့် ဘူတာပဲဆိုက်ရောက်တော့မှာပါလား။

ညနေကျောင်းလွှတ်ပြီး သူ့စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ပြန်အလာ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်တက်ချင်း အနီတီလေး၏မီးဖိုချောင်ဘက်မှ လှမ်းခေါ်သံစူးစူးကို သူကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂျစ်ကောင်....လာစမ်း ဒီကို”

မနက်တုန်းကတော့ ပြုံးပြုံးပျော်ပျော်။

နေခြည်နုနုနှင့်အတူ မင်္ဂလာရှိသောနေ့တစ်နေ့ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ထင်လည်း ထင်လောက်စရာပါပဲ။ အလွယ်တကူနှင့် ဝင်ငွေဖြောင့်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ သူ လမ်းထိပ်ရှိ ဇော်ကြီးတို့အိမ်အသွားမှာ သူတို့ မျက်စောင်းထိုးအိမ်မှ ကြီးကြီးမေနှင့် ဆုံသည်။ ကြီးကြီးမေလက်ထဲမှာ သပြေခက်နှင့် ဆီးခက်နှင့်...။

“ချစ်အောင်ရေ... သားလေးလာစမ်းပါဦး၊ ဟောဒီသပြေခက်နဲ့ဆီးခက်ကို အိမ်ကဘာကြီးဆီ သွားပေးပေးစမ်း၊ ကြီးကြီးမေ ဈေးဘက်သွားစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြီးကြီးမေ လှမ်းပေးသော သပြေခက်နှင့် ဆီးခက်ကို ကမ်းယူရင်း သူ အကြံတစ်ခု ချက်ချင်းရလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ ခပ်တည်တည်ဖြင့် အကြံအဖန်လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးရင်း ကြီးကြီးမေတို့အိမ်ဆီသို့လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆွဲသည်။ ကြီးကြီးမေ၏ယောက်ျားဖြစ်သူ ဘာကြီးထွက်လာတော့ လက်ထဲကပစ္စည်းတွေကမ်းပေးရင်း...

“ကြီးကြီးမေ ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ၊ ပိုက်ဆံနှစ်ရာပါပေးလိုက်တဲ့”

ဘာကြီးက လူရိုးလူအေးဆိုတော့ ဘာမျှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မျှော့...

“အေးကွာ...ခဏ”

ဆိုပြီး အိမ်ထဲဝင်ကာ ပိုက်ဆံနှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုယူပြီး သူ့တို့ကမ်းပေးသည်။ လန်းပြီပေါ့။ ဟာ...ဟန်ကျလိုက်လေခြင်း။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပိုက်ဆံရပေါက်က လွယ်လွယ်လေးပါပဲ။ နည်းနည်းပါးပါး လိမ်ရညာရတာ လောက်ပဲရှိသည်။

ဒါလည်း ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့၊ အရေးကြီးတာက သူ လိုအပ်နေသော ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ကို ခပ်မြန်မြန်ရအောင်စုဖို့ပဲဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူ လောလောဆယ် ငွေတစ်ထောင်ကျပ် အပူတပြင်းလိုအပ်နေသည်။ သူအင်မတန်

လိုချင်နေသည့် အနီရောင်ဂျက်လေယာဉ်ပျံလှလှလေးကို ဒေါ်တရုတ်မ စတိုးဆိုင်မှဝယ်ရန်အတွက်ပါပဲ။ ဒေါ်တရုတ်မကလည်း ထိုလေယာဉ်ပျံကို တစ်ထောင်ကနေ တစ်ပြားမှမလျှော့ဘူးဆိုတော့ သူ့အနေနှင့် ငွေတစ်ထောင် အမြန်ဆုံး ပြည့်အောင် ရှာကြံဖို့သာရှိတော့သည်။ သူ့မှာ သူများတကာတွေလို လက်ဖြန့်တောင်းစရာ အဖေလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ။ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ။ သူငယ်စဉ်ကတည်းက ကားမှောက်သည့်အထဲ အဖေရော အမေပါ ပါဝင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြသဖြင့် အမေ့ညီမ အန်တီလေးဆီမှာ မှီခိုကပ်ရပ်နေခဲ့ရသည်။ မျက်နှာငယ်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ အန်တီလေး သားသမီးတွေနှင့် မတည့်အတူနေရခဲ့ရသမို့ အနှိမ်မခံရအောင် အနိုင်ကျင့်မခံရအောင် သူ ခပ်စွာစွာနေလာခဲ့ရသည်။ ဤသို့မလုပ်လျှင် ဒီကောင်တွေ သူ့ကို အုပ်စုနှင့်ဝါးချသွားကြလိမ့်မည်။

ဒါကိုပဲ အများစုက ဘုမသိဘမသိဖြင့် သူ့ကို ဆိုးပေတဲ့။ မိုက်တိမိုက်ကန်းကောင်တဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဂျစ်တစ်တစ်မိုက် တိုက်တိုက်စတိုင်မို့ အန်တီလေးပင် သူ့ကို 'ချစ်အောင်' မခေါ်ဘဲ 'ဂျစ်ကောင်' ဟုခေါ်ခဲ့တာ ဘာဆန်းမလဲ။

ဂျစ်ကောင်တဲ့။ ဝါးဟားဟား...ခေါ်ချင်သလောက်ခေါ်လိုက်စမ်း။

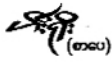

ဟင်...

သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားပြီး ထင်ရသည်။

သွားပြီ။ မစားရက်မသောက်ရက် ကုပ်ကုပ်ခြစ်ခြစ် ခိုးဝှက်တိုလို့။ စုဆောင်းထားခဲ့သမျှသွားပြီ။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမရှိတော့။ အားလုံးပြောင်ပြီ။

တစ်ကောင်ကောင် ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သွားတာဖြစ်မည်။ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဝှက်တိုသွားတာဖြစ်မည်။ သေချာသည်။ သူ့ငွေရှစ်ရာကို သင်္ချာစာအုပ်အဖုံးထဲ သေသေချာချာထည့်ခဲ့သည်။ သူ့သင်္ချာစာအုပ်ကို ဂျာနယ်အဖုံးဖြင့် ဖုံးထားသည့်အတွက် ဘယ်သူမျှမသိမမြင်အောင် အဲဒီစာအုပ်အဖုံးကြားလုံလုံခြုံခြုံ ထည့်သိမ်းထားခဲ့သည်။

နေ့လယ် မုန့်စားဆင်းချိန်မတိုင်မီကပင် သူ တိတ်တဆိတ် ခိုးကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ရှစ်ရာတိတိ။ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ရယ်၊ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ရယ်။ တစ်ရာတန် ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ရွက်ရယ်။ အားလုံးကိုပြားချပ်နေအောင်ဖြန့်ကာ ထပ်ထည့်ထားတော့ သင်္ချာစာအုပ်က ဖောင်းကားပြီးလည်း မနေပါဘူး။ ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံရှိမှန်း ဘယ်သူမှမရိပ်မိနိုင်ပါဘူး။

တစ်ခုပြောစရာရှိသည်က သူကလည်းသူပါပဲ။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်ကာ မကြာခဏ စာအုပ်အဖုံးကို ဟဟပြီးကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို တစ်ယောက်ယောက်ကမြင်မိသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖိုးထောင်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်လေမလား။ မိုက်တီးဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်လေမလား။ တစ်ယောက်ယောက်လက်ချက်ဖြစ်ဖို့ သေချာသည်။

အဲဒီပိုက်ဆံပါတဲ့ သင်္ချာစာအုပ်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ တခြားစာအုပ်တွေကြား သေသေချာချာထည့်ခဲ့ရက်သားနဲ့ ဖြစ်ရလေခြင်း။

လက်ပူးလက်ကြပ်မမိတော့ ပြောဖို့ခက်သား။

ကိုယ့်အပြစ်ပါပဲလေဟု သူ့စိတ်ကို သူပြန်ဖြေသည်။ ဖြေသော်လည်းမရ။ တစ်ထောင်ပြည့်ဖို့ လက်တစ်ကမ်း နှစ်ရာပဲလိုတော့သည်။ ငွေရှစ်ရာကြီးများတောင်။ ဒီရှစ်ရာရအောင် ဘယ်လောက်ကြံဖန်ခဲ့ရသလဲ။

နှမမြောလိုက်တာ။ သွားပြီ။ အနီရောင်လေယာဉ်ပျံကလေးနှင့် ဝေးပြီပေါ့။

တကယ်တော့ ဤငွေထဲမှ ငါးရာကို အန်တီလေးအလစ်မှာ အန်တီလေးပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လှစ်ခနဲခိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရာကတော့ ထုံထုံအအ ဘိုမဆိုသည့် ကောင်မလေးဆီက။ နှစ်ရာကတော့လား၊ မနက်ကပင် ကြီးကြီးမေယောက်ျားဆီက ခပ်တည်တည် ကြံဖန်လိမ်လည်ရယူခဲ့တာမို့ ပူပူနွေးနွေးပင်ရှိသေးသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ တကယ်ကို ပူပူနွေးနွေးလေးမှ ပူပူနွေးနွေးလေး။

နေ့လယ်မုန့်စားဆင်းတော့ အောင်မင်းတို့ သူ့ရတို့အုပ်စုနှင့် ဘောလုံးပင် အလောင်းအစား ကန်ကြသေးသည်မဟုတ်လား။ နှစ်ရာကြေး။ ပိုက်ဆံပါမလာဘူးဆိုတာကိုပင် ကျောင်းဆင်းမှပေးလည်းရတယ်ဆိုလို့ လောဘတက်ပြီး အသေအလဲ ဘောလုံးပြိုင်ပွဲနဲ့မိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာ အခိုးခဲလိုက်ရတာပဲ ဖြစ်မည်။

ဒီနေ့ ကံမကောင်းပါဘူး။ ပိုက်ဆံနှစ်ရာလိုချင်စေနှင့် ဘောလုံးကန် လိုက်ရာ သူနှင့်ကစားဖက် စိုးအောင်ညှို့လို့ ကပ်ရုံးသွားသည်။ ဒီအတွက် လောင်း ကြေးစားကြေး နှစ်ရာပေးဆပ်ရဦးမည်။ ဖွတ်မရစားမဆုံး။ အခုတော့ ဘယ်လို ပေးရတော့မလဲ။ ဘယ်မှာလဲငွေ။ အောင်မင်းနှင့်သူရတို့၏ “မညစ်နဲ့ ငချစ်” ဆိုပြီး ဆော်ပလော်တီးတာခံရဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

ဒါကြောင့် သူ အကြီးအကျယ် ညစ်နေသည်။

စိတ်တစ်ခြမ်းမက တစ်ခုလုံးကို ညစ်လို့။

ဒီလိုနှင့် ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်ခဲ့သည်။ ခေါင်းလောင်းသံပင် ဒါတိုင်းလို မချိုတော့။ အကုသိုလ်များ ဝင်ပုံပြောပါသည်။

အောင်မင်းနှင့်သူရတို့ကိုတော့ ရုံးကြေးငွေနှစ်ရာကို မနက်ဖြန်မှယူကွာ ဟု အမျိုးမျိုးမျက်နှာချိုသွေးကာ ရှိခိုးမတတ်တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။ ဒါတောင် အဲဒီကောင်တွေက သိပ်ကျေနပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ မျက်စောင်းတခဲခဲနဲ့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နဲ့။

“မနက်ဖြန်နော်...ငချစ်”

“လူလည်မကျနဲ့၊ မရရင်တော့ အသိပဲ”

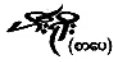
နှစ်ပြားမတန်အောင် ကြိမ်းသွားကြသေးသည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကကော နှစ်ပြားတန်လို့လား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် တစ်ပူတော့ ငြိမ်းသွားတာပေါ့ဟု သူတွေ့ကာ ရင်ထဲက အလုံးတစ်လုံးကျသွားသည်။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲ တော်တော်တော့ လေးနေသည်။

နွေးကွေးလေးလံသည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် သူအိမ်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်လာသည်။

လမ်းပေါ်တွေ့သမျှ ခဲလုံးလေးတွေကို ထိုးကန်ရင်းပေါ့။

အိမ်မရောက်ခင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် သူတို့အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာသည့် ကြီးကြီးမေဆိုသည့် အဘွားကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဟိုက်...။ ရင်ထဲထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ခင်ပွန်းဘာကြီးဆီက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ငွေနှစ်ရာကျပ် မလိမ့်တစ်ပတ် လိမ်ညာတောင်းသွားသည့် အကြောင်း၊ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် လက်တစ်လုံးခြားလုပ်သွားသည့်အကြောင်း အန်တီလေးကို လာတိုင်တာဖြစ်နိုင်သည်။ ရွာရန်ရာခိုင်နှုန်းကိုးဆယ် ဖြစ်နိုင် သည်။

အန်တီလေး သူ့ကို အပီကိုင်တော့မှာသေချာသည်။ အန်တီလေးက လက် ကျကောင်းပါဘိ။

ခုတလော အန်တီလေး သူ့အပေါ်မကြည်လင်ဘဲ အံ့ဆိုင်းမှိုင်းညှို့နေ တာနဲ့တော့ အံ့ကိုက်ပဲထင်ပါရဲ့။

တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ပါပေါ့။ ကြောက်စိတ်တွေ တိုးပွားလာသည်။

မှားပြီ...မှားပြီ။

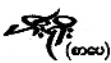
ခိုးရပြန်တာ ဘာကောင်းသလဲ။ လိမ်ရညာရတာ ဘာကောင်းသလဲ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံရှစ်ရာ အခိုးခံရတော့ နှမြောလိုက်တာ။ ကိုယ်နှမြောသလို သူတစ်ပါး လည်း အခိုးခံခဲ့ရသော သူတို့ပိုက်ဆံကို သူတို့ နှမြောပေမှာပဲဟု သူတွေ့မိလာ သည်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အလွယ်တကူ ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ရယူခဲ့တာ ဘယ်မှာကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။

အနီရောင်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို အဲဒီနည်းဖြင့်လည်း သူ မလိုချင်တော့ ပါပေ။

သူ ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါပြီ။

သို့သော် ခိုးဝှက်လိမ်ညာ၍ မတရားယူခဲ့သောငွေများအတွက် ဘိုးဘိုး ပြောသလို သူငဲ့ကြီးမှာ သေချာပါသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဤသို့ နောင်တဖြင့် ပူလောင်စွာ တွေးနေစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်က လှမ်း ခေါ်လိုက်သော ဒေါ်လေး၏စူးရှအသံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဂျစ်ကောင်...လာစမ်း ဒီကို”

သူ ကျောချမ်းသွားသည်။ ရင်ထဲစိမ့်သွားသည်။ လွတ်လမ်းရှိတော့မည်
မထင်ပါ။ ပြုမှားခဲ့သမျှ လည်စင်းခံရုံမှအပ အခြားဘာများရှိတော့မလဲ။
ကျွန်တော်မှားခဲ့မိပါတယ် အန်တီလေးရယ်။
နောက်နောင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ...။

Happy Timeမဂ္ဂဇင်း
၂၀၁၀၊ အောက်တိုဘာ

ပိုးထိုးသစ်သီး

မုတ္တမ အဆန်ရထားကြီးသည် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် မုတ္တမဘူတာသို့ ထိုးဆိုက်ပြီ။

ရန်ကုန်မှ ထွက်ခဲ့ကတည်းက လေးလံလျက်ရှိသော သန်းဇော်ကို၏ စိတ်သည် မုတ္တမကို ခြေချလိုက်သည်နှင့် အတန်ငယ်ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရမိ၏။ အရှေ့ဘက်သံလွင်မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းရှုပ်တိုက်လာသော လေပြည်နုကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်လိုက်ရသောကြောင့် ရေသစ်မြေသစ်၏ ထွေးပွေ့မှုကို ခံလိုက်ရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု သန်းဇော်ကို ထင်သည်။

ခရီးသည်များအကြားသို့ တိုးကာဝှေ့ကာဖြင့် မော်လမြိုင်ဘက်ကမ်းသို့ ထွက်ခွာမည့် ဧကံသင်္ဘောကြီးဆိုက်ကပ်ထားရာ မုတ္တမသင်္ဘောဆိပ်သို့ သန်းဇော်ကို ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ များလိုက်သည့်လူတွေ့။ ပုရွက်ဆိတ်အုံကို တုတ်ဖြင့်ထိုးလိုက်သဖြင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ထွက်လာကြသည့်အတိုင်း။ သင်္ဘောပေါ်မှ ဘူတာဘက်သို့ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် အလှအယက်တွန်းတိုး တက်လာကြသည့် လူအုပ်ကြီးက ကြောက်စရာ။ တွန်းတိုက်ဖြိုလှဲမခံရအောင် သန်းဇော်ကို မနည်းရှောင်ရှားရင်း တဖြည်းဖြည်းဆင်းခဲ့ရသည်။

သန်းဇော်ကို ဘောတံတားဆိပ်ပေါ်ရောက်တော့ ရော့ဝတီနှစ်ထပ် သင်္ဘောကား ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဧကံသင်္ဘောကြီးပေါ်သို့သာ

တက်လိုက်ရသည်။ သင်္ဘောကြီး၏ပဲ့ပိုင်းရှိ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ပြီး ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်ထိုင်ချကာ နေရာယူလိုက်၏။ မော်လမြိုင်ဘက်လိုက် မည့် ရထားစီးခရီးသည်များ ကုန်လောက်တော့မှ ဇက်ကြီးက ဥဩဆွဲကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် မုတ္တမဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ရန်ပြင်သည်။

နီကျင့်ကျင့် သံလွင်မြစ်ရေသည် လှိုင်းပုခက်ဆင် စီးဆင်းနေသည်။ မော်လမြိုင်ဘက်သို့ဦးတည်လိုက်သည်နှင့် ဦးစွာမြင်တွေ့ရသည်မှာ မော်လမြိုင် မြို့ကို ဆီးမိုးငုံကြည့်နေဟန်ရှိသည့် တောင်ရိုးတန်း။ ထိုစိမ်းညိုရောင် တောင် တန်းပေါ်တွင် ရွှေရောင်ဖြင့် လဲ့ပြက်နေသည့်စေတီတော်များ။ မဟာမြတ်မုနိ၊ ကျိုက်သန်လန်၊ အလံတိုင်ဘုရား၊ ဦးခန္တီ၊ ဦးဇိန စသည်တို့ဖြင့် အစီအရီ။ ဖြောင့်တန်းရှည်လျားသည့် ကမ်းနားလမ်းအရှည်ကြီးကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။ ဇက်သင်္ဘောကြီးသည် နာမည်ကျော် ခေါင်းဆေးကျွန်းကိုဖြတ်သွားတော့ ကျွန်း ပေါ်ရှိ ထုံးဖြူစေတီတော်ကိုပင် ဖူးမြော်လိုက်ရသေးသည်။

ဝန်းကျင်သဘာဝရှုခင်း၏ လှပသာယာခြင်း၊ ရွှေရည်ဝင်းစေတီတော် များကို မြင်တွေ့ရခြင်းတို့ကြောင့် သန်းဇော်ကို၏စိတ်သည် ဘယ်ဆီမသိ လှမ်းမိ သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ စင်ရော်ငှက်ဖြူဖြူလေးတွေကို မြင်ရပြန်တော့ ရန်ကုန် မြေမှ ပျံသန်းထွက်ပြေးလာသော မိမိအဖြစ်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ပြီးတော့ ရင်နာပူဆွေး ငိုကြွေးကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မေမေ၏အဖြစ်၊ မိမိ၏ရိုင်းပျူစော်ကား ခဲ့သည့် အမူအကျင့်ပုံရိပ်များကို တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရသလို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိ၏။

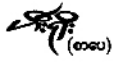
အတော်အသုံးမကျတဲ့ ငါ။

အတော်အောက်တန်းကျတဲ့ ငါ။

ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ငါပါလား။

ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝအထိ သန်းဇော်ကိုသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဆေး လိပ်သောက်တတ်သည်မှတစ်ပါး ရိုးသားအေးချမ်းစွာ ဘဝကိုဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

ထော်စုတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည့်နှစ်ကစ၍ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်ဖျက်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုသည်ကလည်း ပင်လယ်ပြင်လို ကျယ်ပြောလှ၏။ အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝလို ချောင်းကလေး၊ မြောင်းကလေး မဟုတ်တော့။ အမြင် ကျယ်လာသလို အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း စုံလာသည်။ သင်ကြားတတ် ခြောက်အပ်သော ပညာရပ်တွေကလည်း များလှပါသည်။

သန်းဇော်ကို ပေါင်းမိသည်ကလည်း ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်သူများဖြစ်ကြ၏။ အရာရှိအရာခံကြီးများ၏သားသမီးများ၊ ယနေ့ စီးပွားရေးဈေးကွက်ကို လက်ဝါး ပေါ်တင်ကစားနိုင်သည့် ကုန်သည်ကြီးများ၏သားသမီးများ၊ မိမိကိုယ်တိုင်က လည်း ခန်းခြောက်ရှားပါးနေသည့် လူတန်းစားမဟုတ်။ ဌာနတစ်ခုမှာ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦး၏သား။ မေမေကလည်း အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာမ ကြီးတစ်ဦး။ အထက်တန်းကျကျ၊ မျက်နှာပန်းလှလှ နေနိုင်သည့်ဘဝ။ မာစတာဂျစ်စီးမလား၊ ဂူပါရဖ်စီးမလား၊ ဆိုင်ကယ်ပင် ရှိလိုက်သေးသည်။ မြို့ထဲတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ မြို့ပြင်တွင် ခေတ်မီတိုက်နှစ်လုံးကို ဆောက်ထား ပြီးဖြစ်လျက်နှင့် ဌာနမှပေးသည့်တိုက်ခန်းတွင် ခိုကပ်နေသည့် ဖေဖေတို့ကို တစ်ခါတလေ သန်းဇော်ကို နားမလည်။ ငွေကို လွယ်ကူစွာတောင်းခံသုံးစွဲ နိုင်၍သာ ကျေနပ်နေရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် မေမေ့ကို သန်းဇော်ကို သနားမိသည်။ ခေတ်ပညာတတ် သားလေးယောက်၏ လှည့်ပတ်မှုအောက်တွင် ချာလည်မူးနောက်နေရသည်။ တစ်ချိန်တုန်း ကျောင်း သားထောင်ပေါင်းများစွာကို ကောင်းစွာအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ သူ့သားလေးယောက်ကိုပင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားအောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ပါလား။ မေမေ့ကို တိုးတိုးဖော် သမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားခဲ့သည်ကိုကလည်း သူ့ဘဝကို အထီးကျန်စေသည်။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ရိုးပါသည်။ ဘွဲ့ရလူငယ်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း စိတ်မကူး။ သင်္ဘောလိုက်ဖို့လောက်သာ စိတ်ကူးနေသည်။ အခုတော့ သင်္ဘောလိုက်သွားလေပြီ။ သူ သင်္ဘောလိုက်သွားတော့ သန်းဇော်ကိုတို့ နေရထိုင်ရ ပိုမိုလွတ်လပ်ချောင်ချိသွား၏။

သန်းဇော်ကိုက ဒုတိယမြောက်သားဖြစ်သည်။ သူ့အောက်တွင် သန်းဝင်း အောင်ဆိုသည့် အကောင်ကလည်းတစ်မျိုး။ ဗီဒီယိုမင်းသားပိုးဝင်နေသူ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ရှိုးထုတ်နေရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သည့်ပုံမျိုး။ သူက အခုမှ လှိုင် တက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်သာရှိသေးသည်။ အငယ်ဆုံးကောင် မောင်မောင် ကတော့ ဆယ်တန်းသာရှိသေးသည်။ မ၊ကျမ်းကျေနပြီ။ ရှုပ်နေပေ့နေ ရည်းစား ထည့်လဲ ထားနေတတ်ပြီ။

မိမိရော ဘာထူးသေးလဲဟု သန်းဇော်ကို ဝေဖန်ရေးနှင့် မိမိကိုယ်ကို ဝေဖန်ရေးလုပ်သည်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ရောက်မှ တေရင်းပေရင်း စာမေးပွဲပင် တစ်နှစ်ကျလိုက်သေးသည် မဟုတ်လား။ သူများတွေလို ရည်းစားသနာလေး လည်း လိုချင်၊ သူများသားသမီးတွေ ကောင်းစားစွာတွဲနေသလိုလည်း တွဲနေ လိုက်ချင်သေးသည်။ မိမိရင်ထဲစွဲဆိုက်နေအောင် ကြိတ်ချစ်နေရသည့် ကေသီမြင့် တစ်ယောက် မိမိအပေါ် မညွတ်လာသေး၍သာ ရသေ့စိတ်ဖြေလုပ်နေရသည်။ ဒီကြားထဲ မြင့်ကျော်ထူးတို့နှင့်လည်း ထူးကဲစွာ တွဲလိုက်မိသေးသည်။ ထင်ရာ လည်း ကြံလိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံး နံပါတ်ဖိုးစွဲသည်အထိပင် မဟုတ်လား။

ဖိုးစွဲသွားသည်က အရေးမကြီး၊ ငွေရေးကြေးရေး အတော်ဆင်းရဲခက်ခဲ သွားသည်က အရေးကြီးသည်။ မေမေထံလက်ဝါးဖြန့်၍ ပုံမှန်ရနေသောမုန့်ဖိုး၊ ကျောင်းစရိတ်ဖိုးနှင့် မလုံလောက်တော့။ ဦးနှောက်ခြောက်ရသည်။ ဘော်ဒါတွေ ကို ရင်ဖွင့်ပြတော့လည်း...

“ဟ...သန်းဇော်ကိုရာ ဒုညွန့်မှူးသားတစ်ယောက်လုပ်နေပြီ၊ ဒီလောက် စုတ်ပြတ်ရသလား၊ လျှိုမနေနဲ့၊ ရအောင်တောင်း၊ မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ကြံဖန်၊ အဲ...ကြံဖန်လို့မရတဲ့အဆုံး အတိုအလျှိုတွေလုပ်ရုံပေါ့”

ဟု မြင့်ကျော်ထူးက လမ်းညွှန်သည်။
 “နည်းလမ်းလေးများလည်း ချီးမြှင့်ပါဦး”

ဟု အကြံဉာဏ်တောင်းတော့....

“သန်းဇော်ကို ဟကောင်ငတုံး၊ ဒီမှာ ဆရာကြီးပြောမယ် မှတ်ထား၊ ပထမအဆင့်တော့ ဆရာကန်တော့ပွဲ၊ ဆရာ့မွေးနေ့၊ သူဇယ်ချင်းမွေးနေ့

လုပ်မယ် စသည်ဖြင့် ခပ်တည်တည်နဲ့ဖိမ့်၊ ငွေလိုမှတောင်း၊ အဲဒါတွေရိုးအိပြီး အပ်ကြောင်းထပ်ပြီဆိုရင် အိမ်ကကားကို ခပ်တည်တည်နဲ့ မောင်းထွက်သွား၊ ဓာတ်ဆီခိုးရောင်း။ ဒီနည်းနဲ့မဟန်တော့တဲ့အခါ နောက်ဆုံးအဆင့်ရောက်ရင် တော့ အိမ်ကပစ္စည်း ခိုးသင့်ဝှက်သင့်ရင် ခိုးဝှက်ရမှာပဲကွ”

ဟု ဝင်းဌေးကျော်က ပြောသည်။

ပညာရှိ အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများ၏ လမ်းညွှန်ပြောကြားချက် အတိုင်း သန်းဇော်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သည်။ ဆရာကန်တော့ပွဲ၊ မွေးနေ့တွေ များလာ၊ စိပ်လာတော့ မေမေက မယုံသင်္ကာမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို စေ့စေ့ ကြည့်ကာ....

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်နော် သန်းဇော်ကို၊ တစ်လောကလုံး မင်းဆရာ မင်း သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေချည်းပဲလား၊ ခဏခဏ မွေးနေ့ကျနေတာ ပဲလား”

ဟု စစ်လားမေးလားနှင့် လက်နှေးတွန့်ဆုတ်လာသည်။

သို့ဖြင့် ဝင်းဌေးကျော်၏ ပြောကြားချက်အတိုင်း ဓာတ်ဆီကို ဖောဖော သီသီ ယူဖျောသည့် ခေတ်သစ်တက်ပြားအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ပထမတော့ မဆိုး၊ အခြေအနေ အတော်တိုးတက်ကောင်းမွန်သည်။ ဝင်ငွေဖြောင့်ဖြူးသည်။ ကြာလာတော့ မလွယ်။ ဖေဖေ မေးလား၊ မြန်းလား လုပ်လာသည်။

“ဟေ့....ကားဓာတ်ဆီတွေကုန်တာ မြန်လှချည်းလားကွ၊ ဘယ်သူ ကားယူမောင်းပြီး ဓာတ်ဆီဖြုန်းနေတာလဲ၊ အသုံးကြမ်းလှချည်းလား”

ဒီတော့လည်း ဟိုလူလက်ညှိုး၊ ဒီလူလွှဲချဖြင့် သန်းဇော်ကို ထမင်းရည် ပူ လျှာလွှဲနေသည်။ မကြာမီ တစ်နေ့ဝယ်တော့ ဖေဖေ လက်ပူးလက်ကြပ်မိ တော့၏။

“ကဲ....သန်းဇော်ကို မင်းညာမနေနဲ့၊ တစ်နေ့ညတုန်းက ကားတွေ အားလုံး ဓာတ်ဆီဖြည့်ပြီး ငါမှတ်ထားတယ်၊ မနေ့က မင်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ယူမောင်းတယ်၊ အခုတော့ ဓာတ်ဆီတွေအတော်နည်းနေပြီ၊ မင်း ညာမယ်တော့ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဘယ်မှာသွားရောင်းစားလဲ၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံ

ကြံရတာလဲ။ အထိုက်အလျောက် ကျောင်းစရိတ်၊ အသုံးစရိတ်မပေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် မျက်နှာမငယ်အောင်ထားနေတဲ့ကြားက ဓမ္မဖောက်တဲ့ အကောင် လာစမ်း”

ပြောပြောဆိုဆို ဖေဖေဒေါလ္လာ၍ နီးစပ်ရာ ချွတ်ထားသောခါးပတ်နှင့် ကောက်ရိုက်ရာ မေမေ အဆွဲမြန်ပေလို့သာပေါ့။ မဟုတ်လျှင်တော့ သက်သာ မည်မဟုတ်။ သေရာပါဒဏ်ရာ ရနိုင်လောက်သည်။ ဒါတောင် ကျောပြင်က ခါးပတ်အရှိုးရာကို အတော်ဆေးကုယူရ၊ ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေး လိမ်းယူရသည်။ ဖေဖေက ထိုသို့စိတ်ကြီးပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တီးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ဆီခိုး ရောင်းသည့် နည်းလမ်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။

နောက်တော့ အသေးအဖွဲ့ပစ္စည်းကလေးများကို ခိုးဝှက်ရောင်းချသည့် လိုင်းသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ရသည်။ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ တစ်နေ့က တင်ဇော်ဦး၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ သွားမည်ဆိုကာ မေမေ့ကိုကပ်ခွဲ၍ ဟမ်းချိန်းလေး၊ လက်စွပ်လေး ခဏပြန်တောင်းဝတ်ရသည်။ ဒါတွေကို ဖေဖေအမိန့်ဖြင့် အားလုံးချွတ်ယူ ရုပ်သိမ်းထားသည်မဟုတ်လား။ ဆင်ထားပေးသော ပစ္စည်းများကိုလည်း ခါး ပိုက်နှိုက်ခံရလို့ ဘာလို့ဟု အမျိုးမျိုးလိမ်ညာကာ အခါခါလည်း ရောင်းစားပစ်ခဲ့ ဖူးပြီလေ။

“မေမေရယ်.... သားက ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ယောက်ရဲ့သား၊ အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးတစ်ဦးရဲ့သားပါ မေမေ၊ သားတို့အဆင့် အတန်းနဲ့အညီ ဝတ်စားဆင်ယင်မှသင့်မှာပေါ့။ သိပ်စုတ်ပြတ်နေတော့ သားတို့ လည်း သိမ်ငယ်တယ်၊ လူရာမဝင်ဘူး၊ ဖေဖေ မေမေတို့လည်း သိက္ခာကျပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါတော့ သားပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးဝတ်ပါ မေမေ ရယ်နော်”

ကပ်ခွဲပြောဆိုလိုက်သဖြင့် အဘွားကြီး ခံစားသွားရသည်ထင်သည်။ ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းထားရာ သေတ္တာပြားလေးကို ထုတ်ယူလာ၏။ ဒီတော့ သန်းဇော်ကိုက “ဟာ...ဟိုဟာလေးလှလိုက်တာ၊ ဒီဟာလေး ချစ်စရာကောင်း တယ်နော်။ ဒါမေမေတို့လက်ထက်က ခေတ်စားခဲ့တဲ့လက်ရာလား” ဘာလား

ညာလားဖြင့် စပါးရောဖွဲရောဝင်ပြောကာ ဟိုဟာကိုင်ကြည့်၊ ဒီဟာကိုင်ကြည့်
ဖြင့် ဒေးဗစ်ကော့ပါဖီးလ်လို မျက်လှည့်လက်လှည့်လုပ်ကာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားကို
ကပ်ဆွဲဝှက်ယူခဲ့သေးသည်မဟုတ်လား။

ဪ...ဘာလိုလိုနှင့် နည်းလမ်းတွေအဖုံဖုံ လိမ်နည်းတွေစုံခဲ့ပါပေါ့။

ဒီတော့ ဘယ်မှာကောင်းနိုင်တော့မလဲဟု တစ်ခါတလေလည်း ကြေ
ကွဲစွာ သန်းဇော်ကိုတွေးမိသည်။ သို့ပေတည့် ဆေးပြတ်သည့်အခါခံစားရသည့်
ဝေဒနာက အရိုးကွဲမတတ်ပင် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို ဘယ်သူများ မျှဝေခံစား
နိုင်လို့လဲ။

ဆေးဝင်္ဂါပါတွင် ကျင်လည်ခဲ့တာ အတန်ကြာပြီမို့ သန်းဇော်ကို
တစ်ယောက် ဆေးပညာတွင် အတော်အသင့်အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် ပညာရပ်
များကို တတ်ခဲ့ပြီ။ နံ့နံ့စပ်စပ်လည်း ရှိခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ဆေးထိုးအပ်သုံးစွဲခြင်းမှာ အန္တရာယ်များလှ၏။
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်သုံးရာမှ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုးဝင်ကာ အေအိုင်
ဒီအက်စ်ရောဂါကူးစက်ရန် အလွယ်ကူဆုံးဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုရေးသားချက်
တို့ကိုလည်း ကြားနာဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် သေရမည်ကိုလည်းမကြောက်ဘဲ
မိုက်မဲစွာ အမှောင်လမ်းမှာလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

သန်းဇော်ကိုအဖို့ နည်းတွေစုံလာခဲ့ပြီလေ။ ထို့ကြောင့် သန်းဇော်ကို
ဘိန်းဖြူကို အတော်နိုင်ခဲ့သည်ဟုဆိုရမည်။ ဘိန်းဖြူကို အောင်နိုင်ခဲ့စဉ်က ပြုံးနိုင်
မော်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဘိန်းဖြူက မိမိကိုပြန်လည်အနိုင်ယူသွားသည့်အခါ၌ကား
ညှိုးချိုးနွမ်းရော်ကာ သောကရောက်ရလေတော့၏။ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေတော့၏။

အစဦး၌ကား ပန်းပွင့်မွေ့ရာပေါ် အိပ်စက်ပျော်နေသည်ဟုထင်နေမိ
သည်။ လန့်နိုးလာသောအခါ၌ကား ပန်းပွင့်များမှ ချွန်မြထက်ရှသော ဆူးများ

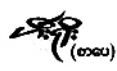
ပေါက်လာကြလေ၏။ ထိုဆူးများကြားမှလည်း များပြားလှစွာသော မြွေကလေးများ လူးလွန်ထွက်လာကြကာ ကိုယ်ပေါ်သို့ တရွရွတက်လာကြပြန်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ ယားကျိကျိ။ ထို့နောက် သူတို့၏ အပ်ဖျားနှယ် ချွန်ထက်သော အစွယ်ဆူးတို့ဖြင့် မိမိတို့အသားအရေကို ထိုးဆွကိုက်ခဲကြလေတော့သည်။ နာသည်...နာသည်။ အသည်းခိုက်လောက်အောင်နာကျင်သည့် ဝေဒနာဖြင့် ဆူးမွေ့ရာပေါ် လူးလိုမ့်နေလေ၏။ ကမ္ဘာတစ်သိန်းခန့်ကြာအောင် လူးလိုမ့်နေသည် ဟုထင်ရပြီးနောက် အဘယ်မျှကြာသည်အထိ အဆုံးစွန် နာကျင်မှုဝေဒနာဖြင့် မေ့လျော့သွားသည်ကိုပင် သန်းဇော်ကို မသိတော့။

တစ်စတစ်စ လူးလွန်လွန်နိုးလာသည့်အခါ မိမိကိုယ်ကို ရေခဲတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားမပါ။ အကွယ်အကာကင်းမဲ့စွာ စွန့်ပစ်ထားသည်ကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရပြန်၏။ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းနှင့်အတူ ရေခဲနှင်းဆူးမြားတို့ဖြင့်လည်း မနားတမ်း ပစ်ခွင်းခံနေရသလိုပဲ။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲကပါ အေးစက်မှုဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးထုံကျဉ်လျက် အသားစိုင်များ ကွဲအက်ကွာကျကုန်ပြီ ထင်ရသည်။

မဖြစ်တော့၊ ဤရေခဲတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဆက်လက်တည်ရှိနေလျှင် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကွဲလေတော့မည်။ အမြန်ဆုံး ရန်းကန်ခုန်ချမှ၊ ခုန်ချမှ။ သို့မှသာ နေခြည်ဖြာနွေးသည့်အပူကမ္ဘာသို့ ရောက်မည်။

အားသွန်လူးလိုမ့် ရုန်းကန်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲအေးသွားကာ လေဟာနယ်ထဲသို့ ထိုးကျသွား၏။ လေထုထဲရောက်ပြီး ခဏအကြာမှာတော့ ပူနွေးသောလေထု၊ ပို၍ပူနွေးလာသည့် နေခြည်၏လက်တံများသည် ပူလောင်လာသည်။ လွင်တီးခေါင်လွင်ပြင်ပေါ် ရောက်နေပါပကောလား။ အပူရှိန်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျွမ်းမြိုက်သွားပြီလား ထင်ရ၏။ မကြာခင် ပြာကျသွားရောမည်။

ပူလိုက်တာ... ဘယ်လိုပူမှန်း ပြောမပြတ်တဲ။ ချွေးစေးတွေက အဆက်မပြတ်ယိုစီးထွက်ကျလာပြန်သည်။ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ကြွက်သားအကြောမျှင်တို့ ရှုံ့တွကာ တုံ့ဆွဲလာပြန်သည်။ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်ပူများလည်း လိမ့်ကျစီးဆင်းလာ၏။ နှာခေါင်းပေါက်မှလည်း ယားကျိကာ နှာရည်တို့ ယိုထွက်လာ၏။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချစ်ချစ်တောက်ပူနေပြန်သည်။ အိုးကင်းပူပေါ် ပစ်ချထား
ခြင်းခံရသည့် ငါးတစ်ကောင်ပမာ လူးလှိုမ့်နေလေတော့၏။

ဘယ်သူ လာကူနိုင်ပါ့မလဲ။
လောကဇရဲဆိုတာ ဒါပဲထင်သည်။

သန်းဇော်ကို သိသည်။ သူဆေးထနေပြီ။ သူ့အသွေးအသားက မူးယစ်
ဆေးဝါးကို တောင်းဆိုနေပြီ။ မရလျှင် သူသေဖွယ်ရှိသည်။ အခုခံစားနေရသည်
မှာလည်း မချီမဆန့်။ ဒီတော့ ကုစားရမည်။ ရေကြောင့်ဖြစ်သော ရွှံ့ကို ရေဖြင့်ပင်
ပြန်လည်ဆေးကြောရမည့်အလား ဆေးကြောင့်ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို
ဆေးဖြင့်သာ အစားထိုးကုစားရမည်။

ဒီလိုဆိုလျှင် ဘယ်မှာလဲ ဆေး။ မိမိတွင် လက်ကျန်မရှိ။ နတ္ထိ။

ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လိုလုပ် ကုစားမလဲ။ ဆေးရမှဖြစ်မည်။
ဘယ်ကရနိုင်ပါ့မလဲ။ ငွေနှင့်စက်၍ ဝယ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ဝယ်ရမည်။
ဝယ်ကိုဝယ်ရမည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်မှာလဲငွေ။ မိမိဝယ် ခြူးတစ်ပြား
ပင် အိတ်ကပ်၌ရှိသည်မဟုတ်။ ငွေရှိသည်က မေမေ့ထံမှာသာဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် လိမ်ဖယ်၊ လိမ်ဖယ်ဖြင့် မေမေ့ထံပါး ကြိုးစား၍သွားရသည်။

“မေမေ... ကျွန်တော့်ကို ငွေသုံးထောင်ပေးပါ”

မိမိမျက်နှာပျက်နေလိမ့်မည်။ မူမှန်နေမည်မဟုတ်သည်ကို သန်းဇော်ကို
သိသည်။ မေမေကလည်း သူ့ကို သရဲသဘက်တစ်ကောင်ကို ဘွားခနဲမြင်တွေ့
လိုက်ရသည့်အလား အံ့အားသင့်စွာကြည့်ရင်း ကြောက်နေပုံရ၏။

“ငွေသုံးထောင်... များလှချည်လား သားရဲ့၊ ဘာများလုပ်မလို့လဲ”

ဒီအချိန်မှာ စစ်လားဆေးလား၊ မေးလားမြန်းလားလုပ်နေသည်။ စကား
ကြောရှည်နေသည်ကို မလိုချင်။ စိတ်ထဲ အချဉ်ပေါက်လာ၏။ အသံကလည်း
ဘယ်လိုကဘယ်လို မာကျောသွားသည်မသိ။

“မေးမနေနဲ့၊ ဘာပဲလုပ်လုပ်ဗျာ၊ ပေးမှာသာပေးပါ”

“ဟဲ့... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သား”

“သွားစမ်းပါ၊ ပေးစမ်းပါဗျာ”

“သန်းဇော်ကို မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့”

“မလိုချင်ဘူးဗျာ”

“ကဲ... မိုက်ရိုင်းဦး၊ မိုက်ရိုင်းဦး”

ပြောပြောဆိုဆို မေမေ့လက်ဝါးက သူ့ပါးပြင်ပေါ်ကျရောက်လာ၏။ မေမေပေါက်ကွဲသွားပြီ။ မေမေ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင် မောဟိုက်နေ၏။ ရိုက်ချင်သလောက် ရိုက်စမ်းပါ။ ထုံကျဉ်နေသော သူ့ပါးပြင်ကား ခံစားမှုကင်းမဲ့ကာ နာရကောင်းမှန်းလည်း မသိတော့ပေ။ သို့သော်လည်း စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်ကာ စိတ်တိုသည်ထက် တိုလာ၏။ ဒေါသလှိုင်းတွေက တရိပ်ရိပ်တက်လာ၏။ အတ္တဆေးဘီလူး ပူးကပ်လာသည့်အဆုံး...

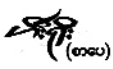
“ကဲဗျာ”

ဟုဆိုကာ မေမေ့လည်ပင်းကို လူ့စိတ်ကင်းမဲ့စွာ ညှစ်လိုက်မိတော့သည်။ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် မေမေ ဂူးဂူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရုန်းကန်နေသေးသည်။ လောဘမီး၊ ဒေါသမီး၊ မောဟမီး၊ ဆန္ဒမီးတို့ တဟုန်းဟုန်းပြင်းထန်စွာ လောင်ကျွမ်းနေမှုကြောင့် အင်အားတွေ ဒီရေလို တိုးတက်နေပါပကော။ မေမေ မရုန်းကန်နိုင်တော့ဘဲ ပျော့ရွေကျသွားသည့်အခါမှ မေမေ့လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ရွှေဆွဲကြိုးနှင့် ပတ္တမြားလော့ကတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲဖြုတ်ယူကာ လမ်းမဘက်သို့ သန်းဇော်ကို တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

“တူ... တူ... တူ...”

ကျယ်လောင်စူးရှသည့် သင်္ဘောဥသြဆွဲသံကြောင့် သန်းဇော်ကို အတွေးဘုံမှ ဖျတ်ခနဲပြန်လည်နှိုးထလာသည်။ အတွေးရေလျှင်ကြောတွင် နစ်မြောသွားတာ အတော်ကြာသွားပါပကောလား။ ဇက်သင်္ဘောကြီးပင် အမှတ်(၄) မီးရထားတံတားသို့ ဆိုက်ကပ်လေတော့မည်။ စက်ရှိန်ကိုပင် လျှော့ချလိုက်လေပြီ။

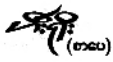
သင်္ဘောကြီးပင် ကုန်းဘောင်သို့ ကောင်းကောင်းမကပ်ရသေး။ နှစ်လခန့် ပင် ကွာဝေးဦးမည်။ ကုန်းဘောင်ပေါ်မှ အလုပ်သမားလူငယ်အချို့က သင်္ဘော ပေါ်သို့ ခုန်ကူးလာကြသည်မှာ တဖြုတ်ဖြုတ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ သူ့ထက်ငါဦးအောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်ရောက်သည်နှင့် အပြေး အလွှား မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြင့် ထမ်းစရာ၊ ပိုးစရာပစ္စည်းများကို ရှာကြံနေကြ သည်။ မိမိအရွယ်တူမျှရှိသော၊ အချို့မိမိထက်ငယ်သော အလုပ်သမားလူငယ် များ၊ သူတို့ဝမ်းစာကို သူတို့ ထိန်းကျောင်းကာ ရှာဖွေစားသောက်နေကြရပါ ကလား။ မိမိမှာသာ ဘော်ကြော့။ အမိုက်တရားကြီးစွာ စုံလုံးကန်းကာ မိုက်မဲ နေဆဲ။ အချိန်ဖြုန်းနေဆဲ။

မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်တော့ သန်းဇော်ကို လူအုပ်ကြား ထဲမှ တိုး၍တက်ခဲ့သည်။ ကုန်းဘောင်တစ်ခုလုံးတွင်ရော၊ တံတားသံဘောင် တစ်လျှောက်တွင်ပါ ခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်ညှပ်လျက်ရှိသည်။ ပျားပန်းခတ်နေ သည့် လူအုပ်ကြီးကား ဒီရေအလား တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေကြ၏။

“သန်းဇော်ကို...သန်းဇော်ကို”

သူနာမည်ခေါ်သံကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝေဝိဇ္ဇာ ကြည့်လိုက် တော့ အောင်မင်းသိန်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ရင်ထဲကျေနပ်သွား၏။ မမျှော်လင့် ဘဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသည်။ သို့ဖြင့် မူလရည်ရွယ် လမ်းကြောင်းပျောက်၍ အောင်မင်းသိန်းနောက်သို့ လိုက်သွားမိလေ၏။ ဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲလေ။ ဖေဖေရှိရာ မော်လမြိုင်သို့ စွတ်၍သာထွက်ခဲ့ သည်။ ဖေဖေနှင့်တွေ့လျှင် မေးလားမြန်းလားလုပ်ဦးမည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ဆုံနေ၍ဟု လှည့်ပတ်ဖြေလျှင် ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ အောင်မင်းသိန်းနှင့်ဆုံတော့ လည်း အဆင်ပြေသားပဲ။ လိုက်သွားရုံပင် မဟုတ်လား။ ဘယ်သူထံပါးတွင်မှ လည်း ခိုကိုးနေစရာမလိုတော့။ အောင်မင်းသိန်းနှင့် သူကား စက်မှုတက္ကသိုလ် မှာကတည်းက အဖွဲ့ကျခဲ့ပြီးသား။

ဖေဖေကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ရုံးချုပ်မှ မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းခဲ့ရသော် လည်းမော်လမြိုင်တွင်တော့ ပြည်နယ်အဆင့်အရာရှိကြီးစာရင်းဝင်တစ်ယောက်

မို့ လူသိထင်ရှားသည်။ ဝင်ဆန်သူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမို့ တော်ရုံတန်ခိုးပြဿနာလောက် ဆိုလျှင် ဘာမျှမူလောက်စရာမရှိဟု သန်းဇော်ကို ထင်မြင်ယူဆထား၏။ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ရှိဖူးပြီမို့ မော်လမြိုင်မြေပုံကို သန်းဇော်ကို အလွတ် ရနေပြီ။

အောင်မင်းသိန်း၏ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင်လိုက်ပါရင်း တောင်ပိုင်းရှိ စိတ္တသုခမြိုင်ခြံကြီးထဲသို့ သန်းဇော်ကိုရောက်ရှိလာသည်။ မည်သူမျှမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ခတ်ထားသောသော့ကို အောင်မင်းသိန်း ဖွင့်လိုက်၏။

“ကဲ...သန်းဇော်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေ၊ အိမ်မှာ ဖရီးပဲကွ၊ တစ်အိမ်သားလုံး သာမညသွားကြတယ်၊ ဘယ်သူမှမရှိလို့ သူငယ်ချင်းကို ခေါ်လာခဲ့တာကွ၊ သူငယ်ချင်းအဖေဆီ သွားချင်သေးလား”

“ခေါက်ထားစမ်းပါကွာ”

သန်းဇော်ကို ဆိုဖာအိမ်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း ပြောလိုက် ၏။

“ဒါဆို အေးအေးဆေးဆေး အနားယူ၊ အမောပြေရင် ရေချိုး၊ ပြီးရင် မြရည်နန္ဒာမှာ ထမင်းသွားစားကြမယ်”

“အောင်မင်းသိန်းကလည်းကွာ၊ ထမင်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒါလုပ် ဖို့က အရေးကြီးတာပါကွာ”

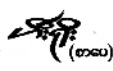
လက်ဖျံကို အပ်နှင့်ထိုးဟန်ပြရင်း သန်းဇော်ကို ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွာ...ငါ့ဆီမှာတော့ လက်ကျန်အတော်နည်းနေပြီ၊ ဝက်လည်း ခန်းသလောက်ဖြစ်နေပြီကွ၊ အားတော့နာစရာကြီးပဲ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ ဒါလေးပါပါတယ်၊ ဒါကိုဖျောပြီး ဖန်တီးကြ တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သန်းဇော်ကိုက မေမေ့ထံမှလူယူခဲ့သော ဆွဲကြိုးလေးနှင့်ပတ္တမြား လော့ကတ်ကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ အောင်မင်းသိန်းမျက်နှာ ဝင်းလက် တောက်ပသွား၏။

“အိုကေ”

“စိုပြည်ရမှာပေါ့ကွာ”

ညနေငါးနာရီခန့်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ဆိုင်ကယ်ဖြင့် မြို့ထဲထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ပန်းဘဲတန်းရှိ အောင်မင်းသိန်း၏အသိမိတ်ဆွေ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက် ထုခွဲကြသည်။ ရွှေရှိလျှင် ငွေဖြစ်ပါသည်။ ငွေသုံးသောင်းကို ပက်ခနဲရသည်။ ငွေများကိုသားရည်အိတ်ထဲထည့်၍သိုင်းလွယ်ကာ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဝယ်လို့လွယ်ရဲ့လား အောင်မင်းသိန်းရ”

“လွယ်ပါတယ် သန်းဇော်ကိုရာ၊ ကိုယ့်ဖောက်သည်ဟောင်းဆီမှာ ရပါတယ်”

“စိတ်ချရတယ်နော်၊ တော်ကြာ ဟုတ်ပေဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“အောင်မင်းသိန်းပါကွ၊ မော်လမြိုင်သားပါကွ၊ ဒီလောက်မညံ့ပါဘူး”

တဟဲဟဲရယ်သံတို့နှင့်အတူ ဆိုင်ကယ်သည်လေးညှို့မှလွတ်သော မြားတစ်စင်းပမာ ဝူးခနဲ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားသည်ကား ကမ်းနားလမ်းရှိ မြို့မရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ ဖြစ်၏။

ဆွမ်းခံရင်းငှက်သင့်သည့်အလားပင်ဖြစ်သည်။ ဆေးဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်မည်အလုပ်တွင် ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အဖမ်းခံလိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်က ရဲတွေရောက်လာကြသည်ကိုပင်မသိ။ မျက်စိအစုံလည်း ဝေမှောင်သွားသည်။ ဖြစ်ပုံကလေးက မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။

အချုပ်ခန်းထဲထည့်ကာ ဂျိုင်းခနဲ တံခါးကိုပိတ်လိုက်တော့ သန်းဇော်ကို စိတ်ဓာတ်အတော်ကျသွားသည်။ ချောက်ချားစိတ်လည်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ငွေတွေရော ပစ္စည်းတွေပါ သက်သေခံအဖြစ် အသိမ်းခံခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ သွားပြီ...ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ။ အားကိုးမဲ့ပြီတကား။

ခလုတ်ထိမှအမိတဟူသော စကားရှိသော်လည်း လောလောဆယ်တော့ ဖေဖေကိုသာ တနေမိ၏။ ဖေဖေမှတစ်ပါး အားကိုးစရာမရှိတော့။ ဖေဖေအမည်

ကိုပြောပြ၍ အသိပေးအကြောင်းကြားပေးရန် ပြောလိုက်မိသည်။ မကြာမီ
ဒုရဲအုပ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။

“ကိုသန်းဇော်ကိုနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ဆက်သွယ်ကြည့်တော့ ခင်ဗျားအဖေ အတော်
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေလို့ ဆေးရုံတက်နေကြောင်း သိရတယ်ဗျာ၊ နှလုံးရောဂါ
ပြန်ထနေတယ်ဆိုလားပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဖေဖေမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိပါတယ်။ ဘယ်လောက်
ကြာပြီတဲ့လဲဗျာ”

“တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီတဲ့”

“ဟာဗျာ၊ အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ”

သန်းဇော်ကို အတော်မောသွားသည်။ ဇောချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

“ဟင် မေမေ”

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် မေမေ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ အသက်ရှူရပ်သွားသလိုပင်
သန်းဇော်ကို ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားတာမဟုတ်။
မေမေ သူ့ထံမှောက်သို့ အဘယ်သို့ရောက်လာပါလိမ့်။

နောက်ဆုံး လည်ပင်းညှစ်ထားပစ်ခဲ့သည့် မေမေရုပ်သွင်ကိုသာ
သန်းဇော်ကို မြင်ယောင်မိသည်။ မေမေ့ကိုမြင်သည်နှင့် သန်းဇော်ကို လက်အုပ်
ချိုပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“သား”

တုန်ယင်ဖိုလှိုက်စွာ မေမေ့ခေါ်လိုက်သံသည် သူ့နှလုံးသားထဲသို့ စူးရဲ
နာကျင်စွာ စိုက်ဝင်သွား၏။ ရင်ထဲနာလိုက်သည့်အဖြစ်။ သားကိုခွင့်လွှတ်တယ်
နော်။ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မေမေရယ်... သားမိုက်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့။ သန်းဇော်ကို

(တေး)

ရင်ထဲ တွန်းထိုးပွက်ညံနေသည့် စကားသံများနှင့်အတူ မျက်ရည်ပူများစီးကျလာသည်။

“ခိုက်လိုက်တဲ့သား”

“သားကိုခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မေမေရယ်”

မေမေ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်။ လုံးဝလည်း မလှုပ်ရှား။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မာတောင့်စွာရပ်နေသည်။ မေမေအသက်ရှူပင် ရပ်သွားပြီလား။ သားအဖြစ်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆို့နှင့်သွားပုံရသည်။ တွေ့တွေ့ကြီးရပ်လျက် သူ့ကိုငေးကြောင်စိုက်ကြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေညွတ်ကျကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလဲကျသွားလေတော့၏။

“မေမေ”

အသံလှိုင်းတို့ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွား၏။ သံတံခါးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါ၍ သန်းဇော်ကို အော်ခေါ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေကား ပြန်မထူးနိုင်တော့။ မေမေ့ကို ပွေ့ယူသယ်ထုတ်သွားကြပြီ။ ခဏကြာတော့ မေမေ့ကိုလည်း ဆေးရုံတင်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သန်းဇော်ကို ကြားသိလိုက်ရသည်။

သန်းဇော်ကို တစ်နေ့လုံး ဂနာမငြိမ်တော့။ အိပ်လည်းမနိုင်။ ထိုင်လည်းမရ။ ထလည်း မငြိမ်တော့။ သူ့စိတ်နှင့် မေမေလည်း ဆေးရုံရောက်ရလေပြီ။ မေမေမှာလည်း သွေးတိုးအခံရှိတာ ရင့်ကြာခဲ့ပြီ။

အောင်မင်းသိန်းတစ်ယောက်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငြိမ်သက်တွေ့ငေးနေလေသည်။ ဒီလိုနှင့် တစ်ညတာခရီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ခဲ့ရ၏။

နောက်တစ်နေ့.....

ညနေခင်းအချိန်ခန့်တွင် သန်းဇော်ကိုထံသို့ စခန်းမှူးရောက်ရှိလာ၏။ သန်းဇော်ကိုရင်ထဲ ထိတ်သွားသည်။

“ကိုသန်းဇော်ကို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.....အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

သန်းဇော်ကို စိတ်ထဲ လေးလံနေ၏။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလည်း ဖြစ်နေ၏။

“စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ပြောပါခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားအဖေရော အမေပါ ဆုံးရှာကြပြီ”

မိမိဘဝ၏ နေတစ်ဆူလည်းကွယ်ပ၍ လတစ်ပါးလည်း စွန့်ခွာသွားပါပကော။

မိမိဘဝ၏ ရွှေမြင်းမိုရ်နှစ်တောင်လုံး ပျက်ပြုန်းပြိုလဲပါပကော။ မိမိပယောဂလုံးဝမကင်း။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကိုသတ်ခဲ့သူ တရားခံအစစ်အမှန်သည် မိမိကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပြီလား။ မိမိသည် တရားခံနံပါတ်တစ်ဖြစ်လျှင် ဘိန်းဖြူသည် နံပါတ်နှစ်တရားခံ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မုန်းသည်....မုန်းသည်။ ခုအချိန်တွင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အမုန်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဘဝပျက်ပြုန်း လူညွန့်တုံးစေသော ဘိန်းဖြူကို အမုန်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

နောင်တဒီရေ တလိမ့်လိမ့်တက်လာတော့ မိမိဘဝတွင် အရာအားလုံးသည် နောက်ကျခဲ့ပြီ။

နွယ်သာကီမဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၈၊ ဇူလိုင်

အပြိုင်အဆိုင် အနိုင်လားဟေ့

“ကျော်ကျော်....လာ သွားကြစို့”

သူငယ်ချင်းမိုးလှိုင်က ကျော်ကျော်ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မင်းကလည်းကွာ ကြာလိုက်တာ၊ ငါစောင့်နေတာကြာပြီကွ၊ လာ သွားကြမယ်”

ကျော်ကျော်သည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်နံရံတွင်ချိတ်ထားသော စွန်ကို တရိုတသေဆွဲယူလိုက်ပြီး ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လမ်းမပေါ်သို့ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် သူနှင့်မိုးလှိုင်တို့သည် လမ်းထိပ်ရှိမြေကွက်လပ်ကျယ်သို့ ထွက်ခဲ့ ကြသည်။

“အေးကိုတော့ အခုလေးတင်ကပဲ သူ့စွန်အပြာနဲ့သွားပြီကွ၊ အပြာဆို တော့ မိန်းမလျှာအခြောက်ရောင်ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အနီကောင်နဲ့တော့ တွေ့ကြ သေးတာပေါ့၊ အနီဆိုတာ ရဲရင့်တယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ အောင်နိုင်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်တာကွ၊ မဟုတ်လား ကျော်ကျော်”

မိုးလှိုင်က ကျော်ကျော်ကို အမွမ်းတင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကျော် ကလည်း အားတက်လာသည်။

“ဒါပေါ့...ဒါပေါ့ကွ၊ အေးကိုဆိုတဲ့ကောင်ကို ချဲ့ချင်တာကြာပြီ၊ တစ်ပွဲ တစ်လမ်းတော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

အမှန်တော့ အေးကိုနှင့်ကျော်ကျော်တို့သည် ပြိုင်ဖက်များဖြစ်ကြပါ သည်။ ကျောင်းတွင်သော်လည်းကောင်း၊ အရပ်ထဲတွင်သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်းသားများဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ကား သတ္တမတန်းတွင် ပညာသင်ကြားနေကြသူများဖြစ်ကြသည်။

အေးကိုမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည်။ စာကြိုးစားသည်။ ထို့နောက် လပတ် အစမ်းစာမေးပွဲများတွင် ကျော်ကျော်တို့ကို အမြဲတမ်းကျော်လွှားကာ အနိုင်ယူခဲ့ သည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်ကျော်တို့က အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ဆရာမကို လေးစား ကပ်ရပ်လွန်းသော အေးကိုကို တောက်တဲ့ဟု နောက်ကွယ်မှာခေါ်လေ့ရှိ၏။

လမ်းထိပ်ကွက်လပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျော်ကျော်တို့နေရာယူလိုက် ကြသည်။ အေးကို စွန်ပြာလေးမှာ လေထဲဝယ်ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်၊ ငွားငွားစွင့်စွင့်။

“မိုးလှိုင်....ဟိုနားကနေ သွားလွှတ်ပေးစမ်းပါကွာ”

ကျော်ကျော်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မိုးလှိုင်က သူတို့၏ နီရဲသောစွန်နီ လေးကို ဆွဲသွားကာ လွှတ်တင်ပေးလိုက်၏။ ကျော်ကျော်က အားပါးတရ တုပ်ဆွဲရင်း သူ့စွန်ကို ထိန်းလိုက်ပါသည်။ ကျော်ကျော်၏ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း လေကြောင်းနှင့်သင့်ကာ စွန်မှာအမြင့်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး လွင့်တက်သွားလေသည်။

ကောင်းကင်ပြင်တွင် စွန်သုံးကောင်တိတိ ပျံဝဲနေလေပြီ။ အေးကိုမှာ ကွင်းဟိုဘက်ထိပ်မှ သူ့စွန်ကို ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာလွှတ်နေပါသည်။ တခြား တစ်ယောက်၏စွန်ကား ဟိုဟိုဒီဒီယိမ်းထိုးနေပါသည်။

ကျော်ကျော်စွန်ကား ရဲရင့်သောငှက်တစ်ကောင်အလား လေထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်ပျံသန်းနေသည်။

“ကျော်ကျော်....ဟိုကောင်ငကြောက် အေးကိုစွန်ဘက်ဆွဲသိမ်းပြီး ကပ်သွားကွာ”

မိုးလှိုင်က သွေးထိုးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ကျော်သွေးဆိုးက လည်း တစ်ခဏအတွင်း ယားကြွလာပါသည်။

“မိုးလှိုင်ရာ မင်းစောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ၊ ငါ ဒီကောင်စွန်ကို စောက်ထိုးကျ သွားအောင်ဖြတ်ပြပါမယ်”

ကျော်ကျော်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့စွန်ကို အေးကိုစွန်အနားသို့ ထိုးကပ် သွားသည်။ ထိုအခါ အေးကိုက အဝေးသို့ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ စွန်ကို ရပ်ကြည့်နေသူများက စိတ်ဝင်စားစွာမော့ကြည့်နေကြသည်။ အေးကိုက မဖြတ်လိုသည့်သဘောနှင့် အဝေးမှာ အေးအေးလူလူလွှတ်နေပြန်သည်။

“ဒီကောင်ချေးကြောက်ပဲကွ၊ မရဲပါဘူး၊ ကြည့်ပါလား၊ ရှောင်နေပြီမဟုတ် လား ကျော်ကျော်ရ၊ ကိုင်တော့လေကွာ”

“အေး ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုင်လိုက်တော့မယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကျော်ကျော်က သူ့စွန်ကို အမြင့်သို့ထိုးတင်လိုက် သည်။ ထို့နောက် အေးကိုစွန်ဘက်သို့ ကပ်သွား၏။ အေးကို စွန်ဘက်သို့ရောက် သောအခါ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးစိုက်ချကာ ဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။ ဘေးမှပွဲကြည့် ပရိသတ်များက ငြိမ်သက်စွာစောင့်ကြည့်နေကြဆဲ။

“ဟာ”

ဟာဟူသော အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ လေယူရာသို့လွင့်ကာ ပြတ်သွား သောစွန်ကား အနီရောင်။

“အနီကောင် ပြတ်သွားပြီကွ၊ လိုက်ကြ လိုက်ကြ”

ကလေးငယ်တို့၏ ဆူညံအော်ဟစ်သံတို့သည် တစ်ခဲနက်ပေါ်ထွက်လာ သည်။ မိုးလှိုင်မှာ မင်တက်မိနေ၏။ ကျော်ကျော်မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးတို့ဖြင့် နီမြန်းလာသည်။ အေးကို၏ စွန်ပြာကလေးကား လေထဲမှာ အောင်ပန်းပန်ကာ လွင့်ပျံလျက်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကျော်ကျော်ရ”

ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော ကျော်ကျော်အဖေရောက် လာသည်။

“မင်းတို့စွန့်ပြတ်သွားပါပကောလား၊ ပြစ်ဒဏ်ပေးပါဦးကွ မင်းတို့ကြိုး”
ကျော်ကျော်အဖေက ပြောပြောဆိုဆို သူတို့ကြိုးကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်
ကြည့်နေပါသည်။

“ဟာ...မင်းတို့စွန့်ကြိုး မှန်စာမှမကောင်းဘဲ၊ ပြတ်မှာပေါ့ကွ၊ သူများကို
ဖြတ်ချင်ရင် ကိုယ့်မှာခံနိုင်ရည်ရှိအောင်၊ သူများကိုကျောနိုင်အောင် ကိုယ်ခံအား
ကောင်းရတယ်၊ မှန်စာကောင်းရတယ်ကွ သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ဒီကောင်က နေရာတကာကျယ်လွန်းလို့ ကျွန်တော်
တို့လည်း ကြည့်မရဘူး၊ ဖြတ်ချင်စိတ်စောနေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အလော
တကြီးလာဖြတ်ကြတာ”

မိုးလှိုင်၏စကားကြောင့် ကျော်ကျော်အဖေက မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန်
သည်။

“အေးကိုက ဘယ်မှာဘယ်လိုကျယ်နေလို့လဲ မောင်မိုးလှိုင်ရယ်၊ ပြောပြ
စမ်းပါဦး”

“ကျောင်းမှာပေါ့ ဦးလေး၊ အတန်းထဲမှာ သူ့အမြဲပထမရနေလို့ အာကျယ်
နေတာ”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ မင်းတို့က ကျောင်းမှာသူ့ကိုမနိုင်လို့ ဒီမှာတစ်ခါ
လာပြိုင်ကြတာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဦးလေးတစ်ခုပြောမယ်ကွ မောင်မိုးလှိုင်၊ အနိုင်
မခံ အရှုံးမပေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ဦးလေး သဘော
ကျတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ကိုယ့်ထက်သာတာကို
မနာလိုတာမျိုးတော့မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တရားတဲ့နည်းလမ်းနဲ့ ကြိုးစားပြီး အနိုင်ယူ
ရမယ်”

ကျော်ကျော်မှာ သူ့ဖေဖေစကားကို နားစိုက်နေမိပါသည်။

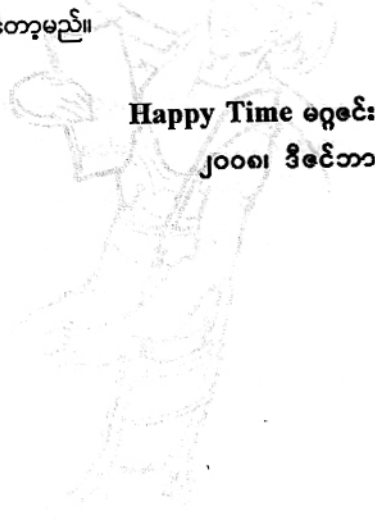
“တခြားမကြည့်နဲ့၊ အခုမင်းတို့စွန့်ဖြတ်တာကိုပဲကြည့်၊ မင်းတို့မှန်စာက
ပြီးစလွယ်လုပ်ထားလို့ညံ့တယ်၊ အေးကိုမှန်စာက ပထမတန်းမှန်စာကွ၊ တကယ့်
ကိုကောင်းတာ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့စွန့်ကိုပြတ်အောင်ဖြတ်နိုင်
မလဲ၊ မင်းတို့ပဲပြတ်မှာပေါ့၊ ဒါဟာ သဘာဝကျပါတယ်၊ သူများကိုဖြတ်ချင်ရင်

သူများထက်သာအောင်ကြိုးစားရမယ်၊ ကျောင်းမှာလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ အေးကိုက ဆင်းရဲတော့ ဘဝကိုနားလည်တယ်၊ ဒီအသိနဲ့ကြိုးစားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမ အမြဲရတယ်၊ မင်းတို့က ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အားထုတ်မှု မျိုးနဲ့ သူ့ကိုသွားပြိုင်တော့ ဘယ်နိုင်မလဲ၊ အနားတောင်မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ ဖေဖေ ဥပမာပေးချင်တာက ဟောဒီစွန့်ကြိုးလိုပဲ၊ မှန်စာကောင်းဖို့လိုတယ်၊ အရာရာမှာ သူများထက်သာချင်ရင် မှန်စာကောင်းအောင်ကြိုးစားကြ၊ ကဲ...ဒါပဲကွာ၊ ပြန်ကြ တော့၊ မိုးလည်းချုပ်လှပြီ”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဖေဖေစကားကိုသာ ကျော်ကျော်နားထဲ ကြားယောင်နေမိသည်။ ဖေဖေပြောခဲ့တာတွေမှာ မှန်ကန်၍ တရားနည်းလမ်းကျ လွန်းပါသည်။ ကိုယ်ခံအားမကောင်းဘဲ တစ်နည်းအားဖြင့် မှန်စာမကောင်းဘဲ အေးကိုကိုသွားပြိုင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုံးခဲ့ရသည်။

နောင်တွင် အေးကိုကို၊ ပြီးတော့ တခြားမည်သူ့ကိုမဆို၊ မည်သည့်နေရာ တွင်မဆို ပြိုင်လျှင်နိုင်ရန် ကိုယ်ခံအားကောင်းရမည်၊ မှန်စာကောင်းရမည်။
ထိုအသိဖြင့် ကျော်ကျော်ကြိုးစားပါတော့မည်။
နိုးနိုးကြားကြား ကြိုးစားပါတော့မည်။

Happy Time မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာ

တွင်းထွက်နှင့်ချက်ကျောက်

“မင်္ဂလာပါ တပည့်တို့”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

ဆရာမ၏ နှုတ်ခွန်းဆက်သံကား စမ်းရေစီးသံလို ငြိမ်ညောင်းညင်သာ လှပါတိ။ နားထဲသို့ ချိုမြစွာစီးမျောသွားသည်။

မိဝေတို့ မျှော်ရလွန်းသောဆရာမကား ရောက်လာပါပြီ။ မိဝေတို့ မြန်မာစာဆရာဖြစ်သော ဦးတင်ဝင်း မုဒုံမြို့ အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်သွားသဖြင့် ဆရာနေရာတွင် အခြားကျောင်း မှ ဆရာမတစ်ဦး အစားဝင်လာမည်ဟု မိဝေတို့ကြားသိခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ် ကတည်းက မျှော်တော်ဇောနှင့်မောခဲ့ကြရ၏။

မည်သူများလာမှာပါလဲ။ ဖြူ မလား၊ မည်း မလား၊ ဝ မလား၊ ပိန် မလား၊ ချောမလား၊ အကျည်းတန်မလား။ ဒါတွေကိုသာ သူတို့အတွေးပွားနေ ကြသည်။ အသင်အပြမှကောင်းရဲ့လား၊ သဘောမနောရော ကောင်းရဲ့လား ဆိုသည်တို့ကိုမူ မစဉ်းစားကြ။ ဆရာမ လှလှချောချောလေးသာ ဖြစ်ပါစေဟု ရင်ထဲက ကိုယ်စီတောင့်တ ဆန္ဒရှိနေခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသား လူငယ်တို့တာဝန်အတိုင်း မိဝေလည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ ဟော...အခုတော့ ဆရာမလာပါပြီ။ ဆရာမလှပါသည်။ လှရုံသာမက ကျက်သရေလည်းသိပ်ရှိပါသည်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မည့် လက္ခဏာ မျိုး၊ သဘောထားပြည့်ဝမည့် လက္ခဏာမျိုး။ တော်သေးရဲ့။ အသားဖြူဖြူ၊ သွယ်သွယ်ပါးပါး၊ ခန့်ခန့်ညားညား၊ အသက်(၃၀)ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆရသည်။ ငွေရောင်ကိုင်း မျက်မှန်တပ်ထားခြင်းက ဆရာမကို ရင့်ကျက် ခန့်ညားစေသည်။

ဆရာမ၏အပြင်အဆင်က ရိုးရိုးလေးပင်ဖြစ်၏။ ဝတ်ထားသည့် အဖြူ ရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုက ရိုးသားလွန်းလှသည်။ အချို့ဆရာမတွေ ဝတ်ထားသလို ကော်လံထောင်နှင့် လက်စကနှင့် မဟုတ်။ ဆံထုံးကလေးကလည်း ပုပုလုံးလုံး၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး။ ဆရာမ ဆံပင်အတော်ရှည်မည့်ပုံပင် ဖြစ်၏။ ဆံပင်တိုနဲ့နဲ့ ကို ဖြစ်သလို ဆံထုံးဟန်ပေါက်ရုံ ထုံးဖွဲ့ထားခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါပေ။ ဆရာမ၏ ရုပ်သွင်နှင့်အပြင်အဆင်ကို မိဝေ အတော်သဘောကျကျေနပ်သွားသည်။ ကြည့် လို့ကို မဝနိုင်ပါတကား။

ဆရာမသာ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေပါက ခက်ချေတော့မည်။ ရုပ် လက္ခဏာကိုလိုက်၍ နာမည်အမျိုးမျိုးဖျက်ကာ ကင်ပွန်းတပ်ကြပေတော့မည်။ ဒီအတွက် အတန်းထဲရှိ ရာဇဝင်လူဆိုးကြီးများဖြစ်ကြသော ကျော်တင့်၊ အေးလှိုင် နှင့် သန်းမြင့်တို့က အသင့်စောင့်နေကြသည်မဟုတ်လား။

အခုတော့ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ကုန်ကြပြီ။ ဆရာမကို အားလုံးငေးကြည့် နေမိကြသည်။

“အေး အေး၊ အားလုံးထိုင်ကြပါကွယ်၊ ဆရာမကတော့ တပည့်တို့ရဲ့ မြန်မာစာဆရာ ဆရာဦးတင်ဝင်းအစား ရောက်ရှိလာတဲ့သူပါပဲ။ တပည့်တို့ကို ဆရာမကပဲ မြန်မာစာကို ဆက်လက်သင်ကြားပြသပေးပါမယ်။ ဆရာမအနေနဲ့ ကတော့ တပည့်တို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှင်းလင်းနားလည်သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားသင်ပြပေးပါမယ်။ မရှင်းတာ နားမလည်တာရှိရင်လည်းမေးကြပါ။ ဘာမှ ရှက်ကြောက်စရာ၊ အားနာစရာမလိုဘူးနော်၊ ဪ...ဒါနဲ့ မင်းတို့ကို ဆရာမကပဲ

စပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ ဆရာမနာမည်က ဒေါ်ကျော့ကျော့ ခိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်...ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်...ဒေါ်ကျော့ကျော့ခိုင်...။ မိဝေသည် ဆရာမ၏နာမည်ကို စိတ်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ်ရေရွတ်ခေါ်ဆို မှတ်သားနေမိသည်။ နာမည်နှင့်လူကလည်း လိုက်ပါပေ။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ ချိုသာပျော့ပျောင်းသော ဆရာမ၏စကားကို ဆက်လက်နားစွင့်နေမိပြန်သည်။

“ဆရာမကတော့ တောင်ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး၊ အမှတ်(....)၊ ဈေးကြီးရပ်မှာ နေပါတယ်။ စာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်မှာလာမေးချင်လည်းရပါတယ်။ အလည်လာလို့လည်း ရပါတယ်။ စာနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ကျောင်းမှာလည်း အချိန်မရွေး မေးနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ ဆရာမအပိုင်းကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒီနေ့အနေနဲ့ကတော့ ဆရာမနဲ့တပည့်တို့ စတင်သိကျွမ်းခင်မင်ရတဲ့နေ့မို့ မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့ရက်တစ်ရက်ပါ။ ဆရာမကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တပည့်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီနော်။ ဒီတော့ တပည့်တို့ကလည်း တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်ကြစေချင်ပါတယ်။ ဆရာမအနေနဲ့က တပည့်တို့တစ်ဦးချင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးဘဝအခြေအနေကို သိလိုပါတယ်။ လေ့လည်းလေ့လာလိုပါတယ်။ ဒါတွေသိထားခြင်းအားဖြင့် ဆရာမတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ကဲ...ရှက်ကြောက်နေစရာဘာမှမလိုဘူး။ ဆရာမတို့တစ်တွေအားလုံးဟာ မောင်ရင်းနှမတွေပေါ့ကွယ်နော်”

ဆရာမ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် မိဝေတို့တစ်တန်းလုံး ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ထိုစဉ် ရှေ့ဆုံးတန်းလက်ယာဘက်စွန်းခုံတန်းမှ မသိတာအေးက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် မသိတာအေးလို့ခေါ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မတို့မိသားစုကတော့ အရှေ့တောင်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တည်ရှိတဲ့ ရွှေနတ်တောင်မှာနေကြပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ ဗိုလ်မှူးထိုက်အောင်ပါ။ မေမေကတော့ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက်ကထိကပါ။ သမိုင်းဌာနက ဒေါ်သွယ်သွယ်အေးပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစုအားလုံး ဖော်ရွေခင်မင်တတ်ကြပါတယ်။ မိသားစုလည်း

မများလှပါဘူး၊ ဆရာမ အားလပ်တဲ့တစ်နေ့နေ့မှာ အလည်လာပါလို့လည်း ဖိတ်ကြားပါတယ် ဆရာမ”

သီတာအေးက ယဉ်ကျေးချိုသာစွာ ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆရာမက “အေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”ဟု အပြုံးနှင့်ဆိုသည်။ ထို့နောက် နံပါတ်စဉ်အလိုက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထကာ မိတ်ဆက်ကြသည်။

ဆရာမ၏ မိတ်ဆက်စကားကို ကြားသည်နှင့် လန့်ဖျား ဖျားသွားသူမှာ မိဝေပင်ဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားချင်သည်။ လုံးဝ ထုတ်မပြောချင်။ ထုတ်ပြောချင်စရာလည်း မကောင်းပါပေ။ ကြည့်ပါဦး။ အသီးသီး အထုပ်ဖြည့်ပြသွားကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးသား၊ ဗိုလ်မှူးသမီး၊ စက်ပိုင်သမီး၊ မန်နေဂျာသမီး၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သား၊ ကျောင်းဆရာမသမီး၊ အနည်းဆုံး စာရေးစာချီ သားသမီးများ။ ဘယ်လောက် အားကျစရာ၊ ကြားနာစရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

သို့ဖြင့် တန်းစီဇယားအတိုင်း ပြောလာကြသည်မှာ သူမအနားသို့ပင် ရောက်နေပါပကောလား။ မိဝေတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူနေသည်။ ခန္ဓာထဲရှိ သွေးများလည်း ဆူဝေလာသည်ဟုထင်သည်။ နဖူးဆံစတွင်ပင် ချွေးကင်းများ စို့ထွက်လာပါသည်။ ထိုစဉ် သူ့တစ်ယောက်ကျော်သို့ပင် နံပါတ်စဉ်က ရောက်လာခဲ့ပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ပြီးလျှင် သူ့အလှည့်ပေပဲ။

“ကျွန်မက မရတနာကျော်ပါ။ ကျွန်မဖေဖေကတော့ ကုန်သွယ်ရေးက မန်နေဂျာတစ်ဦးပါ။ မေမေကတော့ အငြိမ်းစားရုံးအုပ်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ကိုကိုကတော့ ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)မှာ တက်နေပါတယ်။ မမကတော့ ဆရာမလို ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးပါ”

သည်မျှသာ မိဝေကြားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဘာတွေများ ရတနာကျော် ဆက်ပြောသွားသည်ကို သူ မကြားသိတော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင်သည် အခန်းတွင်းက သူ ကိုယ်ဖျောက်၍ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်သည်။ မြေကိုပဲ လျှိုးရလျှိုးရ၊ မိုးကိုပဲ ပျံ့ရပျံ့ရ၊ ဒီနေရာကပျောက်သွားလျှင် ပြီးတာပါပဲ။

“ဒေါင်...ဒေါင်...ဒေါင်...”

ထိုအချိန်တွင် ညနေကျောင်းလွှတ်ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းသည့်အသံ။ မင်္ဂလာရှိလိုက်သည့် အသံ။ မိဝေကတော့ ဘိုးသိကြားကယ်မသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အခုမှ အသက်ရှူချောင်ကာ နေရထိုင်ရသက်သာသွားသည်။

ဆရာမ အခန်းထဲမှ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် မိဝေသည် စာအုပ်တွေကို ခပ်မြန်မြန်သိမ်း၊ လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။ ရတနာကျော်ကိုပင် မခေါ်မိတော့။ ဘာရယ်လို့တော့မဟုတ်။ စိတ်ထဲ နောက်ကျိနေ၍သာ ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ ရတနာကျော်သည် သူမနှင့် ကျောင်းသွားဖော်ကျောင်းပြန်ဖက်။ ရတနာကျော်တို့မိသားစု မိဝေတို့အရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ မကြာလှသေးပေ။ နေသည်ကလည်း မိဝေတို့အိမ်ရှေ့ မျက်စောင်းထိုးတိုက်မှာ။

ရတနာကျော်တို့ မိသားစုကား အားကျစရာကောင်းသည်။ အတော်ဝတ်နိုင်စားနိုင်၊ အထက်တန်းကျကျနေနိုင်သည်။ ရေခဲသတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ လေအေးစက်၊ တီဗွီအပေါ်စက်အောက်စက်နှင့် ထိုင်ခုံဆက်တီတွေကလည်း နောက်ဆုံးပေါ်တွေ။ အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း အပျံ့စားမှဝတ်သည်။ အဆင်ဆန်းသည်နှင့် ရတနာကျော်ကိုယ်ပေါ် တင်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရတနာကျော်နှင့် သူ့ဘဝမှာ မှိုဝန်းနှင့်ထီးဖြူ၊ ခွေးနုနှင့် ခြင်္သေ့နယ် ကွာခြားသည်ဟု မိဝေ ညှိုးငယ်စွာတွေးထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ချွတ်မြုံနံ့ချာသော မိဝေမှာ ရတနာကျော်တို့မိသားစုကို အားကျနေမိသည်။

စင်စစ်တော့ မိဝေမှာ ရှန်သားအဖြူနှင့် တက်ထရွန်အဖြူ သုံးထည်သာရှိသည်။ ဤ ရှိစုမဲ့စုတွေကိုသာ လှည့်ပတ်ဝတ်ဆင်နေရသည်။ ရယ်ဒီမိတ်အဖိုးတန်အကောင်းစားတွေဆိုလျှင် သွားရည်ကျ ငေးကြည့်ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

မိဝေတို့ဖေဖေကလည်း ဝန်ထမ်းမဟုတ်တော့။ ဘာကြောင့် အရွယ်ရှိသေးလျက်နှင့် ပင်စင်ယူခဲ့သည်ကို မိဝေ မတွေးတတ်။ အခုတော့ သည်နှစ်ပြားတစ်ပဲ ပင်စင်ငွေကိုသာ အားကိုးနေရသည်။ ဖေဖေကတော့ ရုံးဝန်ထမ်းဆိုသည်

ထက် ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာဆိုသောဂုဏ်ကို ပိုမိုခံမင်နှစ်သက်သည်ထင်၏။ ရိုးရိုးကျင့်မြင့်မြင့်ကြံတာ အကောင်းဆုံး၊ လူ့တန်ဖိုးဆိုတာ ငွေကြေးမဟုတ်ကြောင်း၊ အရာရာမှာ ငွေနှင့်တိုင်းတာဆုံးဖြတ်၍ မရကြောင်း၊ ရိက္ခာထက် သိက္ခာရှိဖို့လိုအပ်ကြောင်း၊ လူဆိုတာ ရှိသင့်သည့်မာနတော့ ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အို...စုံလို့ပါပဲ။ မိဝေတို့ကို မကြာခဏ တရားပြဆုံးမလေ့ရှိသည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေက လူနေချုံကြား၊ စိတ်နေဘုံဖျားဟုသာ မိဝေ ဆိုလိုက်ချင်သည်။

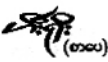
ဖေဖေဘဝမှာ စာအုပ်ရှိနေလျှင် အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံပြီထင်သည်။ စာအုပ်သည်သာဘုရား၊ စာအုပ်သည်သာ မယားဟု ဖေဖေ မကြာခဏ စကားနာထိုးတတ်သည်။ ဖေဖေကလည်း ဖေဖေပဲ။ စာလေးဖတ်၊ ကဗျာလေးစပ်နေရလျှင် ကျေနပ်သည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ့အောင်မြင်သော စာပေသမားတစ်ဦးဆိုလျှင် မှားနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ဖေဖေက ဟောတစ်အုပ်၊ ဟောတစ်အုပ် ရေးထုတ်နေသည့် စာပေသမားတစ်ဦးမဟုတ်။ အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းကို ဦးစားပေးသူ။ စာပေပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုအခါခါရဖူးပြီး စာပေဗိမာန်စာမူဆုကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ သူ့အမြင့်မားဆုံးရည်ရွယ်ချက်ကား အမျိုးသားစာပေဆုကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိရေး။ ဒါကြောင့် မိဝေတို့မိသားစု အသွေးအရောင်မပြောင်တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ နာမည်ကြီးထမင်းငတ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ... မိဝေကတော့ ဖေဖေကို ဘဝင်မကျလှပေ။

“မိဝေကလည်းကွာ တို့ကိုတောင် မစောင့်ဘူး၊ တချိုးတည်း လစ်ထွက်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရတနာကျော် အမောတကော အမိလိုက်လာပြီးပြောတော့မှ သူမ အနည်းငယ် အစွန်းထွက်သွားကြောင်း သတိရမိသည်။

“ဆောရီးပဲ ရတနာကျော်ရာ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်လို့”

စိတ်ညစ်လို့ဟု ဆင်ခြင်ပေးထားသဖြင့် ရတနာကျော်လည်း ဆက်ပြီး မစပ်စု၊ မမေးမြန်းတော့။ မိဝေဘေးမှသာ ငြိမ်သက်စွာလိုက်လာသည်။ ငိုက်စိုက်

ငိုက်စိုက်နှင့်လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ သူတို့နေသောလမ်းထိပ်သို့ ရောက်ရှိ လာကြလေသည်။

သူတို့လမ်းထဲမှာ လူများ ဟိုတစ်စုသည်တစ်စု စကားတွတ်ထိုးနေကြ သည်ကို မိဝေမြင်တွေ့ရသည်။ အချို့က တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်နေကြ သည်။ ကျောင်းမှပြန်လာကြသော သူတို့နှစ်ဦးကိုလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်မဖော် နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ ထူးခြားမှု တစ်ခုတော့ရှိနေပြီ။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီဟု မိဝေထင်သည်။ ရတနာကျော်က တော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမှအလေးမထား၊ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်။ ထိုစဉ် ရတနာကျော်တို့အိမ်ဘေးမှ လေးတန်းကျောင်းသား ဖြိုးကျော်လေးက ပြေးလာ ကာ ရတနာကျော်ကို ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ပြောချလိုက်သည်။

“မမရတနာကျော်.... မမရတနာကျော်တို့ဖေဖေကို ရဲတွေလာခေါ်သွား ပြီဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စအတွက် စစ်စရာဆေးစရာတွေ ရှိလို့ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား မသိပါဘူး၊ ဘွားဘွားမေပြောသံ ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဟင်....ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မကြာသေးဘူးဗျာ၊ ခဏလေးပဲရှိသေးတယ်”

ရတနာကျော် ငယ်ထိပ်မြေပေါက်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်ကာ ထူပူသွားပုံရ သည်။ ထို့ကြောင့် မိဝေကိုခေါ်ရန်ပင်မေ့ကာ အိမ်သို့ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် သုတ်ခြေ တင်လေတော့သည်။

မိဝေအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတော့ ပြုံးပြုံးချိုချိုဖြင့်ဆီးကြိုနေ သော ဖေဖေကိုမြင်တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ပျော်ရွှင်ခြင်းတစ်ဝက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်း တစ်ဝက်မျက်နှာဖြင့် မိဝေကိုပြောသည်။

“ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝမ်းသာစရာနဲ့ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ရပ်နှစ်ခု က လာပြီးတိုက်ဆိုင်နေတယ် သမီးရယ်။ သမီးသူငယ်ချင်း ရတနာကျော်ရဲ့ဖေဖေ ဦးအောင်ထွန်းကျော်အတွက်ကတော့ တကယ့်ကိုဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်။ ဖေဖေလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သမီးလည်း နားစွန်နားဖျားကြားခဲ့ပြီး ရောပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့....ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ မသိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ကိုယ့်တရား ကိုယ်စီရင်တာပဲလို့ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ တို့ရဲ့ မြန်မာမှုနယ်ပယ်မှာ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးနေကြတာပဲ၊ လိမ်ညာဖုံးကွယ်ဖျောက်ဖျက် ပစ်လို့ မရဘူး၊ လောကမှာ ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာလည်းမရှိဘူး သမီးရဲ့၊ မိမိ စိုက်ပျိုးခဲ့တဲ့ကောက်နှံကို မိမိပြန်လည်ရိတ်သိမ်းရမှာပဲ၊ သမီးသဘောပေါက် ရဲ့လား မသိဘူး”

“သမီး သဘောပေါက်ပါတယ် ဖေဖေ”

မိဝေက ဖေဖေမျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ကာ ပြန်လည်ဖြေကြား သည်။

“ကြံကြိုက်တုန်းပြောဦးမယ်၊ သမီးလည်းမြင်ဖူးဖတ်ဖူးမှာပဲ၊ အိမ်တွေ မှာ ချိတ်ကပ်ထားတဲ့စာလေးလေး ဆုံးမစာလို့ခေါ်မလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ ပေးတဲ့စာလို့ပဲ ခေါ်မလား၊ ဘဝလမ်းညွှန်လို့ ခေါ်မလားပဲ၊ ဘာတဲ့....ရောက်တဲ့ အရပ်မှာ ပျော်အောင်နေ၊ တွေ့တဲ့လူနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်း၊ ရှိတာလေးနဲ့ လှ အောင်ဝတ်၊ ရတာလေးနဲ့ ဝအောင်စား၊ ယှဉ်ပြိုင်လာရင် အရှုံးပေး၊ နှလုံးအေး တဲ့ဆေး ဆိုလား၊ သမီးမှတ်မိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့....ဖေဖေ”

“ဒီစာကို အိမ်မှာချိတ်သာချိတ်၊ ကပ်သာကပ်ထားတာ၊ အသေအချာ ဆင်ခြင်ပြီး နှလုံးသွင်းမှတ်သားထားကြတာမဟုတ်ဘူး။ နမော်နမဲ့ ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် သဘောထားတတ်ကြတဲ့လူတွေက များတယ်၊ အသေအချာ စဉ်းစားရင် လူ့ဘဝအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လမ်းညွှန်ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေပဲလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်၊ သမီး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်”

ဤညနေကား ထူးခြားသောညနေဖြစ်၏။ ဖေဖေ စကားပြောလှချည် လား။ ပြောသမျှတွေကလည်း အဆီအနှစ်တွေ၊ မှတ်သားစရာတွေချည်းပါပဲ လား။ မိဝေ အတွေးပွားရပြီ။ ဒါဟာ ရတနာကျော်ဖေဖေကိုပဲ ရည်ညွှန်းနေ တာလား၊ မိမိကိုပဲ ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေတာလား၊ စဉ်းစားစရာ။ ထားပါတော့

လေ... ဒါဟာ ဝမ်းနည်းစရာသတင်းနှင့်ဆက်စပ်၍ ဖေဖေခံယူချက်၊ သုံးသပ်ချက်တွေဟု မိဝေထင်သည်။ ဝမ်းသာစရာဆိုတာကရော ဘာလဲ။

“ဖေဖေ စောစောကပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ရပ်ဆိုတာ ပါသလိုပဲ၊ အဲဒါကရော ဘာလဲ ဖေဖေ”

“ပြောမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါတွေပြောချင်လွန်းလို့ ဖေဖေ နိဒါန်းပျိုးနေရတာပေါ့၊ ထူးခြားကြီးကျယ်တယ်လို့ ဆိုရင်လည်းရတယ်။ ဘာမှထူးခြားကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရင်လည်းရတယ်။ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနှစ် ဖေဖေ အမျိုးသားစာပေဆုရတယ်လို့ ကြားရတဲ့သတင်းပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်၊ ဘယ်စာအုပ်နဲ့လဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေစာပေမိတ်ဆွေတစ်ဦးထုတ်ပေးတဲ့ ပန်းဦးနေခြည် လူငယ်ဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်နဲ့ပဲပေါ့၊ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းကြားရတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းတစ်ခုလည်းရှိသေးတယ်”

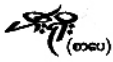
“ပြောပါ ဖေဖေ”

“အဲဒီအမျိုးသားစာပေဆုချီးမြှင့်ပွဲကြီးပြီးတာနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ တရုတ်ပြည်ကို စာပေချစ်ကြည်ရေး လေ့လာရေးခရီးသွားမယ့် မြန်မာစာရေးဆရာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ထဲမှာ ဖေဖေကို ရွေးချယ်ထည့်သွင်းလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မင်္ဂလာသတင်းပဲ သမီး”

မိဝေ သူ့နားကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်လေခြင်း၊ ဘယ်လိုမှမျှော်မှန်းထားလို့ရသည့်အရာမဟုတ်။ အတိမ်အနက်ကို မိဝေသိပါသည်။ အေးလေ... ဖေဖေလည်း လူတော်တစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့ ဘဝတစ်ခုလုံး စာပေမြစ်ထဲနှစ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေရယ်”

မိဝေ မျက်ရည်များပင် လည်လာပါသည်။ တကယ်ပါ။ ဒါဟာ နိုင်ငံတော်က ရွေးချယ်တာပဲ။ ဒီလောက်အဖိုးတန်သည့် ဖေဖေတစ်ယောက်ကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း မသိမမြင်၊ နားမလည်ခဲ့သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဖေဖေ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါသည်။

“ခေါက်ရှာငှက်ပျံ လောကဝံတဲ သမီးရဲ့ ဒီလိုပဲပေါ့။ နိမ့်တစ်ခါ မြင့်တစ်လှည့် ကြုံရတတ်တာပဲ။ ဘဝဆိုတာ မမျှော်မှန်းနိုင်ဘူး၊ မျှော်မှန်းထားလို့ ရကောင်းတဲ့ အရာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကြံစည်တိုင်းလည်း ဖြစ်မလာဘူး၊ မကြံစည်လည်းပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ကောင်းမယ်ထင်ထားတဲ့ဟာတွေ ဆိုးလာတတ်သလို၊ ဆိုးမယ်ထင်ထားတဲ့ဟာတွေက ကောင်းလာတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ အထင်ကြီးချင်စရာကောင်းတာတွေက အထင်သေးစရာတွေ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ အထင်သေးချင်စရာကောင်းတာတွေက အထင်ကြီးချင်စရာကောင်းတာတွေ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ ဖြူမလိုနဲ့မည်း၊ မည်းမလိုနဲ့ဖြူတတ်တာလည်း ရှိတတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဖေဖေရည်ရွယ်ရင်းကို သိမြင်နိုင်အောင် မိဝေ မနည်းကြိုးစားနေရသည်။

“ခက်တာက သမီးရယ်.... ဖေဖေတို့ဆီမှာ စာပေသမားတွေဆိုရင် အထင်မကြီးဘူး၊ စာအုပ်စာပေတွေကိုလည်း ကိုးကွယ်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး၊ စာပေရဲ့တန်ဖိုးကိုလည်း သိပ်နားမလည်ကြဘူး၊ လူအများစုရဲ့ဧည့်ခန်းတွေကို သမီးသတိထားကြည့်လိုက်၊ ရှိုးကေ့စ်တွေ၊ မှန်စီရိုကြီးတွေကိုတွေ့ရမယ်၊ အဲဒီ ရှိုးကေ့စ်တွေ၊ မှန်စီရိုတွေထဲကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ စာအုပ်တွေ ဘယ်နှအုပ်ရှိသလဲလို့၊ တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ အဖိုးတန်တယ်လို့ သူတို့ထင်မြင်ယူဆထားတဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေနဲ့ မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဧည့်ခန်းမှာထားဖို့သင့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလားလို့၊ ဒီခေတ်ပေါ်အမှိုက်တွေကိုပဲ အရေးတယူ အလှပြထားတတ်တဲ့ လူတန်းစားတွေရဲ့ စိတ်အဆင့်အတန်းကို ခန့်မှန်းကြည့်လို့ရနိုင်တယ် သမီး၊ အထင်တွေအမြင်တွေ ပါစင်အောင်လွဲမှားနေကြတာတွေ၊ အတွေးအခေါ်အယူအဆ အံ့ချော်နေကြတာတွေပဲ သမီး”

ဖေဖေစကားတွေက အဖိုးတန်လှပါပေသည်။ စကားတစ်ခွန်း ပျားတစ်ခွန်းဖြစ်ရုံမက ခွန်အားကိုလည်း တိုးပွားစေသည်။ အမြင်သစ်ကိုလည်း ရစေသည်။ ဘဝမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ကိုလည်း ညွှန်ပြသည်။

အစကတော့ ရတနာကျော်ဖေဖေနှင့်ယှဉ်၍ အမြင်ဖြင့်သုံးသပ်ကာ

ဖေဖေကို အထင်အမြင်သေးခဲ့သည်။ အရောင်တောက်တာကို ရွှေဟုထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အရောင်တောက်တိုင်း ရွှေမဟုတ်ပါလား။ တကယ့်ရွှေအစစ်ကား ဖေဖေပါလား။ အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါဆိုတာ ဖေဖေမှ ဖေဖေအစစ်။

အစကတော့ မိဝေ တံလျှပ်ကို ရေထင်ခဲ့သည်။ တံလျှပ်နှင့်ရေကို ကွဲပြားခြားနားစွာ မမြင်တတ်ခဲ့ပါပေ။ အခုမှ အမြင်ရှင်းခဲ့သည်။ နေလာနှင်းပျောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

မိဝေစိတ်ထဲ လေးလံနေသမျှ လျှောက်ကျကြွေလွင့်ခဲ့ရပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွက်လက်သွားသည်။ စောစောက ကျောင်းမှာ သူ့ဖေဖေအကြောင်း ဖွင့်ပြောရန် တွန်ဆုတ်ဝန်လေးခဲ့ခြင်းအတွက် မိဝေ ရှက်မိပါသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်မိပါသည်။

အခုတော့ တွင်းထွက်နှင့် ချက်ကျောက်ကို မိဝေ ကောင်းစွာခွဲခြားမြင်တတ်ပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ဒီအကြောင်းကို မနက်ဖြန် ဆရာမနှင့်မိတ်ဆက်ခန်းတွင် ထည့်သွင်းပြောကြားရမည်။ အသေအချာကို ထည့်ပြောရမည်။

“ကျွန်မဟာ အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ဦးဗညားမွန်ရဲ့သမီး မိပန်းနုဝေပါ” ဟူ၍....ဟူ၍....။

ဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၁၊ မတ်လ

ကလေးများ
ကစားနေကြသည်။

ညနေခင်းခြင်းလုံးကလေး

အပျော်ဆုံးနေ့။

မှန်ပါသည်။ ယနေ့သည် ကျွန်တော့်အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့ပါပင်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကိုကို ဈေးကခြင်းလုံးတစ်လုံး ဝယ်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝိန့်ကြိမ်အကောင်းစားနှင့်မို့ ခြင်းလုံးကလေးသည် ကြွရွနေသည်။ အောင်ကျော်တို့ကို ကြွားလိုက်ရဦးမည်ဟု စိတ်အကြံအစည်နှင့် ခြေဖျားနှင့် ဆတ်တော့ကြည့်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကို၊ ခြင်းလုံးကကောင်းတယ်နော်”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်ညီဖို့ ကိုကိုက အကောင်းဆုံးကိုရွေးလာတာ၊ ကဲ.... ညီညီ အိမ်မှာ မေမေ့ကိုကူစရာတွေ ကူညီပြီးပြီမဟုတ်လား၊ အောင်ကျော်တို့၊ တိုးမောင်တို့၊ လှစိန်တို့ခေါ်ပြီး ခတ်ကြလေကွာ”

“ဒီကောင်တွေနဲ့ မခတ်ချင်ပေါင်”

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ ညီညီရ၊ ဘယ်သူနဲ့ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

“အောင်ကျော်နဲ့ တိုးမောင်ပေါ့။ မနေ့ညနေက ဘောလုံးကန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ညီညီကို ညှပ်ပြီးဆော်တာ မတ်တတ်ကလဲရော၊ ဒူးတောင် နည်းနည်းနာသွားတယ်။ လှစ်နီလည်းမကောင်းဘူး။ သူ့ဘောလုံးကျတော့ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ ဒီနေ့တော့ တွေ့ရောပေါ့”

ကိုကိုကပြုံးပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ခြင်းလုံးကို ညာလက်ဖြင့်ပုတ်ခတ်ရင်း အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်သို့ ဆင်းလာသည်။ လုံချည်ကို ချွတ်လိုက်ကာ ဘောင်းဘီပြုတ်နှင့် ခြင်းလုံးကို ခတ်ကစားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အောင်ကျော်၊ တိုးမောင်၊ လှစ်နီတို့လူစုကိုမြင်ရသည်။ ကျွန်တော် နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ယောင်ချာချာလုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော် မခေါ်မိပါ။ သူတို့မှာ ကစားစရာဘောလုံးလည်း မရှိပြီ။ ကောင်းသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ဆော့ကစားမိ၍ လှစ်နီတို့အမေက ဘောလုံးထုတ်မပေးတော့သည့်အတွက် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သည်ကောင်တွေကို သည်လိုယောင်ချာချာမြင်ရလေ ကျွန်တော် ပျော် လာလေ။ ကျွန်တော့်ခတ်ကွက်က သွက်လာလေ။ ခြေဖျား၊ ဖဝါး၊ ဖနောင့် စသည့် အခြေခံများ။

ခြင်းလုံးတစ်လုံးနှင့် ကျွန်တော်သာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကိုကိုလို မဟာ ဒူးခတ်ကြည့်လိုက်၊ ပြေးကောက်လိုက်၊ စလွယ်စမ်းကြည့်လိုက်၊ ပြေးကောက် လိုက်။ ကြာတော့မောလာသည်။ ပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်း လာသလိုလို။

ဒီအချိန်မှာ ကိုကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာသည်။ ခြင်းခတ်ဝတ်စုံအပြည့်နှင့်။

“တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီမဟုတ်လား ညီညီရ၊ ခြင်းလုံးဆိုတာ စုပေါင်းကစားရတာမျိုးကွ၊ ဒီညနေ ကိုကိုလည်း မင်းတို့နဲ့ခတ်မယ်၊ လာကြ လေ အောင်ကျော်၊ တိုးမောင်၊ လှစ်နီ ဘာငိုင်းနေကြတာလဲကွ၊ လာပါ။ ငါတို့ တစ်ဝိုင်းတည်ကြရအောင်”

သူတို့တတွေ မဝံ့မရဲနှင့် ကျွန်တော့်နားသို့ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ မျက်လုံးတွေက မာန်လျှော့နေဟန်ပြနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့အမှားတွေ အတွက် တောင်းပန်စကားဆိုနေသလို။ ကိုကိုခေါ်လို့သာပေါ့။ သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ ခြင်းတစ်ဝိုင်း ခတ်ဖြစ်ပါသည်။

လှစိန်မှာအညံ့ဆုံး။ ခြေဖျားကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်ပိုင်ပိုင်မခတ်နိုင်။ အကောက်တော့ရသည်။ ကျွန်တော်ခတ်၍ ကျသွားသောခြင်းလုံးကိုလည်း သူ ပြေးကောက်သည်။ ပြီး သေသေချာချာပြန်ပေးသည်။

အောင်ကျော် ခြေခွင်နှင့်ပို့လိုက်သော ခြင်းလုံးကို ကိုကိုက ညွှန်ခူးတိုက် ကာ ကျွန်တော့်ဆီပို့လိုက်၏။ ခြင်းဝင်ကောင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုကိုလို ညွှန်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ သို့ဖြင့် မတတ်တတ် ခူးကို ခါးနောက်သို့ လိမ်ပစ်လိုက်၏။

ကျွန်တော် အဝင်နောက်ကျသွားသဖြင့် ခြင်းလုံးသည် ခူးကိုမရောက်။ ခေါင်းနှင့် ဒေါက်ခနဲ ဆောင့်မိသွား၏။ ခြင်းလုံးကျသွားပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှ အောင်ကျော်က ကျသွားသောခြင်းကို ပြေးကောက်၏။

ကျွန်တော်ကြောင့် ကျသွားသောခြင်းကို သူပြေးကောက်၍ သူ့ကြောင့် ကျသွားသောခြင်းကို ကျွန်တော်လည်း ပြေးကောက်ပေးလာရသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ခတ်လိုက်၊ ကောက်လိုက်၊ ထောက်လိုက်နှင့်။

ကြာလာတော့ အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်စိတ်ဝင်လာပါသည်။ ခြင်းကျ လည်း မများတော့။ လှစိန်ခတ်၍ ယိုင်ထွက်သွားသောခြင်းကို ကျွန်တော် ပြေးထောက်ရသည်။

တိုးမောင်ခြင်းကို ကျော်အောင် ကူညီဖေးမကာ မကျအောင်ကြိုးစား လာရသည်။

“ညီညီ...ရော့ မဟာဒူးကွ” ဆို၍ တိုးမောင် ကျွန်တော့်ကိုထောင်ပေး လာသလို ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ထောင်ပေးလာရသည်။

“ကဲ....နေဝင်ခြင်းဝိုင်းသိမ်းအဖြစ်နဲ့ မဟာဒူးသုံးယောက် ကူးကြရ အောင်”

ကိုကိုကကြေညာရင်း အောင်ကျော်ဆီသို့ ခြင်းလုံးကိုထောင်ပေးလိုက်၏။ အောင်ကျော် ကြိုးစားခတ်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်ဆီ ကောင်းကောင်းမရောက်သဖြင့် ကျွန်တော် ခြေခွင်နှင့်ထိန်းကာ လှစ်နီဆီပြန်ပေးလိုက်၏။

‘အပေးအယူ ချစ်ကြည်ဖြူ။ မင်းမူစာဂ မျှစိတ္တ’ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖေးကူခတ်ကြသဖြင့် နောက်ဆုံး မဟာဇူးသုံးယောက်ပိုင်းလည်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်တို့ ပျော်ရွှင်အားရစွာ ပိုင်းသိမ်းလိုက်ကြသည်။

“ဒါ ညီညီကောင်းလို့ကွ” လှစ်နီက ထင်ကြေးပေး၏။

“အောင်ကျော်ဆီက ခြင်းထွက်ကောင်းလို့ပါကွာ”

ကျွန်တော်ကလည်း အောင်ကျော်ကို ပြုံးရင်းပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ကိုကိုပြောမယ်၊ ဒါ အားလုံးကောင်းကြလို့ကွ၊ စုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာတဲ့သဘောပါ။ ကိုကိုပြောချင်တာက ဘယ်နေရာမဆို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖေးဖေးမမ ကူညီဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ၊ ဒီလိုဆောင်ရွက်ရင် အောင်မြင်မှုရမှာပဲ။

ကဲ....မင်းတို့ အခု အားလုံးပြန်လည်သင့်မြတ်သွားကြပြီမဟုတ်လား၊ ဒီ တို့ရိုးရာကစားနည်းက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားစရာ လုံးဝမရှိဘူး၊ မနာလိုမစွရိယစိတ်ကိုလည်း ချုပ်ငြိမ်းစေတယ်၊ ခြင်းတစ်လုံးကို မြေပေါ်မကျအောင် အားလုံးမှာတာဝန်ရှိတာ သိလာတာနဲ့အမျှ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖေးကူထူမချင်စိတ်ဟာ ပေါ်လာမှာပဲ၊ ဒီလိုနဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတွေကို ပွားများစေတယ်၊ စည်းလုံးစေတယ်၊ ကဲ.... အခု မင်းတို့ကိုပဲကြည့်၊ ခြင်းလုံးကြောင့် မင်းတို့ပြန်လည်စည်းလုံးပြီး ပြန်လည်ခင်မင်လာကြပြီမဟုတ်လား”

မှန်ပါသည်။

စည်းရုံးရေးသမားကောင်းလေး ခြင်းလုံးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်တွေ ပြန်လည်စည်းလုံးမှုရှိလာကြပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခင်မင်မှုကို တံတားခင်းပေးခဲ့သော ကိုကိုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“မနက်ဖြန်ညနေ ကျောင်းလွှတ်ရင်လည်း ငါတို့ ခြင်းလုံးပဲခတ်ကြရအောင်ကွာ”

အောင်ကျော်အဆိုပြုချက်ကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထောက်ခံလိုက်ကြ

ညနေခင်း ခြင်းလုံးကလေး

၆၉

သည်။ အမှောင်တွေက ယုတ်သမ်းလာပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပျော်ပါးသွက်လက်နေ၏။ ခြင်းလုံးကလေးက ပေးသော အသိပညာသင်ခန်းစာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေးမိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား.....။

Happy Time မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၀၊ ဩဂုတ်လ

မြစ်ရေကြီးကြီး

H. SATO
2011

မြစ်နှင့်သောင်

နံနက်ခင်း၏နေခြည်သစ်ကား ပျိုပျစ်မှုနဲ့သာကိုလိမ်းကျံကာ မကြာမီ ထွက်ပေါ်လာတော့မည်။ အရုဏ်ကြို အလင်းနီမျှင်များကိုပင် ဖြန့်ကျက်ထားလေပြီ။ အရှေ့ဘက် နှင်းဆီရောင်နံနက်ခင်းအောက်၌ ဘားဘောင်တောင်သည် လူးလွန်နိုးထလျက် အတ္ထရံမြစ်ရေဖြင့် မျက်နှာသစ်ပြီးဖြစ်သည်။

စောကျော်မောင်သည် စိမ်းညိုလဲ့မောင်းသော ဝတ်ရုံကိုဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘားဘောင်တောင်ကြီးကို ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ လှလိုက်သည့် ဘားဘောင်တောင်။ ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် ရင့်ကျက်သော အလှတွေနှင့် တည်ငြိမ်နေပါ၏။ ဘားဘောင်တောင်၏ အနောက်ကမ်းပါးတွင် ကား ပြာလဲ့စွာ ခွေရစ်စီးဆင်းနေသည့် အတ္ထရံမြစ်။ ဖဲကြိုးပြာတစ်စကို ခွေချထားသည့်အလားပင်ဖြစ်၏။

ဘားဘောင်တောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ စောကျော်မောင်၏ ညောင်ကုန်းရွာကလေး တည်ရှိသည်။ အိမ်ခြေကားမများလှပါပေ။ အားလုံး ပေါင်းမှ တစ်ရာကျော်ခန့်သာရှိပါသည်။ စောကျော်မောင် ဤရွာမှာနေသည်။ ဤရွာမှာသေမည်။ ဤရွာကိုချစ်သည်။

စောကျော်မောင်ကား လွန်ခဲ့သည့် ဝါကျွတ်တုန်းကပဲ အသက်(၁၈)နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ (၁၈)နှစ်ပတ်လုံး ဘားဘောင်တောင်ကြီးနှင့် ခိုးတူပေါင်ဖက် နေလာခဲ့သည်။ ချစ်လှစွာသော ဘားဘောင်တောင်ကြီးကို မကြည့်မိသည့် ရက်လည်း ရှိအံ့မထင်ပါ။ ရှေးကလည်း ကြည့်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း ကြည့်မိ နေဆဲ။ နောင်ကိုလည်း ကြည့်နေမည်သာ။

ဘားဘောင်တောင်ကြီးသည် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လွန်းပါတိ။ ဤအရပ်၊ ဤဒေသ၏ အလှကျက်သရေဆောင်ပါသည်။ ထူးခြားသည်ကား ဘားဘောင် တောင်သည် တောင်စဉ်တောင်တန်းမဟုတ်။ သီဟိုဠ်စေ့သဏ္ဍာန် ဧရာမကျောက် တောင်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် အတ္ထရ်မြစ်၏အရှေ့ဘက်ကမ်းနဖူးတွင် ထူးခြားစွာ တည်ရှိ၏။ တောင်ဘက်မှစီးဆင်းလာသော အတ္ထရ်မြစ်သည် ဘားဘောင် တောင်ခြေကမ်းပါးကို အလျားလိုက် ပွတ်တိုက်ကျီစယ်စီးဆင်းသွားမြဲ။

အရုဏ်နီတို့ ပျို့စပြုပြီ။

ဘားဘောင်တောင်၏ ဟိုအမြင့်ဂူဝမှ လင်းနို့ငှက်တွေ အစုလိုက်၊ အပြုံ လိုက် အဆက်မပြတ် ထွက်သွားကြသည်မှာ မီးခိုးမဆုံး၊ မိုးမဆုံးလောက်အောင် ပါပဲ။ ဂူပေါက်ဝမှသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ မီးခိုးတန်းတွေလို အမျှင်ကိုတန်းနေ သည်။ ဝေဟင်ထဲ တစ်စစနှင့်ဝေဝဲပြန့်ကားသွားသည့်အခါ ဘားဘောင် ကောင်းကင်ယံတစ်ခုလုံး ပန်းနုရောင်မှသည် မည်းမှောင်မှုန်မှိုင်းသွားလေသည်။

ဘားဘောင်ဂူနှင့် လိုဏ်ခေါင်းတွေကား လင်းနို့များ၏မဟာစံရိပ်ငြိမ် ကြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိုက်ပျိုးရေးအတွက် မြေဩဇာအဖြစ် အလွန်အသုံးဝင် သည့် လင်းနို့ချေးအမြောက်အမြား ဂူထဲတွင် နေ့စဉ်ကျန်ရစ်သည်။ အဖိုးတန်လှ သည့် လင်းနို့ချေးများကိုလည်း စုဆောင်းရောင်းချနိုင်သည်။ ညောင်ကုန်းရွာက ဦးဖားပရော်ဆိုလျှင် လင်းနို့ချေးကျေးဇူးကြောင့် ကြီးပွားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ဘားဘောင်တောင်တွင် အံ့မခန်း ဆန်းကျယ်သည့် ကြီးမားသော လိုဏ်ဂူ ကြီးများရှိသည်။ ဂူထဲတွင်ကား လေအေးစက် တပ်ဆင်ထားသလို သဘာဝ အအေးဓာတ်တို့ဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။ လူတို့ ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည်ထက် လှပဆန်းကြယ်သော ကျောက်ခက်ပန်းဆွဲများ၊ ကျောက်ခက်မိုးမျှော်များ၊

ကျောက်လှေကားများ၊ သဘာဝလိုက်ခေါင်း၊ လိုက်ပေါက်အသွယ်သွယ်တို့မှာ အံ့ဖွယ်ဖြစ်၏။

ထို့ထက် အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ကား ဘယ်ခေတ်ဘယ်ကာလကတည်းက ဘယ်သူတွေ ကိုးကွယ်ထားရှိခဲ့မှန်းမသိသည့် များလှစွာသော ရှေးဟောင်း ဘုရားရုပ်ပွားတော်များ အရွယ်အစားပုံစံအမျိုးမျိုး၊ လက်ရာအဖုံဖုံ စုံလင်များပြားလှပေသည်။ ဘယ်ရာစု၊ ဘယ်ခုနစ်လောက်က ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေမှန်း ဘယ်သူမှမခန့်မှန်းနိုင်။ ကျောက်သားဖြင့်ထွင်းထုထားတာရော၊ သစ်မျိုးစုံဖြင့် ထွင်းထုထားတာတွေပါရှိ၏။ ရှေးလက်ရာများပီပီ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါတ်။

ရှေးတုန်းကဆိုလျှင် ရုပ်ပွားတော်တွေ ဒီထက်မကများသည်ဟု သက်ကြီးစကား သက်ငယ်နားဖြင့် စောကျော်မောင်တို့ ကြားဖူးခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း အခိုးခံရသဖြင့် လျော့ပါးကုန်သည်ဟု ဆို၏။ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ခိုးထုတ်ရောင်းချကြတာတဲ့။

ဤသို့ သမိုင်းတန်ဖိုးကြီးမားလှသည်မို့ ဘားဘောင်ဂူ၏ဂုဏ်သတင်းသည် အတော်ထုံသင်းခဲ့သည်။ မြန်မာ့သမိုင်းပညာရှင်ကြီး ဆရာဒေါက်တာ သန်းထွန်းပင်လာရောက်၍ အသေးစိတ်လေ့လာသွားခဲ့ဖူးသည်ဟု စောကျော်မောင်တို့ ကြားဖူးသည်။

ဘားဘောင်ဂူဘေးမှ လမ်းအိုလေးအတိုင်း စောကျော်မောင် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည်။ ငပြေမရွာသို့သွားရန်ဖြစ်၏။ နာမကျန်းဖြစ်နေသော သူ့အဘိုးအတွက် လိုအပ်သည့်ဆေးများ သွားဝယ်ရန်ဖြစ်သည်။ အစကတော့ ဂူထဲသို့ဝင်၍ ဘုရားဝတ်ပြုရန် စောကျော်မောင် စိတ်ကူးသေးသည်။ အပြန်နေမြင့်လျှင် နေပူပင်ပန်းနေမည်ကိုတွေးမိသဖြင့် မဝင်ဖြစ်တော့ပေ။

ဂူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် စောကျော်မောင်၏ ခြေထောက်အစုံသည် အလိုလိုတုံ့ရပ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးကား လမ်းဘေးတောပန်းချိုနွယ်တွင်ရှိနေသည့် စက္ကူဖြူအခေါက်လေးကို မြင်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အပေါ်စား ကျောင်းသုံးကော်ပီစာရွက်တစ်ရွက်ကို အသေအချာလေး ထောင့်ကျကျ

ခေါက်ထားသည့်စာရွက်။ လူအသွားအလာ နည်းပါးသည့် ဤနေရာတွင် ဤ စာရွက်ကို မြင်တွေ့ရသည်မှာ ဆန်းတော့ဆန်းနေသည်။ တမင်တကာ လွှင့်ပစ် ထားသည့်ပုံစံမျိုးလည်း ဟုတ်ဟန်မတူ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကျကျနဲ့နဲ့သည့် စာရွက်ခေါက်လေး ဖြစ်ဖို့များသည်ဟု စောကျော်မောင် တွေးထင်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ စောကျော်မောင် ထိုစက္ကူခေါက်လေးကို ကောက်ယူ လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မသေမသပ်လက်ရေးနှင့် ဖြစ် ကတတ်ဆန်း ခပ်သော့သော့ရေးထားသည့် စာလုံးများကိုတွေ့ရသည်။ စော ကျော်မောင် ကပျာကယာ ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

စောကျော်မောင် မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။

စဉ်းစားစရာပေပဲ။

“အင်း စဉ်းစားစရာပဲကွ”

ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် ဆရာဦးတင်ညွန့်က စာကို တစ်လုံးချင်း အသေအချာဖတ်၍ နှုတ်မှဖြည်းလေးစွာ ပြောကြားလိုက်ရင်း နောက်ထပ် တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်သည်။

သို့

စောထွန်းစိန်

ငပုအင်း

မင်းတို့နဲ့ တိုင်ပင်ထားတဲ့အလုပ် လာမယ့်လပြည့်နေ့မှာ အကောင် အထည်ဖော်မယ်။ တို့ ဂူထဲက စောင့်နေမယ်။

ဒါပဲ

လှအေး

ဆရာဦးတင်ညွန့် စာရွက်ကိုပြန်ခေါက်ကာ သူ့ စစ်အင်္ကျီနွမ်းနွမ်း အိတ် ထဲထည့်လိုက်သည်။ ဆေးတံကိုမီးညှိပြီး အားပါးတရဖွာရှိုက်ကာ....

“စောကျော်မောင် ဒီစာကို မင်း ဂူနားလမ်းဘေးက ရတာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဒါဆို တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွ၊ ငါ့အထင်တော့ ဘုရားခိုးမယ့်ကောင်
တွေ အချိန်အချက်လုပ်တဲ့ စာလို့ပဲထင်တယ်၊ မတော်တဆ ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာ
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အင်း.....စဉ်းစားစရာပဲ”

ဆရာဦးတင်ညွန့်က ဆေးတံကိုဖွာလိုက်၊ မီးခိုးမှုတ်ထုတ်လိုက် လုပ်နေပုံ
မှာ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားနှင့်ပင် တူသေးတော့။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ် ဆရာ”

စောကျော်မောင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပေးသည်။

“တို့ထက်ခေါင်းကောင်းတဲ့ စခန်းကဗိုလ်ကြီးကို ပြရမယ်ကွ၊ ဒါပေါ့ဆလို့
မဖြစ်ဘူး၊ လာ သွားကြမယ်၊ မင်းပါလိုက်ခဲ့”

အတ္တရံမြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ငပြေမစစ်စခန်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဗိုလ်ကြီး
ကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ဆရာဦးတင်ညွန့်က သူ့တပည့် စောကျော်မောင်
စာကိုကောက်ရခဲ့ပုံကအစ အသေးစိတ်ရှင်းလင်းတင်ပြရင်း စာကို ဗိုလ်ကြီး
လက်သို့ပေးအပ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးက စာကိုဖတ်ရင်း.....

“ဆရာ ကျွန်တော်နဲ့ထင်မြင်ယူဆပုံချင်း မကွာလှပါဘူး၊ နီးစပ်ပါတယ်၊
ဒါနဲ့ဆရာ အဲဒီ ငပုအင်းက စောထွန်းစိန်ဆိုတာကို သိသလား”

ဟု ဆရာဦးတင်ညွန့်ကို စနည်းနာသည်။

“သိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဖမ်းရမှာလား”

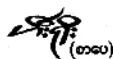
“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဦး ဆရာရယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“လာမယ့် လပြည့်နေ့ညဆိုတာ ကပ်နေပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီနေ့ အဖိတ်နေဆို
တော့ မနက်ဖြန်ညပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် စီစဉ်
ပဲ့မယ်၊ ဆရာတို့လည်း ကူညီရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဒီကညီလေး ဘယ်သူ...”

“စောကျော်မောင်ပါ”

“အေး ညီလေး စောကျော်မောင်ကိုလည်း အစ်ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒီစာကို တာဝန်သိသိ အချိန်မီပေးပို့တဲ့အတွက်”

ဗိုလ်ကြီးစကားကြောင့် စောကျော်မောင် မနေတတ်မထိုင်တတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူ ကျေးဇူးအတင်ခံလို၍ နာမည်ကောင်းရလို၍ ဤစာကိုပေးပို့ခြင်းမဟုတ်။ သူချစ်သော ဘားဘောင်၏အလှကို မပျက်စီးစေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်ညတွင်ကြုံရမည့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းအတွက် စောကျော်မောင် ရင်ဖိုနေမိသည်။

သို့သော်လည်း မနက်ဖြန်ညကို ရောက်စေချင်ပြီ။

ဪ...မနက်ဖြန်ညဆိုတာ လပြည့်နေ့ညပါလား။

အရှေ့အင်တောအုပ်ဘက်မှ လိမ္မော်ရောင်လဝန်းကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘားဘောင်ချောင်းကမ်းပါးနှင့် နွယ်ပင်ချုံပုတ်များကို အကာအကွယ်ယူ၍ စောင့်နေကြသူများမှာ ငပြေမစခန်းမှ ရဲဘော်အချို့နှင့် ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင် ဆရာဦးတင်ညွန့်တို့အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ဆရာဦးတင်ညွန့်မှတစ်ဆင့် ခွင့်တောင်း၍ စောကျော်မောင်လည်း လိုက်လာခဲ့သည်။

ဘားဘောင်ချောင်းသည် မြေတစ်ကောင်လို ကွေ့ကောက်စွာဖြင့် ဘားဘောင်တောင်ခြေသို့ စီးဆင်းနေသည်။ ထိုချောင်းသည် ဘားဘောင်တောင်ကြီးကို တိုးလျှိုပေါက်ထိုးဖောက်ကာ အတ္တရံမြစ်သို့စီးဝင်၏။ ထိုနေရာတွင် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အနည်းငယ်လည်း ကွေ့ကောက်နေပြီး ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သာကျယ်၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းတွင် ထာဝရမှောင်မည်းနေ၏။ အလယ်လောက်တွင် ငေါထွက်နေသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်စွယ်အချို့နှင့် ဝဲကန်တော့ရှိသည်။ လှေပဲ့ချိတ်တို့ဖြင့် ဖြတ်သန်းပါက အရှိန်လျှော့၍

အထူးဂရုပြုကာ အန္တရာယ်ကျောက်စွယ်များကို ရှောင်ရှားကွေ့ပတ်မောင်းနှင်ရသည်။ အမြန်လှော်ခတ်မောင်းနှင်၍မရ။ ဤကား ဘားဘောင်တောင်ကြီး၏ ဒီမှာဘက်နှင့် ဟိုမှာဘက်သို့ ဖောက်ထွက်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းရေကြောင်းလမ်းခရီး။

ယခု ဘုရားခိုးဂိုဏ်းအဖွဲ့အနေဖြင့်လည်း ဤရေကြောင်းလမ်းအတိုင်း အထွတ်မြစ်ဘက်သို့ ဖောက်ထွက်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်တို့အဖွဲ့က အထွတ်မြစ်ဘက် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းချောင်းပေါက်ဝမှ စောင့်သည်။ ဆရာဦးတင်ညွန့်တို့အဖွဲ့က ဘားဘောင်တောင်၏အရှေ့ဘက်ခြမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘားဘောင်တောင်ကြီးသည် မဟူရာစောင်နက်ကြီးကိုလွှမ်းမိုး၍ကား ငိုက်များစပြုနေပြီထင်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ လပြည့်ည၏လဝန်းကား တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာသည်။ ဟိုးအဝေးက ပျဉ်းမပင်ထိပ်တွင် လမင်းသည် ညမီးအိမ်ကို ထွန်းညှိချိတ်ဆွဲထားဘိအလား။

ဘားဘောင်တောင်တွင် ကျေးငှက်တို့ကား အနားယူအိပ်စက်ကုန်ကြပြီ။ မအိပ်စက်နိုင်ကြသေးသော မျောက်သားငယ်အချို့သာ လရောင်အောက်တွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ အသံတွေ တကွိုကွိုတကွကွနှင့် ဟိုအပင်ဒီအပင် ကူးသန်းမြူးတူးနေကြ၏။

ညသည် လဝန်းအောက်မှာ လင်းထိန်တောက်ပနေသဖြင့် ဘားဘောင်တောင်သည် တစ်မျိုးလှပလို့နေသည်။ ည(၈)နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ၏ အော်သံက ပိုမိုကျယ်လာ၏။ ခြင်တွေ သွေးစုပ်ကိုက်ခဲနေကြသော်လည်း အသံမြည်မည်စိုးသဖြင့် မရိုက်ရဲဘဲ လက်ဖြင့်သာ အသာအယာပွတ်သပ်ချနေကြသူတွေကား ဆရာ ဦးတင်ညွန့်တို့အဖွဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဝံ့။ ဇီးကွက်လို မျက်လုံးကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားကြရသည်။

မကြာပါ။ တောက်ပသော လရောင်အောက်ဝယ် တနိပ်နိပ်လှုပ်ရှားနေကြသည့်လူများကိုတွေ့ရသည်။ လေးငါးယောက်ခန့် ရှိလိမ့်မည်။ သူတို့၏ ပခုံးပေါ်တွင်ကား ဖောင်းတင်းနေသည့် ဂုန်နီအိတ်၊ မြွေရေခွံအိတ်များ ဘား

ဘောင်ချောင်းရိုးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းသယ်ချလာကြသည်။ ပြီးတော့ ပဲ့ချိတ်လှေပေါ်သို့တင်သည်။ စက်နှိုးသည်။ ချောင်းကြောအတိုင်း ဘားဘောင်တောင်ခြေ လိုဏ်ခေါင်းဝဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားကြသည်။

သွားကြပါစေ၊ လိုဏ်ခေါင်းမှအထွက်တွင် ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင် ဦးဆောင်သော တပ်မတော်သားများနှင့် တွေ့မည်။ သူတို့ ဘယ်လိုမှမလွတ်နိုင်ဟု စောကျော်မောင်တွေးသည်။

ဆရာတင်ညွန့်တို့ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ စောကျော်မောင်လိုက်ပါခဲ့သည်။ စက်သံကြားမည်စိုးသဖြင့် ပဲ့ချိတ်စက်ကိုမနှိုးဘဲ သူတို့လှော်ခတ်ရင်း လျင်မြန်စွာလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏အရိပ်အယောင်များကို မြင်သွားပုံရသည်။ စက်သံကို မြှင့်လိုက်သံကြားရ၏။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး၍ လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဆရာတင်ညွန့်တို့အဖွဲ့ လိုဏ်ခေါင်းထဲသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် သူတို့အဖွဲ့ အတ္ထရံမြစ်ဘက် ဖောက်ထွက်ခဲ့ကြပြီထင်သည်။

ဒိုင်း ဟူသော သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရပ်”

လိုဏ်ခေါင်းချောင်းပေါက်ဝမှ ပဲ့ချိတ်လှေကလေး ခေါင်းပြုထွက်လာသည်နှင့် ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်၏ စူးရှသောအသံ ထွက်ပေါ်သည်။ ဘားဘောင်တစ်တောင်လုံး ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွား၏။

“မပြေးနဲ့၊ ရပ်လိုက်”

အသံကြားမှ ပဲ့ချိတ်လှေသည် စက်ကုန်တင်ကာ အတ္ထရံမြစ်ကိုဆန်တက်မောင်းနှင်ပြေးလေသည်။ ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်တို့အဖွဲ့လည်း ချက်ချင်း ပဲ့ချိတ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ စက်ကုန်ဖွင့်၍လိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း”

ရှေ့ကပြေးနေသော ရန်သူ့ပဲ့ချိတ်လှေက သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီတော့ ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်တို့အဖွဲ့သည်လည်း သေနတ်ကိုသုံးရလေသည်။ ပစ်ခတ်သံတို့ ဆူညံသွားသည်။ ဆရာဦးတင်ညွန့်တို့ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ပဲ့ချိတ်သည်လည်း မနားတမ်း မောင်းနှင်ကာလိုက်လာသည်။ ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်တို့အဖွဲ့ ဘေးမှပန်းတက်ကာ အမီလိုက်တိုက်ခိုက်သည်။ ဆရာတင်ညွန့်တို့ပဲ့ချိတ်ကလည်းပစ်သည်။

ဘာမျှမကြာလိုက်ချေ။ ရန်သူ့ပဲ့ချိတ် ရပ်တန့်သွားသည်ကို လရောင်အောက်မှာ လှမ်းမြင်ရသည်။

သူတို့ပဲ့ချိတ်နှစ်စီးလုံး ကပ်သွားတော့ တစ်ဖက်ပဲ့ချိတ်ပေါ်မှ လူအားလုံး လက်မြှောက်ထားကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ပဲ့ပိုင်းရှိ ဟွန်ဒါစက်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်လှဲနေသော ပဲ့ချိတ်စက်လှေမောင်းသမားကိုတွေ့ရသည်။ မလှုပ်မယှက်တော့။

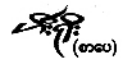
ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်တို့အဖွဲ့က လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်သွားသည်။ ပဲ့ချိတ်စက်ပေါ် မှောက်လျက် နေသူကို ရဲဘော်တစ်ဦးက ဆွဲလှန်လိုက်တော့ ဆရာဦးတင်ညွန့် ထူးပြီးအံ့သြခြင်းမဖြစ်တော့ပါပေ။ လရောင်အောက်တွင် သဲကွဲစွာမြင်ရပြီလေ။

- “ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ ဆရာသိလား”
- “ငပုအင်းက စောထွန်းစိန်ဆိုတာ သူပေါ့ ဗိုလ်ကြီး”
- “အသားထဲက လောက်ထွက်တဲ့ကောင်”

ပြည်သူ့စစ်တစ်ဦးက နာကျင်စွာပြောဆိုရင်း ဘုရားခိုးဂိုဏ်းဝင်များကို တစ်ဦးချင်းလိုက်ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ ပြော၏။

“ဒီကောင်တွေ တောထဲကကောင်တွေပဲ ဗိုလ်ကြီး”

ဆရာဦးတင်ညွန့်သိသည်။ ဗိုလ်ကြီးသန်းလှိုင်လည်း ရိပ်စားနားလည်ပါသည်။ သူတို့ ကိုင်ဆောင်သည့် လက်နက်တွေကိုကြည့်ရုံဖြင့် အဖြေထွက်ပြီးသား ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဘုရားခိုးဂိုဏ်း ရန်သူပဲ့ချိတ်ကို ဆွဲငင်ကာ ငပြေမရွာဘက်သို့ ပြန်လည်စုန်ဆင်းမောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ ပဲ့ချိတ်ပေါ်တွင်ကား အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ဘားဘောင်ဂူထဲမှ ရှေးဟောင်းဘုရားအများအပြား။ စောကျော်မောင် တစ်ယောက်လည်း အခုမှဟင်းချနိုင်တော့သည်။ ရှေးဟောင်းဘုရားများကိုလည်း နှမြောတသစွာကြည့်နေမိသည်။

“ဒီစောထွန်းစိန်ဆိုတာ တောထဲကကောင်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာ အခုမှသေချာတော့တယ်”

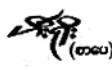
ဆရာတင်ညွန့်၏စကား။

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ယုန်ထောင်ကြောင်မိဆိုသလိုပါပဲ။ ဘုရားခိုးဂိုဏ်းကိုဖမ်းတာ သောင်းကျန်းသူတွေပါ လက်နက်တွေနဲ့တကွ မိတော့တယ်။ ပြောရရင် ဒါတွေအားလုံးဟာ စောကျော်မောင်ရဲ့ တာဝန်သိတတ်မှုကြောင့်ပဲလို့ဆိုရမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီဘားဘောင်ဂူက ရှေးဟောင်းဘုရားတွေ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် နိုင်ငံတော်ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တွေ အများကြီးလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားရစရာ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးက စောကျော်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စောကျော်မောင် တစ်ကိုယ်လုံးရှိန်းဖိန်းသွားသည်။ တကယ်တော့ သူကျေးဇူးအတင်ခံလို၍ သတင်းပေးပို့ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ ဘားဘောင်ကို ချစ်သည်။ ဘားဘောင်၏အလှကို မြတ်နိုးသည်။ တန်ဖိုးထားသည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဘားဘောင်၏အလှကို မညှိုးနွမ်းစေလိုပါ။ ဘားဘောင်၏အလှကို ဖျက်ဆီးမိသူဆိုလျှင် မည်သူ့ကိုမဆို သူ တားဆီးမည်သာဖြစ်သည်။ ဘားဘောင်၏အလှကို အသက်ပေးကာကွယ်မည်သာဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ကြီး၏စကားကို အလေးထား အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဗိုလ်ကြီးကိုရော ဆရာတင်ညွန့်ကိုပါ စောကျော်မောင်ပြုံးပြလိုက်သည်။ စောကျော်မောင်၏အပြုံးသည် လရောင်အောက်မှာတလက်လက်။

ဘားဘောင်တောင်ကြီးကား အဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဘားဘောင်တောင်ကြီးက ယနေ့ညအဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော
အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်နေမည်လားမသိ။

မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၄၊ အောက်တိုဘာ

မိသားစုတို့အား
အားပေးပါ။

ပိုးစုန်းကြူးကလေး

မိုးမနက်ခင်းဟုသာ ဆိုရတော့မည်။

တစ်မနက်ခင်းလုံး ရွာလိုက်သည့်မိုး။ သဲသဲမဲမဲပင်ဖြစ်၏။

မိုးစက်ပွင့်များကိုကြည့်ရင်း ပူဆွေးရင်နှင့်နေရသူမှာ 'ခိုင်' ဖြစ်သည်။
ထိုအခိုက် လေပြင်းက ဝေ့တိုက်လာပြန်သည်။ ဒီမိုးဒီလေတွေကို 'ခိုင်' မုန်းချင်
သည်။ မိုးမြားစက်တွေက ရက်စက်တတ်သလို လေပြင်းမုန်တိုင်းတွေက ရိုင်း
စိုင်းတတ်သည်ဟုသာ 'ခိုင်' ဆိုချင်တော့သည်။

ဒီမိုးဒီလေကြောင့် သူ့တပည့် ကံထူးတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်
မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုးဒီလေတွေကိုမြင်ရတိုင်း 'ခိုင်' ရင်နာရသည်။
မျက်ရည်ဝိုင်းရသည်။

ဪ.....မကြာမီ သူတို့အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ဦးမည်။

သံယောဇဉ်ရှိတဲ့တပည့်အတွက် 'ခိုင်' ငိုရဦးမည်ထင်သည်။

ရှစ်ခွင်တိုင်းမှန်မှိုင်းကာ သည်းကြီးမည်းကြီးရွာနေသော မိုးရှုခင်းကို ကြည့်ရင်း 'ခိုင်' မျက်စိထဲမှာ ကံထူး၏ရုပ်ပုံလွှာတွေကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

'ခိုင်' တို့မိသားစု အင်းစိန်အောင်ဆန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

အောင်ဆန်းသို့ရောက်သည်နှင့် 'ခိုင်' ပထမဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့ရသူမှာ ခင်ထွေးဆိုသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ 'ခိုင်' မှာကလည်း အမှည့်လွန်သစ်သီးတစ်လုံးနှင့်တူသော မိခင်အိုကြီးတစ်ယောက်ရှိသည်လေ။ ထိုမိခင်အို၏ဝေယျာဝစ္စများကို ဖြည့်ဆည်းရန်နှင့် အဖော်အလှော်ရစေရန် ကူညီပြုစုမည့်လူတစ်ဦးလိုသည်။ 'ခိုင်' က ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးဆိုတော့ ကျောင်းသွားနေချိန်တွင် အမေ့နားမှာ လူမရှိ။

အခုတော့ ခင်ထွေးရောက်လာသဖြင့် အတော်အဆင်ပြေသွားသည်။ ခင်ထွေးက အခုမှ (၁၃)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ စကားနည်းပြီး ရိုးရိုးအေးအေးနဲ့ လုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ ပြေးလုပ်တတ်သူမို့ 'ခိုင်' က သဘောကျသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသောခင်ထွေးကို ကြာတော့ 'ခိုင်' သံယောဇဉ်ဖြစ်လာသည်။ အဝတ်အစား၊ အစားအသောက်မှအစ အိမ်သားတစ်ဦးနှင့်မခြား 'ခိုင်' ထားသည်။

တစ်နေ့...

နံနက်အစောကြီးတွင် ခင်ထွေး လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် စကားထွက်ပြောနေသည်ကို 'ခိုင်' မြင်ရသည်။

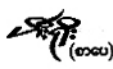
“ဘယ်သူလဲ ခင်ထွေး”

“ထွေးအစ်ကိုပါ အန်တီ၊ အမေနေမကောင်းဘူးလို့ ဆုံမိလို့ ပြောပြနေတာပါ”

“အစ်ကိုရင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ခင်ထွေးအပေါ်ကပါ၊ ကံထူးတဲ့”

“ကံထူးတဲ့လား၊ နာမည်လေးကတစ်မျိုးပဲ၊ သူက စောစောစီးစီး ဘယ်သွားတာလဲ”

“အင်းစိန်ဈေးကိုပါ၊ နောက်တောင်ကျနေပြီ”

“ဈေးရောင်းတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ ကုန်သွားထမ်းတာ”

“ဪ”

ခင်ထွေးပြောပြသဖြင့် ကံထူးအကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။ ခင်ထွေးတို့မိသားစုအကြောင်းကိုလည်း ‘ခိုင်’ သိခဲ့ရသည်။ ‘ခိုင်’ စိတ်မကောင်းပင်ဖြစ်မိသည်။ ခင်ထွေးနှင့် ကံထူးတို့အဖေဆုံးတာ လေးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။ အဖေဆုံးသွားသည့်အတွက် သူတို့ကို အမေဖြစ်သူက အတော်ရုန်းကျွေးခဲ့ရသည်။ ဘဝခရီးဝယ် သားသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ရုန်းကန်လျှောက်လှမ်းရသည်မှာ ပင်ပန်းလာသည်ထင်၏။ ခင်ထွေးတို့မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ထူသည်။ အမှီအခို အားကိုးအားထား ရလိုခြင်းသဘောနှင့်တဲ့။

ကံထူးတို့အမေ ယူလိုက်တဲ့သူကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ သတ္တုကုလားပဲရောင်းသူတဲ့။ နောက်မှ အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေမှန်းသိရသည်။ အလုပ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမလုပ်တော့။ တစ်နေ့ပတ်လုံး မူးနေတော့သည်တဲ့။ အမေကသာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ရှာကျွေးနေရသည်။ မူးလာလျှင် သွေးကဆိုးချင်သည်။ ဟိုလူ့မဲ ဒီလူ့မာန်နဲ့။ ခင်ထွေးနှင့် ကံထူးတို့ကိုပါ ရန်လုပ်တတ်၏။ အသုံးမကျသည့် ဤလူကြီးကြောင့် သူတို့မိသားစု လူရပ်မပေါ်ကြောင်း ‘ခိုင်’ ကြားရသည်။

ကံထူး(၁၆)နှစ်ရှိပြီ။ လူကောင်တော့ထွားသည်။ ပညာကိုလိုလားသူ တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း မည်သို့မျှအခြေအနေမပေးသဖြင့် (၇)တန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ အမေ့ကိုသနားသည်နှင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရှာကာ အမေ့ကိုကူညီနေသည်ဟုကြားရတော့ ‘ခိုင်’ ပို၍ ကရုဏာသက်ရသည်။

‘ခိုင်’တို့လည်း ဘဝကို ဤသို့ရုန်းကန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာပဲ။ ပညာကိုလိုလားသူ၊ ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း အခြေအနေမပေးသဖြင့် ကံထူးလိုကျောင်းမတက်နိုင်သူမျိုးကို ‘ခိုင်’ဘဝနှင့်ယှဉ်၍ ကိုယ်ချင်းစာသည်။ လှေပြေးတုန်း တက်ကျိုးခဲ့သော ကံထူးအဖြစ်ကို ‘ခိုင်’သနားလာသည်။ ‘ရွက်ကျိုးလျှင်

တစ်၊ တစ်ကျိုးလျှင် လက်ထိုးလှော်ရမည် ဟူသော အားမာန်သတ္တိမျိုး ကံထူး
ရင်ထဲသို့ 'ခိုင်' ထည့်ပေးချင်သည်။

ခင်ထွေးမှတစ်ဆင့် ကံထူးနှင့် 'ခိုင်' ခင်မင်လာရသည်အထိ အတွေ့များ
လာတော့ ကံထူး၏ရိုးသားကြိုးစားသောစိတ်ဓာတ်ကို 'ခိုင်' ရှာဖွေတွေ့ရှိ
လာရသည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့်....

“ဆရာမ.... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဆိုတာနဲ့ ကံထူးစကားစ
သည်။ လုပ်စရာရှိတာ ကောက်လုပ်ပေးသွားတတ်သည်။ ဒီလိုနှင့် 'ခိုင်' သူ့
အပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်လာသည်။

“ကံထူး မင်း စာမေးပွဲဖြေချင်လား”

“ခိုင်’ သွေးတိုးစမ်းကြည့်တော့....

“ဖြေတော့ ဖြေချင်တာပေါ့၊ နေပါစေတော့ ဆရာမရယ်”

“ဆရာမ ကူညီမယ်လေ၊ မင်းကြိုးစား”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဆရာမ ဒုက္ခများနေပါ့မယ်”

“ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ ကံထူးရယ်၊ မင်း (၈)တန်းကို အပြင်က ပြန်ဖြေ
ချင်လား၊ သေသေချာချာစဉ်းစား၊ ပြီးရင် ဆရာမကိုပြော ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ရှစ်တန်းသိပ်အောင်ချင်ပါတယ် ဆရာမ၊ ပြီးတော့လေ
စက်မှုလက်မှုအထက်တန်းကျောင်း တက်ချင်တာ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပညာ တစ်ခုခုတတ်မှ ကျွန်တော် အမေ့ကိုကောင်းကောင်းလုပ်ကျွေးနိုင်မှာ
မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အမေ့ကိုကျွေးဇူးဆပ်ချင်တယ် ဆရာမရယ်”

“ဪ ကံထူးရယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကံထူးသည် 'ခိုင်' တပည့် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကံထူးက ဇွဲကောင်းလှသည်။

ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့လူစားမျိုးမဟုတ်။ ပင်ကိုကပင် အားမာန်ရှိသည်။ 'ခိုင်'
က ဘဝတရား၊ အားမာန်တရား များများဟောပေးတော့ သူ့အားမာန်များ

ပိုမိုကြွလာသည်။ သူ့လို ရိုးရိုးသားသား နိုးနိုးကြားကြား ကြိုးကြိုးစားစား ကလေးမျိုးကား ရှားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူကိုပြုပြင်တတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူကို အရောင်ဆိုးတတ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မကောင်းဘဲ ညံ့ဖျင်းနေလျှင် ထိုပတ်ဝန်း ကျင်တွင် ကျင်လည်ကြီးပြင်းလာရသော ကလေးသူငယ်တို့သည် များသောအား ဖြင့် အပျက်လမ်းသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်သည်ကများ၏။

ကံထူးကျတော့ မဆိုးဟုဆိုရမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဘဝဆိုးကို ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသော်လည်း လူဆိုးလူတေလေးတစ်ဦးမဖြစ်ခဲ့။ ကိုယ်ခံအားကောင်းသည်။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလိုပင်ဖြစ်သည်ဟု 'ခိုင်' ထင်သည်။

နံနက်အစောကြီး မိုးမလင်းမီ ကံထူး အင်းစိန်ဘူတာဈေးသို့ ပြေးသည်။ ထိုဈေးကား ကုန်စိမ်းဈေးဖြစ်သဖြင့် ကုန်စိမ်းဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အသီးအနှံတွေ အစောကြီး ကားနှင့်ရောက်တတ်သည်။ ကုန်စိမ်းပါသည့်ကား ဆိုက်သည်နှင့် ကံထူးကူချရသည်။ ပြီးတော့ဈေးထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်သယ်ပို့ရသည်။

နောက် တစ်ကားပြီးတစ်ကား၊ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ဈေးသည်တွေက လည်း သဘောကောင်း မနောကောင်းသော၊ စေတနာထားတတ်သော ကံထူး ကိုချစ်ကြသည်။ အလုပ်ပေးကြသည်။ အောင်ဆန်းကံထူးဆိုလျှင် မသိသူ မရှိ။

ညပိုင်းဆိုလျှင် ကံထူး 'ခိုင်' ဆီသို့ မှန်မှန်ရောက်သည်။

'ခိုင်' ကလည်း စနစ်တကျ စေတနာထားသင်ပေးသည်။ ဘာသာစုံတွင် ကံထူးမညံ့စေရန် ဂရုစိုက်အားထုတ်သည်။ ကံထူးက ညံ့ဖျင်းသူမဟုတ်၊ ဉာဏ် ကောင်းသည်။ ကြိုးစားသူတစ်ယောက်ပီပီ စာတွေကိုအမိလိုက်နိုင်သည်။

မမိဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား။ အင်းစိန်ဈေးတွင် နေ့လယ်နေ့ခင်းအားသည်နှင့် ကျောင်းစာ တကုပ်ကုပ်ဖတ်နေတတ်သည်မဟုတ်လား။ နံနက်အလုပ်သွား ကတည်းက စာအုပ်တွေကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် အသေအချာထုပ်ကာ လွယ်အိတ် ထဲထည့်၍ ယူသွားမြဲမဟုတ်လား။

သူပျိုးသော ပန်းတစ်ပင်အတွက် 'ခိုင်' အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပီတိ

ဖြစ်နေမိသည်။ ‘ခိုင်’ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရသောနေ့ကား ပိုးစုန်းကြူးကဗျာလေးကို သူ့ရွတ်ပြသောနေ့တုန်းက ဖြစ်၏။

“ဒီကဗျာကို ကျွန်တော်သိပ်ကြိုက်တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် (၇)တန်းတုန်းက သင်ခဲ့ရတဲ့ကဗျာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်နဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပိုးစုန်းကြူးလေးက အမြဲလမ်းပြနေသလိုပါပဲ”

“ကဲ ဆိုပြစမ်းပါဦး”ဟု ‘ခိုင်’ ပြောတော့ ဆရာကြီး လယ်တီပုဏ္ဏိတဦးမောင်ကြီး၏ ပိုးစုန်းကြူးကဗျာလေးကို သူ့ရွတ်လေသည်။

“တောင်ပံကွန့်မြူး၊ ပိုးစုန်းကြူး၊ အထူးအဆန်းပင်။

အရောင်တွဲ့ တွဲ့၊ ထွန်းလင်းခဲ့၊ မီးရဲ့ ပမာသွင်။

ပျင်းရိလျက်သာ၊ အိပ်နေပါ၊ ရောင်ဝါမပေါ်လွင်။

ထိုနည်းတူစွာ၊ လူတို့မှာ၊ ပမာနှိုင်းဆင်ခြင်။

ကိုယ်နှင့်ဆိုင်ဘိ၊ အလုပ်ရှိ၊ လျှို့ဝှက်ရောင်ထင်။

ကမ္ဘာတိုက်ဘောင်၊ အလုပ်ရောင်၊ ထွန်းပြောင်အမြဲပင်။

ပျင်းပျင်းရိရိ၊ အိပ်နေဘိ၊ မရှိအလုပ်ခွင်။

မှေးတေးမှိန်တိန်၊ သေးသိမ်သိမ်၊ အရှိန်ကင်းလိမ့်ပင်။

လူဖြစ်ပါခဲ့၊ အရှိန်မဲ့၊ တကယ့်နွားအသွင်။

အပျင်းရောဂါ၊ စွဲကပ်လာ၊ မြန်စွာကုဖို့ ပြင်။

မကုစားဘဲ၊ အပျင်းစွဲ၊ ငမဲ့ငန့်ပင်”

ဪ...ကံထူးကြိုက်တဲ့ ကဗျာတဲ့။ သူနဲ့ ကိုက်လည်းကိုက်၊ လိုက်လည်းလိုက်ပါပေရဲ့။

‘ခိုင်’ အားတက်လိုက်ရတာ။

‘ခိုင်’ ထင်သည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ကံထူး ဒီနှစ်စာမေးပွဲ အောင်ကို အောင်လိမ့်မည်။

ကံထူး စာမေးပွဲဖြေဆိုရသောနေ့ကို ‘ခိုင်’ မမေ့။

ကံထူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်ဖြစ်သည်။ ပျာယာခတ်မနေ။ ဖတ်သင့်မှတ်သင့်တာတွေကို ဖတ်မှတ်နေ၏။ ‘ခိုင်’ တစ်ယောက်သာ နေမထိ

ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ပျိုးခွဲရသည့်ပန်းတစ်ပင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်စော မော
နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲဘာသာရပ်အားလုံး ဖြေဆိုပြီး၍ ပြန်ရောက်
လာသည့်အခါ “ဘယ်လိုလဲဟေ့” ဟု ‘ခိုင်’ လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။ ကံထူး
လက်သီးကိုဆုပ်၍ လက်မကိုထောင်ပြရင်း အားတက်သရောဖြေသည်။

“အောင်ကိုအောင်ရမယ် ဆရာမ”

‘ခိုင်’ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ မျက်ရည်များပင် လည်မတတ်အောင်ပါပဲ။

တစ်နေ့ညှိုး၍ တစ်မိုးသစ်ခွဲလေပြီ။

မိုးစက်ပွင့်များနှင့်အတူ ‘ခိုင်’ တို့ကျောင်းလည်း ပြန်ဖွင့်ခဲ့လေပြီ။

ကံထူးတို့ဖြေဆိုထားသော ရှစ်တန်းစာမေးပွဲအောင်စာရင်းလည်း ထွက်
တော့မည်။ ကံထူးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ဦးလည်း ထွက်ပေါ်လာ
တော့မည်ဟု ‘ခိုင်’ မျှော်လင့်ရင်ခုန်နေမိသည်။

ကနေ့မနက် လေးနာရီကတည်းက ‘ခိုင်’ အိပ်ရာမှထသည်။ ခင်ထွေးက
တော့ အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သည်။ ‘ခိုင်’ မနိုးရက်တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ အမေ
အတွက် ရေခွေးအိုးတည်၊ ဓာတ်ဘူးထဲဖြည့်ပြီးတော့ ထမင်းအိုးလေးတစ်လုံး
တည်လိုက်သေးသည်။

ဘုရားခန်းထဲသွား၍ ဘုရားသောက်တော်ရေများ လဲလှယ်ကာ ဘုရား
ရှိခိုးသည်။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာမှ ဝေနေယျသတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာချမ်းသာ
ကြပါစေကြောင်း မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းသည်။ ဂုဏ်တော်ပုတီးကို စိပ်သည်။

ကနေ့မနက်မှ မိုးကလည်းကောင်းလိုက်တာ လွန်ပါရော။ လေကလည်း
တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ အိမ်နောက်ဖေးဘက်မှ အုန်းလက်များကြွ
သံကို မကြာခဏ ‘ခိုင်’ ကြားနေရသည်။ မုန်တိုင်းရှိလို့ မုန်တိုင်းအရှိန်ကြောင့်
လေပြင်းတွေ ဒီလောက်တိုက်နေတာဟုလည်း ‘ခိုင်’ တွေးသည်။

မိုးတွေကတအားရွာပြီး လေတွေ အရမ်းတိုက်နေသဖြင့် နံနက်(၆)နာရီ
ထိုးသည့်တိုင်အောင် ကောင်းကောင်းမလင်းတတ်သေး။ ‘ခိုင်’ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်

နှင့် မိုးထဲလေထဲ တရွဲရွဲဖြင့်အပြေးရောက်လာသော ကံထူး၏သူငယ်ချင်း
ဖေသန်းကို 'ခိုင်'တွေ့ရသည်။

“ဆရာမ....ဆရာမ”

“ဟဲ့....ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပြောစမ်းပါ ဖေသန်းရယ်”

“ဆရာမ...ကံထူးလေ ကံထူး”

“ကံထူး ဘာဖြစ်လဲ”

“ကံထူး ဓာတ်ကြိုးနင်းမိလို့ သေပြီ ဆရာမရဲ့”

“ဟင်...ဘုရား ဘုရား၊ သေချာရဲ့လားကွယ်”

‘ခိုင်’တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သွားသလိုပါပဲ။ ပူလောင်တောင့်တင်း
သွားသည်။ ‘ခိုင်’ ခေါင်းထဲသို့ မိုးကြိုးခွင်းလိုက်သလို မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲကွယ်၊ ခပ်မြန်မြန်ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဒီတော့ ဖေသန်းက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ‘ခိုင်’ကိုပြောပြသည်။ ကံထူး
တို့အိမ်က အောင်ဆန်းရပ်ကွက်၏ အောက်ဘက်အစွန် သင်္ချိုင်းနားတွင်ရှိသည်။
မီးရထားလမ်းနှင့်ကပ်လျက် အင်းစိန်သို့သွားလျှင် သင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ကျော်ရသည်။
နံနက်တုန်းက မိုးကြီးလေကြီးတိုက်ခတ်စဉ် လျှပ်စစ်မီးပြတ်တောက်သွားသည်။
သင်္ချိုင်းစပ်အကျော်တွင် အုန်းလက်သစ်ကိုင်းနှင့် ခိုက်မိသွား၍လားမသိ၊
လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးပြတ်ကျနေသည်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမို့ သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်ဟန်
မတူ။

ကံထူးလည်း အင်းစိန်ဘူတာဈေးသို့ အလုပ်ဆင်းရန်အသွား ဓာတ်ကြိုး
ကို နင်းမိသွားပုံရသည်။ အမေရေဟုသာ အော်ဟစ်နိုင်သည်ဟူ၏။ ထိုနေရာ
တွင်ပင် ဓာတ်လိုက်၍ ကံထူး ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသတဲ့။

မယုံနိုင်စရာပါဘဲ။

အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကံထူးရယ်....

မိုးရေထဲမှာ ထမင်းချိုင့်လေးတစ်လုံးနှင့် လဲကျကွယ်လွန်နေသော
ကံထူး၏ဖြစ်အင်ကို ‘ခိုင်’ အခုထိ မြင်ယောင်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ဘဝကံဆိုးလှသော သူ့တပည့်လေးအတွက် 'ခိုင်' မျက်ရည်တွေ တုန်လှ
ပြီဖြစ်၏။ ဖြေဆည်လို့မရနိုင်။

'ခိုင်' အဘယ်သို့ ဖြေဆည်နိုင်ပါမည်လဲ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကနေ့ ကံထူးတို့ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲအောင်စာရင်းတွေ
ထွက်ပြီလေ။

ကံထူး မြန်မာစာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်သည်။

ဆရာမ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ ကံထူး။

မြင်သာမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၆၊ ဖေဖော်ဝါရီ

ទាម្រាងៗចាត់ត្រូវ៖
ទាលងៗចាត់ត្រូវ៖

အမှောင်တစ်ခြမ်း အလင်းတစ်ခြမ်း

“ဇော်တစ်ခြမ်း”

အသံကုန်အော်လိုက်သော ကျွန်တော့်အသံက တော်တော်ပြလန်သွားပုံ ရပါသည်။ ဟိုအကောင် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး ‘ခင်ဗျာ’ဟု ညောင်နာနာဖြင့် ပြန်ထူးသည်။ အခုတလော ဒီကောင့်အချိုးကို ကျွန်တော်ကြည့်မရ။ လုပ်လိုက် သမျှတွေကလည်း ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဝေသာန္တရာကြီးပေါ့လေ။ သူ့ဝေစုတွေကို ခွဲဝေပေးနေလိုက်တာ။ မျက်စိစပါးမွှေးစူးစရာပါပဲ။ ကြည့်လို့ကို မရဘူး။

ဖေဖေပြောပြလို့ ဝေသာန္တရာမင်းကြီးအကြောင်းသိရတာ အလှူအတန်း မှာ အင်မတန်ရက်ရောဆိုပဲ။ သူ့ရှိတာ အကုန်လှူသည်။ ဆင်ဖြူတော်ကိုလှူလို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ မကျေမနပ်သည်နှင့် ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရပြီး ဝက်ပါတောင်ခြေ သို့ ရောက်သွားသည်။ သို့ပါသော်လည်း အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာသည်ရှိသော် လှူမြဲလှူဆဲ။ ဘယ်လောက်အထိ လှူပါသနည်းဆိုလျှင် သားကိုလှူ။ သမီးကို လှူရုံဖြင့် အားမရသေးဘဲ၊ ဇနီးမယားကိုပင် လှူလိုက်ပါသေးသတဲ့။

ဒီကောင် ဇော်တစ်ခြမ်းလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီကောင်လည်း ဘာထူးလို့လဲ။ သူ့ရှိတာ အကုန်ပေးလှူနေတာပါပဲ။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဝင်စားတာလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင်ဖြစ်သည်။ လူပုံက ပီစီကွေးဗလံလေး။ အခုမှ သုံးတန်း ရှိသေးသည်။ သူ့ဦးနှောက်သေးသေးကလေးနှင့် ထင်ရာစွတ်လုပ်နေလိုက်တာ။ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျပါဘူး။

တကယ်တော့ ဒီကောင့်နာမည်က ဇော်ဝမ်းပါ။ ဖေဖေက သူတို့ခေတ်က ဇာတ်လိုက်ကျော် ဇော်ဝမ်းကိုကြိုက်ပြီး စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြင့် ထိုနာမည်မှည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မေမေပြောပြ၍ သိခဲ့ရသည်။

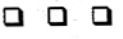
“ကျွန်တော်က အကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က ဇော်ဝမ်းဖြစ်ရမှာ၊ အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်က ဇော်ဝမ်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ဇော်တူးဖြစ်နေရတာလဲ” ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဤသို့ပင် ထုတ်မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ မေမေရယ်လိုက် တာ မပြောပါနဲ့တော့။

“အဲဒီတုန်းက သားကို ဇော်ဝမ်းလို့မှည့်တာပဲ၊ သားဘိုးဘိုးက ဘာအရူး ထတာလဲ၊ မလိုချင်ဘူးဆိုပြီး ငေါက်လွတ်လို့ သားဘိုးဘိုးကိုကြောက်တာနဲ့ သား ဖေဖေက သားနာမည်ကို ဇော်တူးလို့ ပြောင်းလိုက်ရတာ”

“ဒီကောင့် ကျတော့ကော”

“ဪ...သားရယ်၊ သားရဲ့ညီလေးကိုမွေးတော့ သားဘိုးဘိုးမှမရှိတော့ တာ၊ ဆုံးပြီဆိုတော့ ကြောက်ရမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် သားက သားဦးဖြစ်ပေမယ့် ဇော်တူးဖြစ်ပြီး သားငယ်က ဇော်ဝမ်းဖြစ်နေရတာပေါ့”

ဟု ဇာတ်ရည်လည်အောင် ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်တော် သိပ်ပြီးတော့ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင့်နာမည်ဇော်ဝမ်းကို ဇော်တစ်ခြမ်းလို့ပြောင်းခေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ပြောင်းခေါ်လိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းများစွာရှိပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ဇော်တစ်ခြမ်း လာစမ်း၊ တစ်နေ့က ဖေဖေဝယ်လာပေးတဲ့ Happy Time စာအုပ် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ရှိပါတယ် ကိုထူး”

“ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ခင်အောင်ဆီမှာ၊ သူဖတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ခဏပေးလိုက်တာ”

ဒီကောင်က အဲသလိုကောင်မျိုး။ ခုလည်းကြည့် ဖေဖေက ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုဖတ်ဖို့ဆိုပြီး လစဉ်ဝယ်ပေးနေသည့် Happy Time ကလေး ဂျာနယ်ကို သူ့သူငယ်ချင်း ခင်အောင်သို့ ငှားပေးလိုက်ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တောင်မှ မကြည့်ရသေးပေ။ ယနေ့ ကျောင်းပိတ်၍ဖတ်မည်ကြံခါမှ ကြည့်လိုက်တော့ စာအုပ်က မရှိတော့ချေ။

ဒီကောင်က ကိုယ့်အတွက်ထက် သူတစ်ပါးကို ဦးစားပေးတတ်တာ လွန်ပါ ဘိ။ မပြောလိုက်ချင်တော့ဘူး။ မုန့်ကလေး ပဲကလေးရလျှင်လည်း မျှဝေပေးကမ်းတတ်သည်။ ဟိုတစ်နေ့က မေမေပေးခဲ့သည့် ကီလိုမာလကာသီးကိုပဲ ကြည့်ပါ။ ခင်အောင်ကို တစ်ဝက်တစ်ခြမ်းတိတိ ပေးလိုက်တာ။

“တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့ ခင်အောင်ရာ၊ ရော...စား”

လို့တောင် လျှာက ရှည်လိုက်သေးသည်။

ခဲတံတို့၊ ဘောလံပင်တို့၊ ဗလာစာအုပ်တို့ဆိုလျှင်လည်း ခင်အောင်ကို မသိမသာခိုးပေးနေကျဆိုတာ မသိဘူးထင်နေသည်။ ကျွန်တော်က သိသမှ သိသိ...သိသိကိုမြည်လို့။ မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ။ ကြည့်မရပါဘူး။ ဇော်တစ်ခြမ်းရော၊ ခင်အောင်ရောပဲ။

ခင်အောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အိညက် အိညက်နဲ့ ကပ်ပါးကောင်။ ဇော်တစ်ခြမ်းကို အမြဲတမ်း ကပ်ဖားရပ်ဖားလုပ်နေတာပဲ။ စားရသောက်ရတာလည်း ပါမည်။ ဟိုဟာဒီဟာတွေ မကြာခဏ အချောင်ရနေတာလည်း ပါမည်ပေါ့။ ခင်လိုက်မင်လိုက် အတွဲညီနေလိုက်ကြတာ တကုတည်း။

တကယ်တော့ ခင်အောင်က ငမဲ့ပါ။ ဖွတ်ကျား။ ဘာမှရှိတဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူး။ အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ်နဲ့။ သူ့အဖေက ဆိုက်ကားသမား။ လူဖျင်းဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

ပြီးတော့ ရှိသေးသည်။ ဇော်တစ်ခြမ်းက သူတို့အိမ်ဘေးက အိပ်ရာပေါ်ဆိုတဲ့

ကောင်မလေးနဲ့လည်း ခင်လိုက်၊ တည့်လိုက်၊ အဖွဲ့ကျလိုက်တာ လွန်ပါရော။ စည်းလုံးနေလိုက်ကြတာ။ အိရူပါက ကျွန်တော့်ဆိုလျှင် ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်နှင့်။ မခေါ်ချင်သလို မပြောချင်သလို၊ အိုက်တင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့၊ ပုံကိုက။ သူတို့ချင်း ကျတော့ အဖွဲ့ကျနေလိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့။ ဟိုကောင်ဇော်တစ်ခြမ်းကလည်း အိရူပါကို သူ့ဝေစုရသမျှ တစ်ဝက်တစ်ခြမ်း ရက်ရက်ရောရောပေးကမ်းနေတာ မဟုတ်လား။ ဟိုတစ်နေ့က အန်တီလေးတို့ အလည်လာတုန်းက ပေးလိုက်သည့် ပန်းသီးလည်း အိရူပါကို တစ်ခြမ်းပေးလိုက်သေးတာကို ဟောဒီ မျက်စိကြီးနဲ့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။ အကုသိုလ်များလိုက်တာနော်။

“စိတ်ပုပ်ကြီး”

“ငါ့အစ်ကိုက စိတ်ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ စိတ်တိုတတ်တာ တစ်ခုပဲ”

“တော်ပါ၊ နင့်ကို ခေါ်တာတောင်ကြည့်ပါလား၊ ဇော်တစ်ခြမ်းတဲ့၊ သက်သက်နိမ်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ငါတို့က အတန်းငယ်တယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ဗိုလ်ကျနေတာ။ နင့်ဝေစုထဲကရတဲ့ဟာကို နင်ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ ငါ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်အောင်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အားလုံးပေးပေး၊ တစ်ခြမ်းပဲပေးပေး ဘာဖြစ်လဲ၊ အလကားလိုက်ပြီး သဝန်တိုနေတယ်”

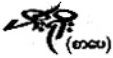
အိရူပါစကားကို ခင်အောင်က “ကိုထူးကြားသွားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ပြေးချိန်တောင်မရဘူး ဖြစ်သွားမယ်” ဟု သတိပေးသည်။

“ချေးကြောက်”

“နင် မပါချင်လည်းရတယ် ခင်အောင်”

“ငါက အကောင်းပြောနေတာ”

“ဟဲ့...ဒီမောင်နှမတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ စိတ်မဆိုးစိတ်မကောက်ရဘူး၊ စကားမများကြရဘူး”

ဒါက အိရူပါတို့အစ်မ အိနီလာအသံပဲ။ သူက ဘာဆရာမကြီး လာလုပ် နေပြန်တာလဲ။

ကျွန်တော် အခန်းထဲအောင်းပြီး ဂျာနယ်ဖတ်နေရာက အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော် ကျူရှင်သွားပြီအထင်နဲ့ အတင်းချနေကြတာလေ။ အသံတွေ...အသံတွေ... စုံလို့ညံ့လို့ပါပဲ။ အိနီလာက အခုနှစ်မှ ဆယ်တန်း အောင်ပြီး အီးမေဂျာရတာနဲ့ မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်နေတာ။

“စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ သူ့အစ်ကို ဇော်တူး အကြောင်း ပြောနေကြတာ”

“ဇော်တူးက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်ပုပ်ကြီး၊ ကြည့်စမ်းပါ မမရာ၊ ဇော်ဝမ်းက ခင်အောင်ကိုပေးကမ်း နေတာ၊ ကျွေးမွေးနေတာကို အလကားကြည့်မရဖြစ်နေတယ်။ ခင်အောင်အဖေ ကလည်း ဆိုက်ကားမှောက်လို့ အလုပ်မထွက်ရ၊ သူ့အမေကလည်း အိပ်ရာထဲ လဲနေတော့ ထမင်းတောင် နပ်မမှန်ဘူးဖြစ်နေတာ။ အဲဒါကို ဇော်ဝမ်းက သူ့ရှိ တာ ဖဲ့ဖဲ့ကျွေးတယ်၊ ရှိတာလေးတွေပေးတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ...ခင်အောင်တို့မိသားစု အတော်ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်နေ တာပဲ။ သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ တစ်ဦးဒုက္ခရောက်နေတုန်း တစ်ဦးကကူညီ စောင့်ရှောက်မှ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသတာကွ။ ထမင်းစားလာပြီးဖြစ်တဲ့ ဇော်ဝမ်းက ဘာမှမစားရသေးတဲ့ ခင်အောင်ကို မာလကာသီးတစ်ခြမ်းကျွေး တာ၊ သူ့မှာရှိတဲ့ ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးထဲက တစ်လုံးကိုကျွေးတာ၊ ဒါလုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ပဲ။ ကိုယ်က ဗိုက်ဖောင်းကားနေပြီး အခြားတစ်ယောက်က ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတာကို ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်မနေသင့်ဘူးလေ၊ မျှဝေရ မှာပဲ”

ကျွန်တော် အိနီလာစကားကို အသေအချာနားထောင်နေမိသည်။ သူ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေက တစ်မျိုးပါပဲ။

“မမ ဥပမာတစ်ခု ပြောပြမယ်နော်၊ ကိုယ့်ဆီမှာ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထွန်းညှိထားတယ်ဆိုပါတော့၊ အခြားတစ်ယောက်ကို မီးကူးပေးလိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ့်

ဆီမှာရှိတဲ့ဖယောင်းတိုင်က အလင်းရောင်ကုန်ခန်းသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ စေတနာဆိုတာ ထားတတ်ရင် မြတ်ပါတယ်၊ အားနည်းသူကို အားရှိသူက ကူညီရမှာ သဘာဝပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ ရူပါတို့ကျောင်းမှာ သင်ရတဲ့ကဗျာလိုပါပဲ၊ ဇော်ဝမ်းဆိုပြလိုက်စမ်း၊ ဟို...ကိုယ်ချင်းစာနာပြုမှုပါ ကဗျာလေ”

“အရာရာမှာ ကိုယ်ချင်းစာ၊ ပြုမှုပြောဆိုပါ
ကိုယ်ချင်းစာမှုအမြဲပြု၊ မှားမှန်တွေးဆမှု
ကိုယ်ချင်းစာမှုရှိပါလျှင်၊ လောကလူ့ဝန်းကျင်
အစဉ်လှပစိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ဖို့ကောင်းလေစွ...တဲ့”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ကဗျာ၊ အဲဒါ ငါ့မောင်တွေ ညီမတွေ ထားရမယ့်စိတ်ထားကွယ့်၊ မြဲမြံမှတ်ထားနော်”

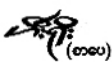
တကယ်တော့ အိန်လာကို ကျွန်တော်ကြည့်မရပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တော့မယ်ဆိုပြီး ကြွစောင်းကြွစောင်း ဖြစ်နေတာကိုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကနေ့ သူပြောနေတဲ့စကားတွေက သဘာဝကျပါသည်။ မျှတပါသည်။

ဇော်တစ်ခြမ်းဟု ကျွန်တော် ခေါ်ခေါ်နေသည့် ကျွန်တော့်ညီ ဇော်ဝမ်းရဲ့ စိတ်သဘောထားတွေရော၊ သူ့သူငယ်ချင်းခင်အောင်ရဲ့ မိသားစု လက်ရှိအခြေအနေတွေကိုပါ ကြားသိလာရတော့ ခင်အောင်ကို ကျွန်တော် သနားလာမိ၊ ကိုယ်ချင်းစာလာမိသည်။

ဇော်ဝမ်းရဲ့ တစ်ခြမ်းစိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကျွန်တော် အပြစ်မမြင်တော့ပါဘူး။ ချီးကျူးလေးစားမှုပင် ရှိလာပါသည်။

အိန်လာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ကိုယ့်ဆီမှာရှိတဲ့ ဖယောင်းတိုင်မီးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီ မျှဝေမီးညှိပေးလိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ့်ဆီက လျော့ကျပဲ့ပါသွားတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ ကိုယ့်ညီနဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးတို့ရော။

အမှောင်တစ်ခြမ်း အလင်းတစ်ခြမ်း

၉၉

စိတ်ထဲ ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော် သူတို့ဆီသွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်
သည်။

Teen Screen

လူငယ်ဖန်သားပြင်မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၁ မေ

(စာပေ)

အကျွန်ုပ်တို့အတွက်
အကျွန်ုပ်တို့အတွက်

SAK
2011

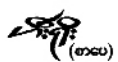
အင်္ဂါအသစ်နှင့် မြစ်ကျိုးအင်း

သင်္ကြန်တာကူး၊ နှစ်ဦးညောင်ရေ
 စာပုလွေခင်း၊ ပဉ္စင်းတော်ခံ၊ စာရေးတံနှင့်၊
 မြစ်ယံပွဲကြီး၊ ဆီမီးထွန်းချိန်
 ကထိန်နတ်ကျင်း၊ မြင်းခင်းထွက်ဝင်း၊
 သဘင်မီးပုံး၊ ဂူလုံးသံပုံ၊
 စေ့စုံစီလျက်၊ ဤသို့ယှဉ်သား
 လစဉ်စမြဲ ဆယ့်နှစ်ပွဲ။

ထိုက်ထိုက်ဝေ အသံနေအသံထားဖြင့် မြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လရာသီဖွဲ့ကဗျာလေးကို ရွတ်ဆိုပြလိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် မိမိထံပါးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော မောင်ငယ်ညီမငယ်များနှင့် တူ တူမလေးများကို ဝေဝေကြည့်ရှုလိုက်ကာ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်နေသော မောင်ငယ်ဖြစ်သူ ဝင်းလွင်ဦးသို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ငါ့မောင် အခု မမရွတ်ပြလိုက်တဲ့ကဗျာကို ကြားဖူးလား”

“ကြားလည်းကြားဖူး၊ ဖတ်လည်းဖတ်ဖူးပါတယ် မမ”

“အံ့မယ်...တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား၊ ငါ့မောင်က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒါဆို မမ ဆက်မေးမယ်၊ ဘယ်သူရေးခဲ့တာလဲ”

ဒီတော့ ဝင်းလွင်ဦး ခေါင်းမွေးထောင်သွားသည်။

“ဒီလို ဆယ့်နှစ်လရာသီ ရာသီဖွဲ့တွေကို အများဆုံးရေးတတ်တာဟာ မဟာအတုလမင်းကြီးဆိုတော့ မဟာအတုလမင်းကြီးပဲဖြစ်မယ် မမ”

မမဖြစ်သူ ထိုက်ထိုက်ဝေက ပြုံးစိစိဖြင့် ညီမငယ် သန္တာကျော်ဘက် လှည့်ကာ မေးပြန်သည်။

“ညီမလေးလည်း ဖြေကြည့်စမ်း၊ အဲဒီကဗျာကို ဘယ်သူရေးတာလဲ”

“မဟာအတုလမင်းကြီး မဟုတ်ဘူးနော် မမ”

ထိုက်ထိုက်ဝေ ခေါင်းခါပြလိုက်တော့....

“မဟာအတုလမင်းကြီးမဟုတ်ရင် ဆယ့်နှစ်ရာသီလူးတားတွေရေးတဲ့ ဦးယာပဲဖြစ်ရမယ်”

“အမယ်လေးနော် တော်လိုက်ကြတာ၊ ဒါနဲ့များ ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ ဖြေဆိုခန်း ဝင်ချင်ကြသတဲ့”

“ဒါဆို ဘယ်သူများလဲ မမ”

“မှတ်ထားကြ၊ မဲဇာတောင်ခြေကဗျာနဲ့ လူသိထင်ရှားတဲ့ စာဆိုတော် လက်ဝဲသုန္ဒရပဲကွယုံ၊ သာဓိနပျို့မှာ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့တာဖြစ်တယ်။ လက်ဝဲ သုန္ဒရကို အများစုက မဲဇာတောင်ခြေရတုကြောင့် အလွမ်းအဆွေးသမား၊ ရာသီ ဖွဲ့နဲ့ သိင်္ဂါရဖွဲ့ရေးသမားလို့ ထင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ဘူးကွယုံ၊ စာဆိုတော်ကြီး လက်ဝဲသုန္ဒရဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ စစ်ရေးစစ်ရာ သေနင်္ဂ ဗျူဟာတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ နန္ဒီသေနပျို့၊ ဗျူဟာစက္ကိပျို့၊ သေနင်္ဂဗျူဟာပျို့ တွေကို ရေးသားခဲ့သေးတယ်”

ထိုက်ထိုက်ဝေက သူ့စကားကို ခေတ္တရပ်နားပြီး သူ့ပရိသတ်ကို တစေ့ တစောင်း အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။ စိတ်ဝင်စားနေကြဟန်ကို မြင်တွေ့ရတော့ မှ အားတက်လာကာ ဆက်ပြော၏။

“ဒီလဟာ ဘာလဲ ပပ”

“သီတင်းကျွတ်လပါ မမ”

“ဒါဆို သီတင်းကျွတ်လရဲ့ ရာသီပန်းက”

“ကြာပန်းပါ မမ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပွဲတော်ကကော”

“ခုနက မမရွတ်ပြတဲ့ ကဗျာထဲပါသားပဲ၊ မြစ်ယံပွဲကြီး ဆီမီးထွန်းချိန် ဆိုတော့ ဆီမီးထွန်းညှိပူဇော်တဲ့ပွဲမဟုတ်လား မမ”

“မှန်ပါတယ်၊ မီးမြင်းမိုရ်ပွဲလို့လည်း စာပေဆန်ဆန် ခေါ်ကြသေးတယ်၊ ရဟန်းသံဃာတော်တွေအနေနဲ့ ဒီဝါကျွတ်ချိန်မှာပြုလုပ်ရတဲ့ အစဉ်အလာပွဲတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကော ဘာပွဲလဲ၊ ကဲ....ဝင်းလွင်ဦး သိလား”

“ပဝါရဏာပွဲထင်တယ် မမ”

“အဲဒါဆိုရင် မှန်ပါတယ်၊ ပဝါရဏာပွဲဆိုတာကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“ဟာ....အဲဒီလောက်ထိ အသေးစိတ်တော့ ကျွန်တော်မသိဘူး မမ”

“ဒါဆိုရင် ဇာခြည်ပွင့်ရော”

“မဖြေတတ်ဘူး မမ”

“ပပရော”

“မရရေးချ မရ”

“ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်ဟာတွေနော်၊ ညံ့ချက်ကကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါဆိုလည်း မမရှင်းပြမယ်၊ သေသေချာချာ မှတ်ထားကြ”

ပြောပြောဆိုဆို ထိုက်ထိုက်ဝေက ပဝါရဏာပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း အကြောင်းနှင့်တကွ ခေတ်အဆက်ဆက်မှသည် ယနေ့အထိအစဉ်လာအရ ကျင့်သုံးနေပုံတို့ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ ဒီကြားထဲ တူမလေးတွေက မီးမြင်းမိုရ်ပွဲအကြောင်းပါ စပ်စုလာပြန်သဖြင့် အားပါးတရ ရှည်လျားစွာပြောပြ ပြီး မောမောနှင့် သူ့စကားကို အဆုံးသတ်ရသည်။

“ဒီလိုပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရတာ သန္တာကျော်တို့အားလုံးအတွက် အဖိုးမဖြတ် နိုင်တဲ့ ဗဟုသုတကိုရတဲ့အတွက် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတဲ့ ဒီနေ့ မှာ မမကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ မမက မင်းတို့လေးတွေ ဒီနေ့မှာ ဒီနေ့နဲ့ပတ်သက် တာတွေ သိချင်လို့မေးကြတာကိုပဲ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေတာပါ။ ဒီနေ့ဟာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့နော်၊ ဒီနေ့ကို မမတို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ အစဉ်အလာအရ မြတ်စွာဘုရားရှင် တာဝတိံသာမှာ ဟောကြားခဲ့တဲ့တရားကိုအကြောင်းပြုပြီး ခေါ်ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ကဲ... အဲဒါကိုဖြေကြစမ်းပါဦး၊ ဒါပြီးရင် မမတို့အားလုံး ရွှေတိဂုံဘုရားသွားဖူးကြမယ်၊ ဘာနေလို့ ခေါ်သလဲ”

“အဘိဓမ္မာအခါတော်နေပါ မမ”

မှန်ပါသည်။ ယနေ့ကား အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့။

ပွဲတော်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူးများဖြင့် ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသည်ဟူသည့် စကားအတိုင်းပင် ဆိုရမည်သို့ရှိ၏။ များပြားလိုက်သည့်လူတွေ။

ထိုအထဲတွင် ထိုက်ထိုက်ဝေတို့မောင်နှမနှင့် တူ၊ တူမငယ်များလည်း ပါဝင်ပေသည်။ အစက သူတို့လူစုသည် အောင်မြေနေရာမှနေ၍ စေတီတော် မြတ်ကြီးအား ပူဇော်ကန်တော့ရန် အကြံရှိခဲ့သည်။ လက်တွေ့ကားမလွယ်။ အောင်မြေကို အလှအယက်နေရာယူကာ ပူဇော်ကန်တော့ကြသူတွေ များပြားလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူအနည်းငယ်ရှင်းသည့်နေရာမှနေ၍ ကြည်ညိုဖူးမြော်လိုက်ကြရသည်။ ပြီးတော့ စေတီတော်ကြီးကို တစ်ပတ်လှည့်လည်ကြ၏။

ရာဟုထောင့်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ စဉ့်ကူးမင်း ကြေးခေါင်းလောင်းကြီးအား ခုံညားထည်ဝါစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို သူတို့တွေ့ရသည်။ စဉ့်ကူးမင်းခေါင်းလောင်းကြီးကို မြင်ရပြန်သောအခါ ထိုက်ထိုက်ဝေက သမိုင်းအကျဉ်းနှင့် မြန်မာ့စွမ်းရည် ဇာတိမာန်စိတ်တို့ကို ပြောပြဖြစ်ပြန်သည်။ ကြေးစင်အချိန်တစ်သောင်းငါးထောင့် ငါးရာငါးဆယ့်ငါးပိဿာအကျပ်ငါးဆယ်ရှိကြောင်း၊ အလွန်

သာယာသောအသံ မြည်သောကြောင့် မဟာဗန္ဓာဟု အမည်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲအပြီးတွင် နယ်ချဲ့တို့က စစ်အောင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွားရန် ဖြုတ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြစ်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့ရာ နယ်ချဲ့တို့ မည်သို့မျှ ပြန်ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ၁၁၈၈ခုနှစ်တွင် မြန်မာ တို့က အောင်မြင်စွာပြန်ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့မြင်တွေ့နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဇာတိမာန်တက်ကြွဖွယ် ပြောဖြစ်သေးသည်။

ရင်ပြင်တော်၏အနောက်တောင်ထောင့်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်(၁၁)ဦးတို့ စုဝေးသွေးစည်းခဲ့ကြသည့် ဤနေရာတွင်စိုက်ထူခဲ့သော လေးမျက်နှာရှိ ဇာတိမာန်ကျောက်စာကိုလည်း ထိုက်ထိုက်ဝေ သွားရောက်ပြသဖြစ်အောင် ပြသလိုက်သေးသည်။

ဇာတိမာန်စိတ်ဓာတ်အကြောင်းပြောနေရင်း ဇာတိမာန်စိတ်ဓာတ်ကင်း သည့် မြင်ကွင်းများကို ထိုက်ထိုက်ဝေ တွေ့နေရသည်။ ရင်ထဲက သိပ်မချမ်းမြေ့ လှပေ။

အခြားတော့မဟုတ်။ ယနေ့ခေတ်လူငယ်တွေ၏ ခေတ်မီဖက်ရှင်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ရင်ပြင်ပေါ်တွင် လူများလာသဖြင့် ဗုဒ္ဓဝင်ပြတိုက်ထဲသို့ သူတို့ဝင်ကြည့် ကြသည်။ ပြီးတော့ ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားသွားယူရန် သန္တာကျော်က အဆိုပြုလာသဖြင့် သူတို့အားလုံး အနောက်ဘက်စောင်းတန်းမှ စက်လှေကားဖြင့် ဆင်းခဲ့သည်။

“အခုမှပဲ လေကောင်းလေသန့်တွေ့ရှုရပြီး လန်းဆန်းပေါ့ပါးသွား တော့တယ်”

ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ထဲရှိ အေးမြသောသစ်ပင်ရိပ်တွင်ခိုနားရင်း ဝင်းလွင်ဦး ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးကွယ်၊ ဘုရားပေါ်မှာလည်း မျက်လုံးကို နောက်နေတာပဲ”

ထိုက်ထိုက်ဝေ စကားမဆုံးမီမှာပင် မျက်လုံးနောက်စရာတွေကို မြင် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ အခုလိုက်အခုလိုက်၊ အဖွဲ့လိုက် ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ထဲသို့

ဝင်လာကြသည့် ခေတ်ကာလသားသမီးတွေ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး၊ ပုံသဏ္ဍာန် အသွယ်သွယ်။

ကြည့်ပါဦး။

လူငယ်တစ်သိုက် နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုအကြို ဂိုက်ဆိုက်အပြည့်နှင့်။ အပြတ်မိုက်တယ်ကွာဟု ယနေ့ခေတ်လူငယ်တွေ ပြောပြောနေကြသည့်ပုံစံမျိုး ထင်ပါရဲ့။ ထိုက်ထိုက်ဝေ မကြည့်ရဲ့၊ မျက်နှာလွဲလိုက်ရသည်။ အပေါ်ပိုင်းမှာကား အင်္ဂလိပ်လို အယ်လ်အီးအီး စာလုံးမည်းကြီးပါ။ စွပ်ကျယ်ဖားဖားနှင့် အောက်ပိုင်းမှာကား အနောက်တိုင်း နွားကျောင်းသားများဝတ်လေ့ရှိသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ။ ပြောချင်သည်မှာ ဂျင်းဘောင်းဘီကိစ္စ။ ဟောင်းနွမ်းသေးဟန်မရှိသည့် ဂျင်းသားဘောင်းဘီကို နာကျင်နွမ်းရိသွားအောင် အမျိုးမျိုးဖန်တီးထားပုံ ရသည်။ ခြေသလုံးအရှည်ခန့်တွင် အစများစွာဖွာကျနေစေရန် တမင်ဆွဲဆုတ် ဖြတ်ထားသည်။ ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ထားခြင်းမဟုတ်။

အဆိုးဆုံးကား ဘောင်းဘီ၏နေရာအတော်တော်များများ၌ အပေါက်များဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ် ဖောက်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တမင်မလုံခြုံအောင် မြင်ရသူတို့ အသည်းယားဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းထားသည်သို့ရှိ၏။ အချို့အတန်ငယ်ကြီးသည့် အပေါက်ရာနေရာတွင် အတွင်းသားတွေကိုပါ အထင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။

ဘုရား...ဘုရား... ဘယ်လိုစတိုင်တွေပါလိမ့်။

“မမကြီး ကြားလိုက်ရဲ့လား”

“ဘာများလဲ”

သူ့ပါးနားသို့တိုးကပ်ကာ မေးလာသော ပပ၏စကားကို ထိုက်ထိုက်ဝေက ပြန်မေးလိုက်သည့်စကား။

“အဲဒီဘောင်းဘီပေါက်ဘဲကြီးကို မှတ်ချက်ချသွားတဲ့ ရှေ့နားက ကောင်မလေးရဲ့စကား”

“ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတဲ့လဲ”

“မိတယ်နော်၊ တကယ်ဟော့တယ်ကွာတဲ့”

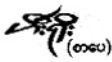

ပြဿနာပါလား။ ခက်ပြီ ဒီလိုဖက်ရှင်ကို သဘောတွေ့ မနော့ခွေသူတွေ လည်း ရှိပါသေးလား။ မိတ်ယံနော်ဟုပြောသွားသည်ဆိုသော မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်ပါတိ။ အထီးမှန်း အမမှန်း မနည်းခွဲခြားကြည့်ယူရသည်။ သူလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဟိုမှာဒီမှာ အပေါက်တွေအပြဲတွေ ဖောက်မထား၍သာ တော်တော့၏။ သူတို့အုပ်စုထဲက မိရွှေကတစ်ဦးကတော့ ဝတ်စားထားလိုက်တာ အတင့်ရဲလွန်းလှသည်။ မလုံမလဲ နှင့်၊ ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့။

သူမ၏ဘေးမှ မိန်းကလေးကတော့ အကဲတကွအကဲဆုံး။ အသား ကလည်း မည်းလိုက်သေးသည်။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလည်းမဟုတ်၊ လက်ကလည်း ပလွေရိုး ခူးခေါင်းမည်းမည်းရှုံ့ရှုံ့တွေကို ပြစားသည်ထင့်။ ဂျင်းဘောင်းဘီတိုနံနံ ပွယောင်းယောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဝတ်ထားသည့်အင်္ကျီကတော့ ဧရာမ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအောက်စအနားနှစ်ခုကို ဘယ်ဘက်ခါးစောင်းထက်တွင် စုစည်း ချည်နှောင်ထားပြန်သည်။ လမ်းလျှောက်ပုံ ဆတ်ကော့လတ်ကော့နှင့် ကြည့်ရ တာ တစ်စက်ကလေးမျှ အချိုးမပြေ။

မိန်းကလေးအများစုမှာ ဆံပင်တွေ တိုတိုလာသလောက် ယောက်ျား သားလေးတွေကတော့ တဖြည်းဖြည်း ဆံပင်တွေ ရှည်လျားလာကြသည်။ ကုပ် ရောက်ရုံ၊ ကုပ်ထောက်ရုံပင် မဟုတ်တော့။ အမျိုးသမီးဆံပင်များနှင့်အပြိုင် ခါးလောက်အထိ ရှည်လျားနေကြသည်။ အချို့ကား သူတို့၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို နောက်စေ့တွင် သားရေကွင်းဖြင့် စည်းနှောင်ထားကြသည်။ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ခွဲခြားရန်ခက်လှ၏။ ခေတ်ရေစီးအရ တော်ရုံတန်ရုံ ရှည်လျှင်တော့ ထားတော့။ အခုကား တရားလွန် ရှည်လျားလွန်းနေသည်။ ဘယ်လိုဖက်ရှင်တွေလဲ။

ပြီးတော့ ယောက်ျားဖြစ်လျက် နားပေါက်ကလေးတွေ ဖောက်ထား လိုက်ကြသေး၏။ နားကွင်းလေးတွေ တပ်ထားလိုက်ကြသေး၏။ အချို့ကား နားကွင်းတစ်ကွင်းပင် အားမရ။ နားတစ်ဖက်မှာ နှစ်ကွင်း။ လည်ပင်းမှာလည်း ရွှေဆွဲကြိုးနှင့်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာလည်း ဟမ်းချိန်းတွေနှင့်။ ဒီလိုဆိုလျှင်

ထာဘီပါ တစ်ခါတည်း ဝတ်လိုက်ကြပါတော့လားဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထိုက်ထိုက်ဝေ စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိသည်။

မကြာမီ ကက်ဆက်သံ ပူပူလောင်လောင် စူးစူးရဲရဲ အသံပြဲကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဝေါ့ကင်းရှူးဝတ် ကောင်လေးအုပ်စုတစ်စု ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကက်ဆက်အကောင်းစားကို မြေကြီးပေါ်တွင် ချကာ အနောက်တိုင်း ရှေးခံတေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်၏။ ပြီးတော့ ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်သူက တွန့်လိမ်၊ ရှိတ်ဆွဲသူကဆွဲနှင့် ခေတ်ပေါ်ကပွဲကြီး အခမဲ့ကို ခင်းကျင်းဆင်နွှဲနေကြတော့သည်။

အရမ်းရိုက်ချက်ပြင်းပြင်းနှင့် တခုံးခုံးဘေ့စ်လိုက်သံတို့ကြောင့် ထိုက်ထိုက်ဝေ စိတ်ဆင်းရဲလာသည်။

“ကဲ....လာ သွားကြမယ် မမ”

“ကြာလာရင် သည်းခြေပျက်လိမ့်မယ်”

ဝင်းလွင်ဦးက စကားစလိုက်သဖြင့် ထိုက်ထိုက်ဝေက ပြောပြောဆိုဆို ထကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာကြလေသည်။ လူတွေ အုပ်စုလိုက် ပြည်သူ့ဥယျာဉ် အတွင်းပိုင်းဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့သွားကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

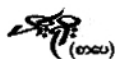
ဒီတော့ သူတို့အုပ်စုလည်း ဘုမသိဘမသိဖြင့် ရောယောင်ကာ လိုက်သွားမိသည်။

အလို....ဤနေရာတွင် သင်္ကြန်ကျနေသလားထင်ရ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စသံနောက်သံတို့ဖြင့်လည်း လွှမ်းနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သားပြောမယားပြော ပြောဆိုသံကိုကြားရသည်။ ဒါလည်း အချို့ကောင်မလေးများက နာရကောင်းမှန်းမသိ။ ပီတိဖြစ်ကာ ကြည်နူးနေလိုက်ကြသေး၏။ သူတို့စွံသည်။ စိတ်ဝင်စားခံရသည်ဆိုကာ ကျေနပ်နေကြပုံရကြသည်။ လိုက်လည်းလိုက်ကြသည့် ခေတ်ကာလသားသမီးတွေပဲ။ ဘာသရုပ်ပျက်သလဲ မမေးနှင့်။

ထိုက်ထိုက်ဝေ တော်တော်စိတ်ပျက်နေပြီ။

“မမ ဟိုမှာ နည်းတဲ့လူအုပ်ကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလုပ်နေကြမှန်းမသိ

ဘူး”

ပပက ဟိုအရှေ့ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် စုဝေးနေသည့်လူစုကိုပြုရင်း ပြောလိုက်သည်။ ပပ စကားကို အနားမှာဖြတ်လျှောက်သွားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကြားလိုက်သည်ထင်။

“ဗီဒီယို ရိုက်နေကြတာ”

ဟု စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် သတင်းပေးသလို ကြေညာသလိုလုပ်သွားသေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ဒွေး၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်၊ စိုးမြတ်နန္ဒာ၊ ရတနာခင်ဟု စည်းရုံးရေးလုပ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ထိုက်ထိုက်ဝေတို့အုပ်စုထဲမှ ချာတိတ် လေးတွေလည်း ခေါင်းထောင်လာရုံမက လှုပ်လှုပ်ရွရွလည်းဖြစ်သွားသည်။ အန်တီသွားကြည့်ရအောင်နော်၊ မမ ခဏသွားကြည့်ပါရစေ ဖြစ်လာသည်။ ဒီတော့ ထိုက်ထိုက်ဝေလည်း မနေသာတော့ လိုက်လျောရလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် နတ်ကရာ ကြည့်မောရာသို့ ရောက်ရတော့သည်။ နည်းသည့်လူစုလူဝေး မဟုတ်ပါလား။ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည့် အနောက်တိုင်းတေးဂီတသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ တေးသံကား မြူးမြူးကြွကြွ၊ စူးစူးရှရှ၊ ဗီဒီယိုကင်မရာတစ်လုံးမျှလည်း မမြင်ရ။ ဒွေးကိုလည်း မတွေ့ရ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်းမတွေ့ရ။ ခြေဖျားထောက်၍ကြည့်လိုက်တော့ ကခုန်နေကြသည့်လူများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဒါကိုအဆန်းလုပ်၍ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုက်ထိုက်ဝေ အံ့သြမိခြင်းနှင့်အတူ ရွံရှာစက်ဆုပ်၍လည်းလာသည်။

“ကဲ...လာ..လာ၊ ဝင်းလွင်ဦး၊ ပပ၊ သန္တာကျော် လာ...သွားကြမယ်”

“နေပါဦး မမရယ် ခဏ လေ့လာကြည့်ပါရစေနော်၊ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဝင်းလွင်ဦးက ထိုက်ထိုက်ဝေကို ခွင့်တောင်း၍ လူအုပ်ကြားထဲတိုးဝေ့ကြည့်သည်။ သူ့ချာတိတ်တွေလည်း ဟိုကြားဒီကြား ရောက်တုန်ပြီထင်သည်။ တစ်ယောက်မျှမတွေ့တော့။ ဒီတော့ ရပ်စောင့်နေမည့်အတူတူ သူလည်း ခြေဖျားထောက်ကာ အကဲခတ်ရန် ကြည့်ရှုရတော့သည်။ ဘယ်လောက်များကောင်းလို့ ဒီလောက် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြတာလဲ။

ခေတ်ပေါ်မြေပိုင်းအကဟု အမည်ပေးရမည်ထင်ရဲ့။ ဆောင်းဘောက်စ်
 လေးငါးလုံးကို မြေကြီးပေါ်တွင်ချပြီး ကက်ဆက်ခွေဖြင့် တီးလုံးများကိုဖွင့်ထား
 ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတီးလုံးနှင့်လိုက်ဖက်ညီအောင် ကနေကြသည်က လေး
 ယောက်။ အားလုံး ဘောင်းဘီများဖြင့် အသေအချာ ကြိုးစားပမ်းစား ချွေးပြိုက်
 ပြိုက်ကျအောင် ကနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူးကာလွန်ကာ၊ တွန့်ကာလိမ်ကာ၊
 လှုပ်ကာယမ်းကာဖြင့် သူ့ထက်ငါ အစွမ်းပြနေကြသည်။ ဘရိတ်ဒန့်ဆိုတာ ဒါပဲ
 ထင်ပါရဲ့။

ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အသားမည်းမည်း၊ နားဆွဲဖြင့်ကနေသူဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်
 လုံး ချွေးတို့ဖြင့်ရွှံ့နစ်နေ၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်လိုက်မြှောက်လိုက်ဖြင့် လက်
 အစုံနှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေအောင် ပြုလုပ်နေသည်ကို
 တွေ့ရသည်။ တကယ့်နတ်ကတော်တွေ နတ်ပူးပြီးကနေသလိုပါပင်။ တစ်ခါ
 တစ်ခါ ပက်လက်လန်ကျမတတ် ကော့လိုက်၊ ကုန်းလိုက်၊ ထလိုက်နှင့် စည်းချက်
 ကိုက်အောင် ကနေကြ၏။

“မိတယ်ဗျ”

“ဝီလည်း အတော်ပီတယ်”

ဘာတွေပီပြီး ဘာတွေမိနေကြသည်မသိ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘရိတ်ဒန့်စ်
 ပါရဂူတွေ ထင်မှတ်နေကြသလားမသိ။ သူ့ဘေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဝေဖန်ရင်း
 လေကန်နေကြသည်ကို ထိုက်ထိုက်ဝေ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

တော်ပြီ...ဆက်ပြီးမကြည့်ချင်တော့။ အလှည့်ကျ ကနေကြပုံထောက်
 တော့ ဒီနေ့အဖို့ ပြီးမှပြီးနိုင်ပါတော့မလား။ ကြိုက်သလောက်က ပြီးချင်သည့်
 အချိန် ပြီးပါစေ၊ မိမိနှင့်မသက်ဆိုင်။ နောက်ဆုံး မိမိနှင့်သက်ဆိုင်သူများကိုသာ
 ခေါ်၍ထွက်ခဲ့ရသည်။

ရှေ့ကိုမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ကမ္ဘာကျော် မဟာရွှေတိဂုံဘုရား။ မိုးသား
 ပြင်ကို ထိုးများဝင်တော့မည့်အလား။

ယနေ့ကား သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၊ အဘိဓမ္မာအခါတော်နေ့၊ ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာဝင်တို့ အထွတ်အမြတ်ထားရာနေ့။

မနက်ကပင် မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်များနှင့် တူ၊ တူမလေးများကို သီတင်းကျွတ်အကြောင်း သိကောင်းစရာများကို ပြောပြခဲ့မိသေးသည်။ ဘုရားဖူးပြီး အပန်းဖြေလာခါမှ အနိဋ္ဌာများနှင့် အဘိဇ္ဈာပွားရသည်။ တကယ်တော့ ဤလူငယ်များကား မိရိုးဖလာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုမလေ့စရိုက်များကို မေ့လျော့ပစ်ပယ်ကာ အနောက်တိုင်းမလေ့စရိုက်ဝဲဂယက်၌ နစ်မြောလျက် အမေကျော်ဒွေးဒေါ်လွမ်းနေသူများသာဖြစ်၏။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကို ချစ်ရမှန်းလည်းမသိ။ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို မြတ်နိုးရမှန်းလည်းနားမလည်။ ခေတ်ရေစီးဝယ်အီလည်လည်နှင့် မျောပါနေကြသည်။

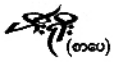
အပြန်လည်းတစ်လျှောက်လုံး၌ ထိုက်ထိုက်ဝေ ရင်မောနေသည်။

သူ့လို ရွှေရောင်များနှင့်လမ်းလျှောက်လိုသူ လူငယ်တစ်ဦးအနေဖြင့်ရော၊ ပန်းပျိုးသူဥယျာဉ်မှူး၊ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးအနေဖြင့်ပါ ပန်းစုံပွင့်ဖူး ဝင့်မြူးလာစေရန်အတွက် အတော်အားထုတ်ရဦးမည်ကို သူသိသည်။ သူမလည်း အခုမှ အသက်(၁၉)နှစ်သာ ရှိသေးသည့် လူငယ်တစ်ဦးပါပဲ။

ဒီတော့ သူမလည်း လူငယ်တစ်ယောက်လို လွယ်လွယ်တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ဪ... မျိုးချစ်စိတ်ဆိုတာ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် သွေးကြောထဲသို့ ဆေးသွင်းသလို ထိုးသွင်းလိုရသည်ကိစ္စမျိုးမဟုတ်။ အဲဒီလိုများရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲ။

မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၅၊ ဇန်နဝါရီ

မိမိတို့၏ ကောင်းကျိုး

မမြင်ရတဲ့ ကောင်းကင်

“ခါ မြန်မာကဗျာလားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာကဗျာထင်နေလို့လဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က အနောက်တိုင်းကဗျာတစ်ပုဒ်လို့ ထင်နေတာ”

“ခေတ်ပေါ်ကဗျာ အဆင့်မြင့်မားရေးအတွက် ဒီလောက်တော့ရေးရမယ်ဗျာ၊ ပျံ့နှံ့ရေးအတွက်ချည်းလုပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ မြင့်တင်ရေးအတွက်လည်း ကြိုးပမ်းရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား ခေတ်နောက်ကျန်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“နေပါဦး ကျုပ်တစ်ခုမေးပါရစေဦး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်သူတွေဖတ်ဖို့ ကဗျာရေးနေတာလဲ”

“ခံစားတတ်သော၊ ကဗျာသစ်ကိုချစ်သောလူတွေအတွက်ပဲ”

“ခင်ဗျားက လူတစ်စုအတွက်ပါလား၊ ကျုပ်က လူထုအတွက် ကဗျာရေးချင်တာပါ”

“ကဗျာသစ်ကို လူထုတစ်ရပ်လုံးက ဘယ်လိုလုပ်ခံစားနိုင်မလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောသလို လူထုတစ်ရပ်လုံး ခံစားဖတ်ရှုရေးအတွက် ကလီရှူးကဗျာတွေ ရှိသားပဲ”

“ဂန္ထဝင်ဟန် မြန်မာကဗျာတွေကို ကလီရှေးလို့တော့ တစ်ဖက်သတ် မရှုတ်ချသင့်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဂန္ထဝင်ကိုပိုင်ပြီးမှ လမ်း သစ်ကိုဖောက်ဖို့ လျှောက်ထွက်လာကြတဲ့သူတွေပါ။ မလွန်ကဲဖို့ အစွန်းမရောက် ဖို့တော့ သတိထားသင့်တယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားက ဖန်တစ်ရာတေ ညစ်ထေးနေပြီဖြစ်တဲ့ ကဗျာဝတ်ရုံဟောင်း ကြီးကို မချွတ်ချင်၊ မစွန့်ချင်သေးဘဲကိုး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကျုပ်ပြောတာက ဒီသဘောပါ။ အသစ်ကို ချစ်တဲ့ အထဲ၊ ကြိုဆိုတဲ့အထဲ ကျုပ်လည်းပါပါတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်အခါနဲ့ ကာလဒေသအရ ဆန္ဒမစောဖို့ အလောမကြီးဖို့ ပြောတာပါ။ ကျုပ်စိုးရိမ်တာက မြင့်တင်ရေးဆိုပြီး ဂန္ထိရဆန်ဆန် နိမိတ်ပုံသင်္ကေတတွေနဲ့ချည်း စကားလုံးကျွမ်း ထိုးပြနေတော့ စာဖတ်သူတွေ နားမလည်ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနှာခေါင်းရှုံ့လာ မှာစိုးလို့ စာဖတ်သူတွေနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားမှာစိုးလို့ဗျ”

“ဒီလိုဆို အနုပညာစံအားနည်းနေမှာပေါ့”

“ဒီနေ့ စာဖတ်သူတွေအားလုံးလည်း အနုပညာကိုယ်ခံအား မကောင်း ကြသေးပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က အိုးနဲ့ဆန် တန်ရုံလောက် ရေးချင်ပေးချင် တာ။ ကျုပ်ခံယူတာက ဒီလိုပါ။ ကျုပ်တို့ စာဖတ်သူတွေကို ဘာပြောချင်သလဲ၊ ဘာပေးချင်သလဲ၊ ကျုပ်တို့ပြောချင်တာတွေကို စာဖတ်သူတွေ ပီပီသသကြားစေ ချင်တယ်။ ကျုပ်တို့ပေးချင်တာတွေကို စာဖတ်သူတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရစေ ချင်တာ။ ဒါကြောင့် ခေတ်လွန်မော်ဒန်လို အစွန်းထွက်ကဗျာမျိုး ကျုပ် မရေး ချင်တာဘဲ၊ အချိန်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါကြောင့် မြန်မာကဗျာတွေ ခေတ်နောက်မှာ ဆယ်ဘူတာလောက် နောက်ကျကျန်ရစ်နေတာ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုယ့်လူ၊ အချိန်တော့ ယူရမှာပေါ့။ အခု ရေတွင်းတူး၊ အခုရေကြည်သောက်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဆန္ဒနဲ့ဘဝ ဘယ်ထပ်တူကျလိမ့် မတဲ့။ အခုလည်း မြန်မာကဗျာလမ်းကြောင်း တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ပြောင်းလဲ နေပါပြီဗျ။ တချို့ကဗျာတွေဟာ ပုံသဏ္ဍာန်ပိုင်းမှာ ဂန္ထဝင်ဥဒ္ဓံထဲက လုံးဝခွဲထွက်

ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အားတက်စရာပေါ့။ ကဗျာရေးစီးဟာ ဒီအတိုင်း တန်မနေပါဘူးဗျာ၊ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနဲ့ ပြောင်းလဲ စီးဆင်းသွားမှာပါ။ အဲဒီလို ပြောင်းလဲစီးဆင်းရာမှာ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အမှိုက်သရိုက်တွေ၊ ဒိုက်တွေ ဖြစ်မနေဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲ...အမှိုက်တွေ၊ ဒိုက်တွေ ဖြစ်နေရင်တော့လည်း ခေတ်ရေစီးက တိုက်စားသွားမှာပဲဗျ။ စိတ်ချ... စိတ်ချ”

ပြောလက်စ စကားကို ဖေဖေအဆုံးသတ်ပြီ။ ဖေဖေတို့တစ်တွေကို တော့ လက်ဖျားခါသည်။ အံ့ဩသည်။ ထမင်းမစားရလျှင်နေ၊ ကဗျာအကြောင်း၊ စာအကြောင်းပြောနေရာ၊ ငြင်းခုံဆွေးနွေးနေရလျှင် ပြီးရော။ အခုလည်းကြည့် တစ်မနက်ခင်းလုံး ကဗျာမြင်းကိုယ်စီနှင့် စီးချင်းထိုးနေကြသည့်အဖြစ်။ ထမင်း မေ့၊ ဟင်းမေ့။

တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ အလကားပါ။ သူ့ကဗျာ၊ သူ့စာတွေကိုချစ်နေ ရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သည့် လူစား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့ကဗျာ၊ သူ့စာလော့က် ဘယ်ဟာမှအရေးမကြီး။ လက်တွေ့မှာ သူ့ကဗျာ၊ သူ့စာတွေက မေသူတို့ မိသားစုကို ဘာများအကျိုးပြုလို့လဲ။ မဖြစ်စလောက်လေးပါ။ ကဗျာတစ်ပုဒ်မှ စာမူခ နှစ်ပြားတစ်ပဲ။ ဒီခေတ်မှာ ဘာသွားလုပ်မလဲ။ သူတို့ လက်ဖက်ရည်ဝိုင်း တစ်ခါထိုင်စာတောင် ရှိရဲ့လား။

တစ်ဖက်မှ ရုံးဝန်ထမ်းလစာလေးရှိနေလို့ တော်သေးသည်။ သို့မဟုတ် လျှင် မေမေပြောသကဲ့သို့ မေသူတို့မိသားစု ထမင်းနပ်မှန်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား။ ဖေဖေဟာ အလကား တစ်ယူသန်သမား။ မုန်းကိုမုန်းတယ်။ အရာရာမှာ မေသူ့ကိုအလိုမလိုက်တဲ့အပြင် တင်းကျပ်သည့်စည်းကမ်းတွေထုတ်ပြီး ချုပ်ချယ် တတ်သေး၏။ သူကျတော့ ထင်ရာစွတ်လုပ်သည်။ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ မစဉ်းစား။ နေ့စဉ် ထမင်းစားနေရတာလည်း သူ့ကဗျာတွေက ကျွေးတာမဟုတ် ပါဘူး။ မေမေလုပ်စာလည်း ပါတာပဲ။

ဖေဖေဟာ ခေါင်းမာတဲ့လူပါ။ စကားပြေရေးပါလား၊ ဝတ္ထုရေးပါလားလို့ အပေါင်းအသင်းတွေက နားချစည်းရုံးလို့လည်းမရ။ စကားပြေရေး၊ ဝတ္ထုလိုင်း

ပြောင်းရေးလို့ ကြီးပွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ နည်းလို့လား။ ဖေဖေ အားလည်း မကျ။ အလကား ဘဝမေ့သွားတဲ့ကောင်တွေဟု ရေရွတ်နေသေးသည်။ မုန့်ဖိုး၊ ပဲဖိုး လောက်သာရသည့် ကဗျာကို အသည်းစွဲချစ်နေသည့် ဖေဖေကို မေသူတို့ အံ့ဩရသည်။ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ရသည်။

ချစ်ပါ။ မေသူလိုချင်တာက သူ့ကဗျာကိုလည်း ချစ်ပါ။ မေသူကိုလည်း ချစ်ပါ။ ဤမျှသာဖြစ်၏။ ရှားရှားပါးပါး ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ ကိုများ။ သမီးကလေးကလည်း လိမ္မာပါတယ်နော်။ မေမေသမီး ပီသလို့။

တစ်ခါတလေများ ဝတ္ထုဖတ် ဖတ်ပြန်ပြီ၊ ရုပ်ပြဖတ် ဖတ်ပြန်ပြီနဲ့။ သူ ကိုယ်တိုင် ကဗျာဆရာလုပ်နေပြီး သမီးဝတ္ထုဖတ်တာကျတော့ မကြိုက်။ အလကားတွေ၊ အပျော်ဖတ် အပေါ့စားစာပေတွေဟုဆိုကာ ဖတ်သင့်တာတွေကို ထုတ်ပေးသည်။ ဖေဖေထုတ်ပေးသည့်စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖို့ဝေးရော၊ စာအုပ် မြင်ရုံနှင့်ပင် အိပ်ချင်နေပြီ။

ဖေဖေဘဝမှာ ချမ်းသာသမျှဟာ စာအုပ်တွေပါပဲ။ တစ်အိမ်လုံး စာအုပ် တွေချည်း။ စာအုပ်သာ ဘုရား၊ စာအုပ်သာ မယား၊ စာအုပ်မှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ဆက်တီတို့၊ အပေါ်စက်၊ အောက်စက်တို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ တီဗီအစုတ် ပလုတ်ကလေးတစ်လုံးရရှိတောင် မနည်းပူဆာထားရတာ။ အဲ...ဒါပေမဲ့ သူ့ အဖိုးတန် စာအုပ်တွေကျတော့လား၊ အခန့်စား မှန်မီရိနှစ်လုံးနဲ့ကို ထည့်ထား တာ။ ဖေဖေဟာ အဲဒီလောက် စာအုပ်တွေကိုချစ်တဲ့သူ။

ဒါပေမဲ့ မေသူဆိုတဲ့ သမီးကိုကျတော့ မချစ်ဘူး။

မှန်မီရိုထဲက သူ့စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်လောက်မှ မချစ်ဘူး။

ပွဲလမ်းသဘင်ဆိုတာ ဝေးရော။ ရုပ်ရှင်တောင်လိုက်ပြဖူးတာမဟုတ်။ အလကား အချိန်ကုန်တဲ့အလုပ်ဟုသာ ပြောသည်။ သူ့ကျတော့ တစ်နေ့ကုန် လေထန်ကုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဟိုစာပေပိုင်း၊ ဒီစာပေပိုင်းတွေမှာ လေပန်း အချိန်ဖြုန်းနေတာကျတော့ မပြောဘူး။

မကြာသေးမီက မေသူတို့ လမ်းထိပ်မှာ ဒွေးနဲ့အိန္ဒြာကျော်ဇင် မိဒီယိုလာ ရိုက်တာ တစ်လမ်းလုံး ဝက်ဝက်ကွဲအောင် သွားကြည့်ကြတာ။ မေသူလည်း

ခြေလှမ်းပြင်တော့ အသာနေစမ်း၊ မသွားရဘူးဟု တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ထုတ်သည်။ ဖေဖေ ချုပ်ချယ်လွန်းသည်။ ဖေဖေ ဘယ်လိုလူလဲ။

တစ်နေ့တုန်းကအဖြစ်ကား အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ အကျည်းအတန်ဆုံးဖြစ်၏။ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖေဖေ ဒီမျှအစွန်းမရောက်သင့်၊ မပြင်းထန်သင့်ဟု မေသူထင်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာလေ ဖေဖေပြောလိုက်တာ တရားလွန်ပါပဲ။ ရှက်လိုက်ရတာ ဖေဖေ။ သူတို့တွေဟာ သမီးရဲ့သူငယ်ချင်း၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးတွေပါ။ သမီးကို ချစ်လွန်း၊ ခင်လွန်းလို့ လာကြတာပါ။ ဓားပြတိုက်၊ ခါးပိုက်နှိုက်ဖို့လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘိန်းဖြူထိုးဖို့ လာခေါ်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လူငယ်တို့ဘာဝ စတိတ်ရှိုး ကြည့်ရအောင် လာခေါ်တာပါ။

စတိတ်ရှိုးကလည်း ဘာမှဝေးသည်မဟုတ်။ မေသူတို့တစ်လမ်းကျော်က အားကစားကွင်းထဲမှာသာဖြစ်သည်။ ကျားပေါက်တို့ Big Bagနဲ့ အင်ပါယာတေးဂီတအဖွဲ့။ ယနေ့ နာမည်ရထိပ်သီးတွေ ဇော်ဝင်းထွဋ်၊ ဟန်ထူးလွင်၊ Rဇာနည်၊ ချောစုခင်၊ ဆုန်သင်းပါရုံ၊ ယုဇန၊ ရှင်ဖုန်း၊ ရွှေထိုက်။ မေသူ အသည်းစွဲတွေ။

ဒါကို ကြည့်ဖို့လာခေါ်တာပါ။ ပိုက်ဆံလည်း မကုန်ပါဘူး။ သမီး မတတ်နိုင်မှန်း သမီးသူငယ်ချင်းတွေ သိပါတယ်။ သူတို့က ခင်လွန်းလို့ အတူလိုက်ကြည့်ဖို့ခေါ်တာပါ။ သူတို့ပြတာပါ။ ဖေဖေပိုက်ဆံနဲ့သာဆိုရင် ဒီလိုအဖိုးတန် စတိတ်ရှိုးမျိုးကို နောင်ဘဝတောင် ကြည့်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်းမပြနိုင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေပြမယ်ဆိုတော့လည်း မထည့်ဘူး။ မထည့်ရုံမက အလေ့နတောလိုက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ ဖေဖေပြောတယ်။ သမီးအားနာလိုက်တာ၊ ရှက်လိုက်တာ သမီး သူတို့ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ။

ဖေဖေကို မုန်းတယ်။

သမီးပြောမယ် ဖေဖေ။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို ချစ်တယ်။ ဖေဖေ ဖေဖေစာအုပ်တွေကို ချစ်သလောက်ချစ်တယ်။ ဒါပါပဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေတို့ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေချိန်မှာ သမီးတစ်ညလုံး အိပ်လို့မရဘူး။

သမီးရင်တွေ နာနေတယ် ဖေဖေ။

ရင်တွေနာ၍ ပူလောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

အာခေါင်တွေလည်း ခြောက်ကပ်လိုက်တာ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ချစ်ချစ် တောက်ပါလား။ ဘယ်နှစ်ရက်မြောက် ဖျားနေမှန်းမသိတော့။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာပဲသိသည်။ အကြောတွေ၊ အဆစ်တွေလည်း ကိုက်ခဲနေ သည်။ လူးလိုမ့်လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း နာကျင်လို့နေသည်။

စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြောသွားလေရောသလားဟု မေသူ တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားတွေးကြည့်မိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ညတုန်းကဆိုလျှင် တောင်အလုံးပေါင်း များစွာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပြိုကျခဲ့သည်။ တောင်တွေအောက်မှာ ဖိစီးခြင်းခံခဲ့ရ ၏။ ထိုမှ အသူရာမကနက်သော ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ဦးလည်စိုက်ကာ ထိုးကျသွား၏။ အောက်က မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့်ဆောင့်မိ၍ မိုးကောင်းကင် ထက်သို့ မြောက်တတ်သွားပြန်၏။ အခေါက်ခေါက်အခါခါ မြောက်တက် သွားလိုက် ပြန်ကျလိုက်နှင့် ရင်ထဲမှာ ဟာလိုက်၊ အေးလိုက်၊ ပူလိုက် ဖြစ်နေ သည်။ ကြာတော့ ရေငတ်လာသည်။ မောလာသည်။ ရေ... ရေ... ပေးပါ။ ရေကြည်တစ်ပေါက် သောက်ပါရစေ မေမေ။

နားထဲမှာလည်း လေတွေ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသံကို ကြားနေရ၏။ ဘာကိုမှမကြားရ။ နားထဲမှ တရဲရဲနှင့်သာမြည်နေသည်။ လေတိုးနေသလား၊ နားထဲက လေထွက်နေတာလား ခွဲခြားမသိ။ ရုတ်တရက် ဘာမှမကြားရတာက တော့ သေချာသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီထင်သည်။

အခုမှ လေတိုးသံတို့လျော့ပါးလာကာ နားထဲမှ အသံတွေ တစစ ကြားလာရသည်။ အစပိုင်းတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားမဟုတ်။ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ထွေပြားရှုပ်ထွေးနေ၏။ တဖြည်းဖြည်းမှ အသံကကြည်လင်လာသလိုလို။ ဩတ်... ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ စကားပြောနေကြသံပါလား။ ဒါက ဖေဖေအသံ။ ဒါက မေမေအသံ။ အမြဲတမ်း မာဆတ်ဆတ်၊ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်နိုင်လှသော

ဖေဖေအသံသည် ဒီတစ်ခါတော့ ညင်သာတိုးလျှလျချည်လား။ မေမေအသံက တော့ ထာဝရငြိမ်ညောင်းသည့် စမ်းရေစီးသံ။

“သမီးက စိတ်ကြီးတယ် ကိုဇော်”

“ကိုယ်သိပါတယ်”

“သမီး ကိုဇော်ကို အထင်မှားနေပုံရတယ်”

“အထင်မှားနေရုံ ဘယ်ကမလဲ ခင်ဝေရယ်၊ နာကျည်းမုန်းတီးမှုပါ ရော စွက်နေပါပြီ၊ ကိုယ်သိပါတယ် ခင်ဝေရယ်၊ သမီးလေး ကိုယ့်ကို အမုန်းကြီးမုန်း နေပြီဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“အေးလေ၊ သတိလစ်နေတုန်း ကယောင်ကတမ်းရေရွတ်တဲ့အထဲတောင် ပါနေတာပဲ”

“ဖေဖေကို မုန်းတယ်၊ ဖေဖေကို မုန်းတယ်တဲ့လား သမီးရယ်”

ဖေဖေ၏ တုန်ရီအက်ကွဲသောအသံလှိုင်းကို မေသူကြားနေရသည်။ မေသူ အံ့သြသွားသည်။ သူ့နားကိုသူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြတ်သားစွာကြားနေရသည်ကတော့ သေချာသည်။ ဖေဖေတို့နှစ်ဦး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဘာများဝေးလို့လဲ၊ သုံးထပ်သား ထရံပါးတစ်ချပ်သာ ခြားသည်မဟုတ်လား။

“ကျွန်မထင်ရသလောက်တော့ ကိုဇော်ရယ် သမီးလေးက ရှင် သူ့ကို မချစ်ဘူးလို့ ထင်မြင်ယူဆနေပုံပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ သူ့ကို ကိုယ့်စာအုပ်လေးတွေလောက်တောင် တန်ဖိုးမထားဘူး၊ မချစ်ဘူးလို့ ထင်နေပုံရတယ်”

“နို့ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

“ခင်ဝေရယ် ညည်းကပါ သမီးလိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာ ခင်ဝေ ကိုယ်ပြောမယ်၊ သမီးလေးဟာ ကိုယ့်ရင်နဲ့ထွေးပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့သမီးပါ။ ပန်းလိုပျိုးပြီး ပိုးလိုမွေး ခဲ့ရတဲ့ သမီးပါ။ နေခြည်တစ်ပေါက်တောင် မထိုးမခံစေချင်ဘူး။ သူ့ကို သား ကောင်းတစ်ယောက်၊ ကျောက်ကောင်းတစ်စေ့ ဖြစ်စေချင်တယ်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်စေချင်တယ်။”

ဒါကြောင့် အိုးထိန်းသည်လို ကိုယ့်အိုးလေး လှသထက်လှပလာအောင် နာနာ ပုတ်ခတ်ပေးရတဲ့သဘောပါ ခင်ဝေရယ်”

“ကိုဇော်ရဲ့ ပုတ်ခတ်တဲ့လက်က နည်းနည်းကြမ်းပါတယ် ကိုဇော်ရယ်”

“စေတနာလက်ပါ ခင်ဝေ”

“အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ သမီးလေး ဗုန်းဗုန်းလဲရပြီ။ ရှင်ချစ်တာ ရှင်ရင်ထဲမှာပဲရှိတာမို့ သမီးလေ ဘယ်မြင်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ကြည့်တတ်ရင် မြင်နိုင်ပါတယ် ခင်ဝေရယ်”

“ဘယ်လိုမြင်နိုင်မှာလဲ”

“သမီးလေး သတိလစ်သွားတော့ ကိုယ်ဘယ်လောက် သောကမီး တောက်ခဲ့ရသလဲ၊ လက်ထဲမှာလည်း ငွေတွေခန်းခြောက်နေတဲ့အချိန်၊ ဘယ်သူ့ ဆီမှာလည်း လက်ဖြန့်မတောင်းချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့သမီးက ကိုယ် သူ့ထက်ပိုချစ်တယ်လို့ထင်နေတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတွေကို ထုတ်ရောင်းခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်အသည်းနှလုံးကို ထုခွဲရတာပါ။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ပဲ ကိုယ့်သမီးလေးကို ဆေးကုခဲ့ရတာ မဟုတ်လား ခင်ဝေရယ်။ ကိုယ့်သမီးပဲ ကိုယ်မချစ်ဘဲ နေပျံ မလား”

ဖေဖေစကားသံတွေကို တစ်လုံးချင်း ပြတ်သားရှင်းလင်းစွာ ကြားနေရ သည်။ စကားတစ်လုံးဟာ ပန်းတစ်ကုံးလိုဖြစ်ပြီး စကားတစ်ခွန်းဟာ ပျား တစ်ခွန်းလိုလည်း အားတွေဖြစ်ထွန်းခဲ့ရပါတယ်။ နားထဲမှာ ချိုမြိန်လိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

သမီးကို ချစ်သတဲ့လား။ သိပ်ချစ်သတဲ့လား။ ဖေဖေစာအုပ်တွေထက် ချစ်သတဲ့လား ဖေဖေရယ်။

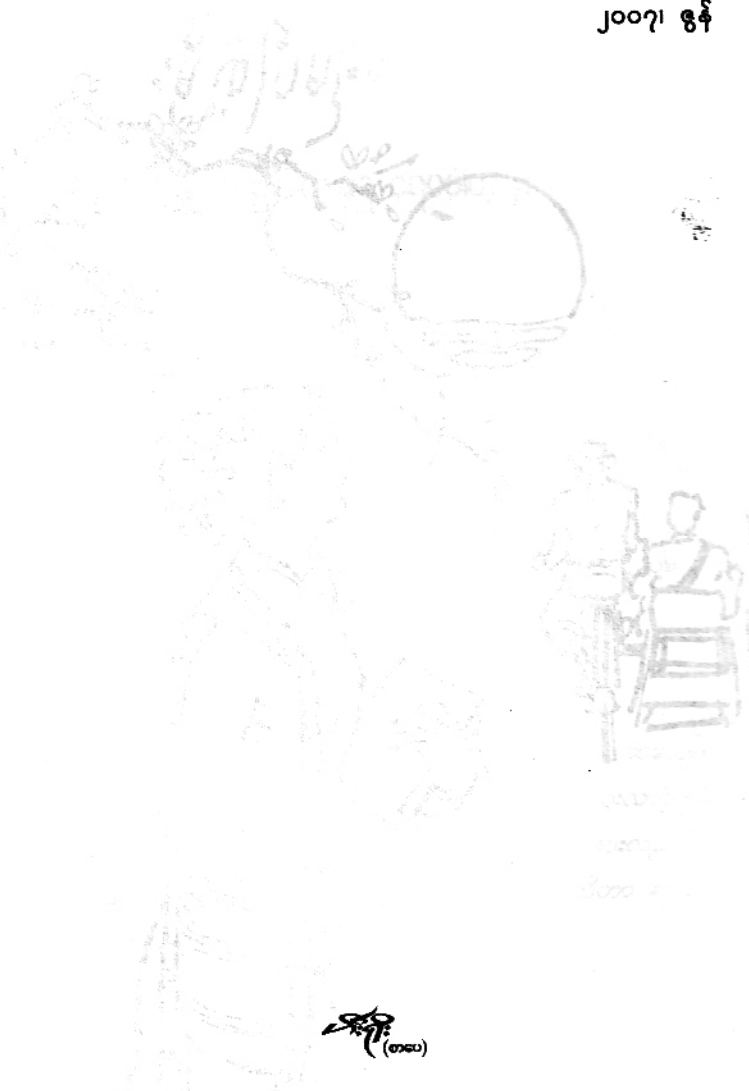
မေသူ ရောဂါတစ်ဝက် သက်သာသွားသည်။ ချက်ချင်းထထိုင်လိုက်ချင် စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပျော်လိုက်တာ။ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဒီနေ့ဟာ အပျော်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံနဲ့ ပြုမှားမိသမျှ ဖေဖေအပေါ် အထင်အမြင်မှားခဲ့မိသမျှ ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေရယ်ဟု စိတ်ထဲမှ တိုးကြိတ်ပြောကြားရင်း လက်အုပ်ချိုလိုက်မိသည်။

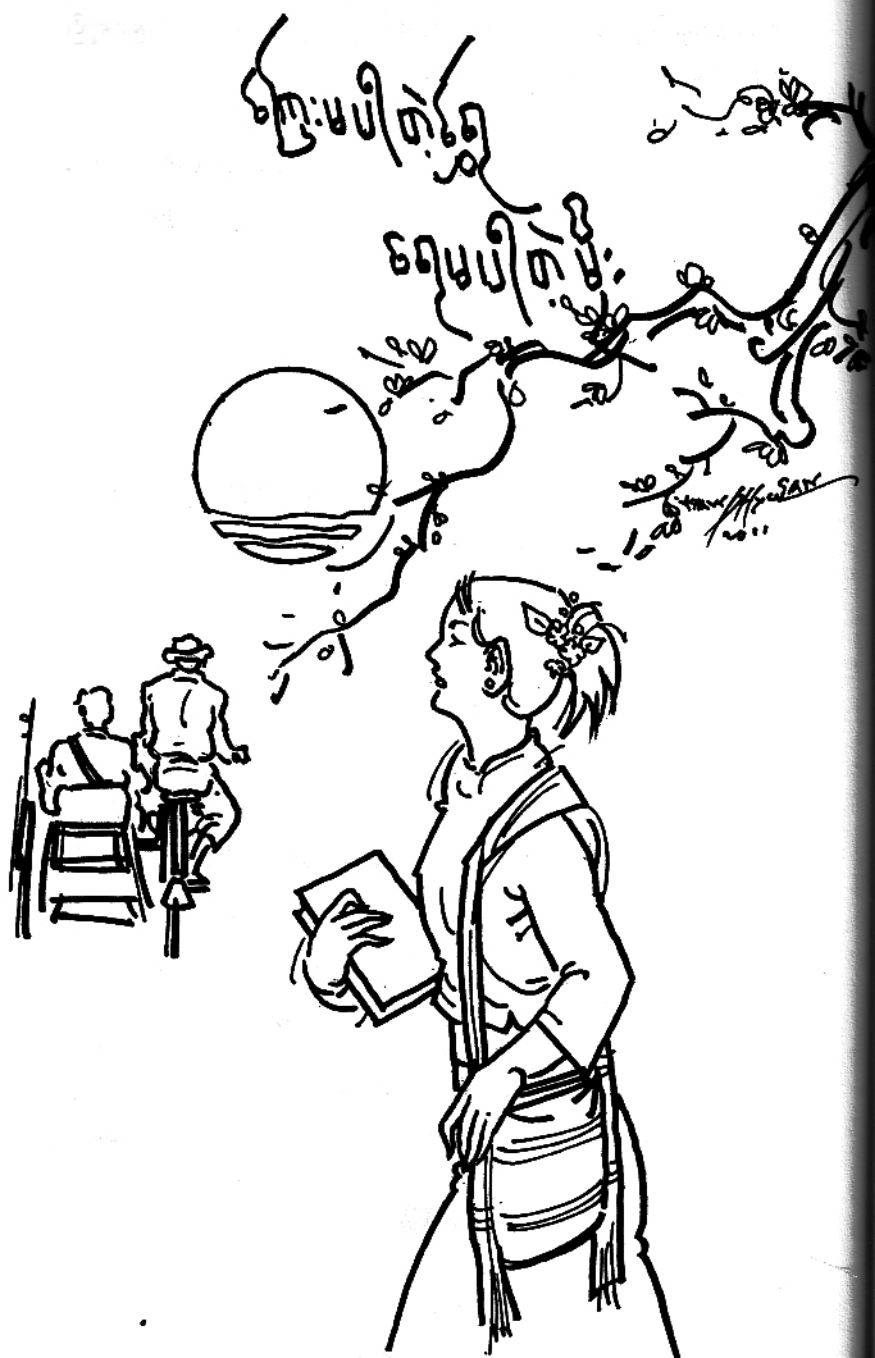
မျက်ဝန်းထဲမှာကား မျက်ရည်ကြည်တို့ဖြင့် လွဲဝိုင်းလျက်။ ဝမ်းနည်း၍ ကျသည့်မျက်ရည် မဟုတ်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ကျသည့် မျက်ရည်၊ ပီတိမျက်ရည်၊ ရွှေမျက်ရည်။

ဝန်းအလင်္ကာမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၇၊ ဇွန်

 (၈၈၀)

ကြေးမပါတဲ့ ရွှေ ရေမပါတဲ့ မိုး

ရွှေလမင်းလည်း သူ့အဆင်းနှင့် အလင်းနှင့်။
ငွေကြယ်ပွင့်လည်း သူ့အဆင်းနှင့် အလင်းနှင့်။
လမထွက်ခင်တော့ ကြယ်ပွင့်ကား ပြိုပြက်နိုင်သည်ထား။
လထွက်တော့ မှိန်ညှိုးရလေပြီတကား။
တုပြိုင်ယှဉ်နိုင်ရိုးလား။
အော့...
ကျွန်တော်နားလည်ဖို့ ကောင်းပြီပေါ့။ နားလည်ဖို့ကောင်းပြီပေါ့။

ချစ်တဲ့နုထွေးလတ်...

ဒီစာကြောင်းလေးကို ဖတ်လိုက်ရရင်ပဲ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေ
တယ်ဆိုတာ နုထွေးလတ် သိတန်ကောင်းပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ နုထွေးလတ်ရယ်...
ဒီလိုဖွင့်မပြောခင်ကတည်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို နုထွေးလတ် နားလည်ခဲ့ပြီလို့
ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် နုထွေးလတ်ရယ်၊ ချစ်တဲ့စိတ်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ
ပူလောင်လှချည်ရဲ့ ဗျာ။

(၈၀၀)

ဒီဝါကျလေးဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာကိုစလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားရမှုများကို ရေးနေမိသည်။ ချစ်သည့်အကြောင်းများကို စာလုံးပေါင်း၍ ရေးမပြချင်တော့ကြောင်း၊ ရေးရလျှင်လည်း ဆုံးမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ရေးမပြ၊ ဖော်မပြတတ်အောင်ပင် ချစ်သည်ဆိုသည်ကို နုထွေးလတ်မှတ်သားနားလည်စေလိုကြောင်း စသည်များ....။

....ဆိုရရင်တော့ နုထွေးလတ်ရယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရထက် အဓိပ္ပာယ်လေးနက်ကျယ်ပြန့်ပြီး မွန်မြတ်တဲ့စကားတစ်ရပ်သာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီစကားကို နုထွေးလတ်အတွက် ဒီနေရာမှာသုံးလိုက်မိမှာပဲ နုထွေးလတ်ရယ်...။

ဒီအသုံးအနှုန်းကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသော မင်းကျော်၏ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲမှ မိုးယူသုံးစွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မုန်းသည်ဖြစ်စေ စာပြန်ရန် အသနားခံကာ စာကိုအဆုံးသတ်လိုက်၏။

ဒီစာကို အခေါက်ခေါက်အခါခါ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်နေမိသည်။ အမေပေးခဲ့သော လက်ဆယ်ချောင်းပင် ရေချိုး၍မလောက်တော့ပြီထင်သည်။ ဒါလည်း အားမရသေး။

မတတ်နိုင်တော့။ အိမ်ရှေ့ တိုင်ကပ်နာရီမှ ညနေလေးနာရီအဖြစ် လေးချက်ပင်ခေါက်ပြီ။ မကြာခင် ဖေဖေ ရုံးမှပြန်ရောက်တော့မည်။ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားရမည်။ ထို့ကြောင့် စာကိုသေသပ်စွာခေါက်၍ ပန်းနုရောင်စာအိတ်ထဲသို့ ကျွန်တော်ထည့်ကာ ပိတ်လိုက်၏။

ညနေကျောင်းအသွား နုထွေးလတ်ကိုပေးမည်ပေါ့။ စိတ်က အကြံအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသွားတော့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုကို ခေါင်းပေါ်က ပစ်ချလိုက်သလို ပေါ့ပါးသွားသည်။ ပင်ပန်းလှချည့်လား နုထွေးလတ်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုကျွန်တော် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ပေးနေမိသည်။ သုံးကြိမ်မက အကျအနုပြီးပြီးဖြစ်သော ဆံပင်ကိုလည်းအားမရသေး။ ထပ်မံပြီးမိပြန်သည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် တို့ပတ်ပဝါနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကိုတို့ကာ အသင့်စီထပ်ထားပြီးဖြစ်သော ကျောင်းစာအုပ်ကို ဆွဲယူ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့၏။

ဒီနေ့အနေနှင့် ကျွန်တော် စွန့်စားမှုတစ်ခုကိုပြုလုပ်ရမည်မို့ ရင်ထဲက မတည်ငြိမ်လှ။ ခလောက်ဆန်နေ၏။ တည်ငြိမ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ဣန္ဒြေ ဆောင်ကာ ထားရ၏။ ဒီလိုနှင့် အထက်လမ်းမကြီးနှင့် ဦးဇိနဘုရားလမ်းထောင့်ရှိ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအရှေ့ နာရီစင်နားသို့ ရောက်လာသည်။

ဟော.... ခြောက်နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။ မကြာခင် နုထွေးလတ် လာတော့မည်။ သို့ဖြင့် နုထွေးလတ်လာမည့် ဦးဇိနဘုရားလမ်း တစ်လျှောက် မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မကြာပါ။ စာအုပ်ကလေးများကို ရင်မှာပိုက်ထွေးရင်း နုထွေးလတ် လာနေသည်ကို အဝေးကပင် မြင်ရပါပြီ။ အို...ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ ခါတိုင်းလို တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် နှစ်ယောက်။ အဖော်က အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားဖြစ်နေသဖြင့် ပိုမိုအတွေးပွားရသည်။

အခြေအနေ မပေးတော့ပြီ။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုသည်ကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ဦးမှ။ ထိုစဉ် ပိုမိုသဲကွဲပီပြင်စွာ အနီးကပ်ကြည့်ချင် စိတ်က စေ့ဆော်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး လျှောက်လာရာဘက် သို့ ကျွန်တော်ဆင်းသွားသည်။ အမယ်...တယ်ကြည်နေကြပါလား။

ညီအစ်ကိုမသိတသိအချိန်မို့ လူလုံးမကွဲလှ။ အနီးကပ်ရောက်လာတော့မှ အံ့အားသင့်ရသူက ကျွန်တော်။

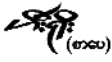
“ဟာ....သင်းအောင်”

ကျွန်တော် ပြေးမလွတ်ပြီ။ သူကား အခြားမဟုတ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်ဟောင်း သောင်းတင်။

“ဟေ့ကောင် ဘာငိုငိုနေတာလဲ၊ ငါပါကွ၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ မင်း ရုံးကပြန်လာတာလား”

သူ့မေးခွန်းက များလွန်းပြီ။ ကျွန်တော် ဘာဖြေရမည်နည်း။ သူနှင့် ကျွန်တော် ကွဲသွားကြတာကြာပြီ။ ဒါကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်၌ ကျွန်တော် ဘာကောင်ဖြစ်နေသည်ကို သူ မသိခြင်းဖြစ်မည်။

“မ...မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကရော ဘယ်လဲ”

“ဪ... ငါလား၊ လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းသွားမလို့”

“ဘာလဲ၊ မင်းကျောင်းပြန်တက်မလို့လား”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် နုထွေးလတ်ပြုံးပါသည်။ မဲ့ပြုံးခနဲပြုံး သူ့အပြုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ထင်ဟပ်နေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် အမျိုးအမည်မခွဲတတ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပဲခူးပြောင်းသွားတဲ့ ဆရာနေရာမှာ ငါ အစားဝင်သင်ဖို့ပါ။ ဒီလိုပေါ့ သင်းအောင်ရာ၊ ကိုယ်သန်ရာကဏ္ဍက အုတ်တစ်ချပ်သဲတစ်ပွင့်အဖြစ် ပါဝင်ရမှာ မဟုတ်လား”

နုထွေးလတ်အပြုံးကို ကျွန်တော် ရုပ်လုံးဖော်နိုင်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်အထင်နှင့်အမြင် တက်တက်စင်လွဲခဲ့ပါပကော။

ဟင်... သူ ဆရာတောင်ဖြစ်နေပါလား။ အမေးစကား ကျွဲသွားသောကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်အားနာသွားပါသည်။ မျက်နှာပင်မထားတတ်တော့။

“ဪ...ဒါနဲ့ နုထွေးလတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ နုထွေးလတ် ဒါကိုယ့်ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုသင်းအောင်တဲ့”

ထိုအခါ နုထွေးလတ် အသက်ဝင်လာပါသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို သရော်လိုစိတ်များ ယှက်သမ်းနေသည်ဟု ထင်သည်။

“သိသားပဲ၊ မျက်နှာစိမ်းတွေမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ သူလည်း ညကျောင်းတက်နေတာပဲ၊ နုထွေးလတ်တို့ အတန်းထဲကပဲဟာ ဆရာရယ်၊ အဆန်းလုပ်လို့”

နုထွေးလတ်စကားကြောင့် သောင်းတင် ကျွန်တော့်ကို အတော်အားနာသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်သွေးတွေ ဆူဝေနေပေပြီ။ ဆက်လက်ပြီး ဣန္ဒြေဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း ကျွန်တော့်မှာမရှိတော့။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိသေးလို့ ငါ့ကိုခွင့်ပြုပါဦး သောင်းတင်ရာ”

ဒီနည်းနှင့် သူတို့အပါးမှ ပြေးခဲ့ရသည်။ ရှက်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ ယူကြုံးမရခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ နာကျင်လာပါသည်။

ဒီကောင် သောင်းတင် ဆရာဖြစ်နေပြီ။ ဒီလိုဆို သူ့ဘွဲ့ရပြီးရောပေါ့။ စင်စစ် သူသည် ကျွန်တော့်ထက် (၂)နှစ်ခန့်ကြီးသည်။ အတန်းလည်း (၂)တန်း

ပိုကြီးသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းတွေမို့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှုတ်ကျိုးခဲ့သည်။ တွဲတွဲသွားကြသော (၅)နှစ်၊ (၆)နှစ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကျွန်တော်သာ ဘာမှမပြောင်းလဲခဲ့။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ သူ့မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆရာပင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်သာ ဆယ်တန်းမှာ ဝါပေါင်းများစွာ ဆိုနေခဲ့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ အခုတော့ သူသည် ကျွန်တော့်ဆရာအဖြစ် ဤညကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ပဲခူးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသော ဆရာဦးအောင်စည်နေရာတွင် ကိုယ်စားလာမည့်ဆရာအသစ်ဆိုသည်မှာ စင်စစ်တော့ သူဖြစ်နေပါပကောလား။

မောရပြီ။

အိမ်ကစီစဉ်ခဲ့သော အစီအစဉ်များကား ယနေ့အဖို့ ပန်းကြောသလို ကြောခဲ့ပြီ။ သောင်းတင်ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးအမြင်သေးနှင့် ရှုတ်ချဆက်ဆံလိုက်သော နုထွေးလတ်ကိုပင် မကျေနပ်။ မုန်းချင်လာသည်။ မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါတတ်သော လူ့သဘာဝကိုလည်း ကျွန်တော် ယုံချင်လာသည်။

စိတ်ညစ်ပြီ။ ဒါနှင့် ဦးဇိနဘုရားလမ်းတစ်လျှောက် အောက်လမ်းမကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် ခြေဦးလှည့်လာမိသည်။ ဘယ်ကိုမှ ရည်မှန်းချက်မရှိ။ ပဲ့မပါသည့်လှေနှယ်။ အောက်လမ်းမကြီးရောက်တော့ ငေးငိုင်နေမိသည်။

“ဟေ့...သင်းအောင် ဘယ်သွားမလို့လဲကွ၊ လာပါ ငါလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ဪ...နိုင်ဝင်း”

ဦးတည်ရာမဲ့ လွင့်ချင်နေသော ကျွန်တော့်အတွက် ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်ခြင်းသာ။ သို့ဖြင့် နိုင်ဝင်း၏ဆိုက်ကားပေါ်သို့ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ...ဘယ်လဲ သူငယ်ချင်း”

“ကမ်းနားလမ်းဘက် နင်းကွာ”

“နေပါဦး၊ မင်း ဒီည ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“မတက်တော့ဘူးကွာ၊ စိတ်ညစ်လွန်းလို့”

“သြော်...မင်းတို့လို ကျောင်းအေးအေးဆေးဆေး တက်ရတဲ့လူတွေကျ တော့လည်း ကျောင်းမတက်ချင်။ ငါ့လို ဘယ်လိုမှကျောင်းမတက်နိုင်တော့တဲ့ ကောင်ကျပြန်တော့လည်း ကျောင်းပြန်တက်ချင်။ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုပါကွာ၊ ငါ့ကိုက မိုက်မဲလွန်းပါတယ်လေ။ မိဘတွေထားတုန်းကသာ ဒီလိုစိတ်ဆန္ဒမျိုးနဲ့ ကြိုးစားလိုက်ရင် ဒီဘဝဘယ်ရောက်မလဲ။ မိုးလွန်မှထွန်ချလို မဖြစ်တော့ ပါဘူးလေ”

မှန်ပါသည်။ နိုင်ငံလည်း ကျွန်တော့်ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းနေစဉ် ကိုးတန်းမအောင်မီကပင် အချစ်မြစ်မှာ နစ်၍ အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ယခုဆိုလျှင် ကလေးနှစ်ယောက်ပင်ရခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်လေးပေါက်တွက် သူ အတော်ရုန်းကန်ရသည်။ ကျွန်တော့်လို လမ်းပေါ်ပျော်တစ်ယောက်နှင့် နိုင်ငံလို့ ဆိုက်ကားသမားဆိုသည်ကား မဆုံချင်၍မရ။ မဟာမိတ်လူတန်းစားများဖြစ်၍ မကြာခဏဆုံခဲ့ရသည်။ ဟော.... ဒီညလည်းဆုံပြန်ပြီ။ ခါတိုင်းညအနေနှင့် နိုင်ငံစကားသည် ကျွန်တော့် အတွက် ဟာသရသမြောက်ခဲ့ပါသော်လည်း ယနေ့အဖို့ တစ်မူထူးခြားနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဘဝကို ကျွန်တော် ပြန်တွေး ကြည့်နေမိသည်။ သောင်းတင်....၊ သူက စာသမားသက်သက်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ၏အလုပ် ရန်ကုန်ပြောင်းသွားရသဖြင့် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ သူပါ ရန်ကုန်ပြောင်းသွားရသည်။ ဟိုတုန်းက ကိုးတန်းသာရှိသေးသော သောင်းတင် ကား ယခု ကျွန်တော့်ဆရာပင် ဖြစ်နေချေပြီ။

ပြီးတော့ နိုင်ငံ။ သူကျတော့ ကျောင်းနေတုန်း ပညာမစုံခင် ကြင်ရာ ခုံမင်ခဲ့သဖြင့် ယခုမြင်ရသည့်အတိုင်း ဆိုက်ကားသမား။ ကျွန်တော့်ကျတော့ ဘာကောင်လဲ။ မိဘရိပ် ခိုနားပြီး မိဘငွေကိုထိုင်ဖြုန်းနေသူသက်သက်။ ဆယ်တန်းသက်လည်း မနည်းပြီ။ လူမဟုတ်လျှင် မှီပင်တက်နေရောမည်။ အောင်ကိုမအောင်နိုင်။ အောင်ပါမည်လား။ ကျောင်းစာကိုမှ အလေးမထားဘဲ။ သောင်းတင်နှင့်တွေ့တော့ ရှက်သည်။ မျက်နှာကို ဘယ်ဝှက်ရမှန်းမသိ။ ဟော.... အခု နိုင်ငံနှင့်ဆုံတော့ ဘဝ၏အတိမ်အနက်ကို နားလည်လာပြီဆိုပါစို့။

ဒီဘဝနှင့် နုထွေးလတ်ကို ရပြီထား။ နုထွေးလတ်ကို အဘယ်သို့လုပ်တော့မည်နည်း။ နိုင်ဝင်းလို ဆိုက်ကားနင်းနိုင်သလား၊ နင်းရဲသလား။ ကျွန်တော် ဆက်မတွေးဝံ့ပါ။

“ဒီနေ့ဟန်ကျရဲ့လား နိုင်ဝင်းရ၊ ဘယ်လောက်ရပြီလဲကွ”

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေးငေးနေရာမှ ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် နိုင်ဝင်း အံ့သြသွား၏။

“ဘယ်ဟန်ကျမလဲကွာ၊ ခုတောင် ဆန်မိုးမရသေးဘူးကွ။ မလွယ်ဘူး သင်းအောင်ရာ၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်စရာ အိပ်မက်စရာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ တို့လိုလူငယ်တွေအတွက် ရေလယ်မှာ ဖောင်ပျက်ခန်းပဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း တညင်းကုန်းကုန်းတက်သို့ ရောက်လာ၏။ ရေလယ်မှာ ဖောင်ပျက်ခန်းပဲဟူသော နိုင်ဝင်းစကားက ကျွန်တော့်နားထဲမှာ စွဲနစ်နေသည်။ ကုန်းအတက်မို့ မတ်တတ်ထနင်းနေရသော သူ့ဆိုက်ကားကို ကျွန်တော် ဆက်မစီးရက်တော့။

“တော်ပါပြီ နိုင်ဝင်း ဒီမှာပဲရပ်တော့ကွာ၊ ကမ်းနားလမ်းလည်း ရောက်လှပြီပဲ၊ ငါ လျှောက်သွားတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှ တစ်ဆယ်တန်တစ်ချပ်ကို သူ့အိတ်ထဲ ထည့်ပေးရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဗမာဓာတ်ပုံတိုက်နားရောက်တော့ ကျွန်တော် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

မော်လမြိုင်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင်ကမ်းနားလမ်းက စည်ကားမြဲ။ သို့သော် ဒီညအဖို့တော့ ကျွန်တော်မပျော်ပါ။ ဘာကိုမှလည်း စိတ်မဝင်စား။ သို့ဖြင့် ထားဝယ်တံတားဘေးမှ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်နေမိသည်။

သံလွင်မြစ်ရေကား လှိုင်းပုခက်ဆင်နေသည်။ လရောင်ကြောင့် လှဲပြက်နေသည်။ ဩော်.... လပင်ထွက်ပါပကောလား။ ကျွန်တော် အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ လမင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။ အို... သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာကား မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်တစ်လုံး။ မျက်တောင်

မခတ်ဘဲ ကျွန်တော် တွေငေးကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း လမင်းတွင် သောင်းတင်၏ တောက်ပတက်ကြွသော မျက်နှာပေါ်လာသည်။ ကြယ်ပွင့်တွင် ကား နိုင်ဝင်း၏ ညှိုးမှိန်သိမ်ငယ်သော မျက်နှာကိုမြင်လာသည်။ လမင်းနှင့် ကြယ်ပွင့်ကား ခြားနားလှပါသည်။ ယှဉ်ကြည့်လေ လမင်းက ထိန်လေ၊ ကြယ်ပွင့် က မှိန်လေ။

မည်သို့ဆိုစေ လမင်းနှင့် ကြယ်ပွင့်နှစ်မျိုးစလုံးစီမှ အလင်းရောင်နှင့် တူသော ဘဝအသိတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ပါပြီ။ ရရှိခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပါသည်။ နှိုးကြားလာပါသည်။

လက်အစုံကား စာအုပ်အကြားတွင်ညှပ်ထားသော နုထွေးလတ်ကို ပေးမည့်စာသို့ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် အပိုင်းအပိုင်းအပြတ်ပြတ်ဖြစ်သွား သည်အထိ ဆွဲဆုတ်ချေမှုဖြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သံလွင်မြစ်ရေထဲသို့ လုံးချေပစ်ချလိုက်သည်။

သွားပေးဦးတော့ နုထွေးလတ်ရေ။

ကျွန်တော့်စိတ်သည် တက်ကြွပေါ့ပါးသွားပြီ။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ ကျောင်းစာအုပ်ကို တရိတသေ ကျွန်တော် ဆွဲယူ ပိုက်ထွေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းသစ်ကို ပြင်လိုက်ပြီ....

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းသစ်ကို ပြင်လိုက်ပြီ.....။

မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၄၊ ဇူလိုင်

အနာဂတ်က ကျင့်ဖို့

အနာဂတ်ကို ကျင်ယူ

ကြံ့မှ ကြံ့တတ်၊ ဆုံမှ ဆုံတတ်ပါသည်။

အသေအချာ ချိန်းထားလျှင်တောင် ဤသို့တွေ့ကြုံသိရှိရမည်မဟုတ်။ အခုတော့ မိမိမျက်စိနှင့် တပ်အပ်တွေ့ရှိခဲ့သည်ပဲ။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် အိရင်ထဲ တန့်န့် ခံစားခဲ့ရသည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့်ပင်လုပ်၍မရတော့။ စိတ်ထဲ ဆူးတစ်စုစူးဝင်နေသလို ကသိကအောက်နှင့်။ သို့တိုင် ဣန္ဒြေမပျက် အောင် ထိန်းသိမ်းထားရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။ အလုပ်ကို အထိ အခိုက်ခံလို့လည်း မဖြစ်။

ဆိုရပါလျှင် အိကို ဝေဒနာပေးသူကား အခြားမဟုတ်။ အိချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးပင်ဖြစ်သည်။ မလိမ်မိုးမလိမ္မာနှင့် မိုက်လိုက် သည့် မောင်လေး။ သင်းမိုက်တွင်းက နက်လှချည့်လား။

ရုံးဆင်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်ခါမှ သင်းကို တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောပစ်ရ မည်။ ဆုံးမရချေဦးမည်။ မသိခြင်းတွေထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုမသိခြင်းက အဆိုးဆုံး ပါပဲဟု အိ တွေးထင်ယူဆထားသည်။ မိမိဘဝ၊ မိမိ၏မိသားစုအခြေအနေ၊ ဘဝပေးအနေအထား ဒါတွေအားလုံးကို သိနားလည်ရမည်ပေါ့။ မောင်လေးက ငယ်သေးသည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်တော့။ (၁၆)နှစ်ကျော်ပြီ။ ဒီနှစ် (၁၀)တန်း ကိုပင် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုတော့မည့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသားတစ်ဦး ရယ်လေ။

နံနက်ကမြင်ကွင်းတို့ ပုံရိပ်ပြန်ထင်လာတိုင်း သောကဒီလှိုင်းရော ဒေါသ
မုန်တိုင်းပါ အိရင်ကမ်းပါးကို တစ်စစပဲ့ကြွေအောင် တပုန်းပုန်း ရိုက်ခတ်ဖွဲ့ခြေ
နေကြသည်။

ဒီနေ့မှ ကုမ္ပဏီမှာကလည်း အလုပ်တွေ လွတ်များနေပြန်သည်။

ရုံးရယ် မြန်မြန်ဆင်းပါတော့....။

ရုံးတက်ရတာ မလွယ်။

ရုံးဆိုသော်လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမို့ ပို၍စည်းစနစ်ကြီး၍ တိကျမှုကို
လိုလားပြန်သည်။ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာက ကမ္ဘာပတ်ခဲ့သည့်လူ။ မြန်မာ
ဆိုသော်လည်း ပြည်ပတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာအခြေချကြီးပွားခဲ့ပြီး မြန်မာရန်ပုံငွေ
ပျောက်နေသူ။ နိုင်ငံခြားအလေ့အထတို့ဖြင့် ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီ။ ကိုယ့်မြန်မာ
တွေကို အထင်ကြီး လေးစားချင်ပုံမရတော့သည့် လူစားမျိုး။ တွေ့လိုက်သည်နှင့်
မင်္ဂလာပါတွေ လာလုပ်မနေနှင့်၊ ဟောင်းအာယူ၊ ဝွတ်မောနင်းဆိုမှ စိတ်ခံတွင်း
တွေ့သည့် လူစား။

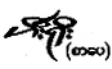
ရုံးထဲရောက်ပြီးလျှင်တော့ အပြင်သို့စိတ်ရောက်ခွင့်မရှိ။ သတ်မှတ်
ထမင်းစားချိန်ကလေးအတွင်းသာ အားလပ်ခွင့်ရသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်
လေ့မုန်တိုင်းတိုက်နေတာမျိုး လုံးဝမကြိုက်။ သောက်ချင်လျှင် သုတ်သုတ်သွား၊
သုတ်သုတ်သောက်။ အချိန်ကွက်တိ ပြန်ဝင်နိုင်မှ တန်ကာကျမည်။

အိ အလုပ်ဝင်ပြီး ဘာကြာလို့လဲ။

တစ်နေ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဝန်ထမ်းတွေကို သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ခေါ်တွေ့သည်။
လူစုံတက်စုံရှေ့တွင် ရုံးတက်ရုံးဆင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖုတ်ခနဲ
ပစ်ချကာ....

“အဲဒီမှာ အားလုံးကြည့်ကြ၊ ဘာမှားနေကြလဲ ပြောကြ”

မျက်နှာထားတင်းတင်း အလိုမကျသဖြင့် ဘောက်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။
ဝန်ထမ်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်၊ ရုံးတက်ရုံးဆင်း

မှတ်တမ်းစာအုပ်ထဲ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်များကို ကြည့်လိုက်၊ လက်မှတ်
တွေလည်း အပြည့်အစုံ၊ ယနေ့ ပျက်ကွက်သူ၊ ခွင့်ယူသူလည်း နတ္ထိ။ အကျ
အပေါက် အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာလည်း မတွေ့ကြ။ ဒုက္ခ...အားလုံး
ကြောင်ရှေ့ရောက် ကြွက်ကလေးတွေလို ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လျက်။

“ပြောကြစမ်းပါ ဒီမှာ ဘာမှားနေသလဲ၊ ကဲ...မန်နေဂျာက စပြော”
ဆိုတော့ မန်နေဂျာက ပြောရသည်။

“အားလုံး စနစ်တကျ လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြပါတယ်၊ နောက်ကျသူ၊
ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်သူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တော့ အမှားတစ်စုံ
တစ်ရာ မမြင်မိပါဘူး အမ်ဒီ”

မန်နေဂျာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ အစိုးရရုံးဝန်ထမ်းသက် နှစ်(၃၀)
ကျော်လုပ်ပြီး ပင်စင်တောင်ယူပြီးသူပဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကြောက်ရိပ်ကင်းလှ၏။

“ဘာအမှားမှမမြင်ကြဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျုပ်က ပြရသေးတာပေါ့၊
ဒီမှာကြည့်ကြစမ်း ဒါတွေကဘာတွေလဲ”

သူလက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ အကြည့်လိုက်တော့ ရုံးတက်ချိန်နာရီ ရေးထား
တာတွေပဲ။

“ရုံးတက်ချိန်တွေတဲ့၊ အားလုံး ယိမ်းကသလိုတူညီနေကြတာပဲ၊ အားလုံး
(၈)နာရီအတိအကျ မိနစ်လေးတောင်မစွန်းဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်တစ်ခုမေးမယ်၊
ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီရုံးခန်းထဲ တစ်ပြိုင်တည်းဝင်လာကြတာလား၊ ဖြေစမ်းပါ၊
ကျုပ်မေးတာ ဖြေကြစမ်းပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး အမ်ဒီ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ရောက်တဲ့ အချိန်အတိအကျကို ဘာဖြစ်လို့ မရေးတာ
လဲ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့အမှားမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့အမှားလဲ၊ အလုပ်ကို ဒီလို ပေါ့တီး
ပေါ့ဆလုပ်တာ၊ ပြီးစလွယ်လုပ်တာမျိုး ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ တိတိ
ကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်၊ ဒါ ခင်ဗျားကြီးကြပ်ရမယ့်တာဝန်”

ဟု ဆိုကာ မန်နေဂျာဘက် မှန်တိုင်း ရွေ့လျားသွားတော့သည်။ အသေး
အမွှားလေးကအစ ပြဿနာရှာတာ။ ပြီးတော့လည်း စည်းကမ်းချက်အသစ်ကို

လည်း ချက်ချင်းစာထုတ်ခိုင်းသည်။ နံနက် ရုံးတက်ချိန် (၈)နာရီ၊ (၁၀)မိနစ် ထက် နောက်မကျရ။ နောက်ထပ် (၁၅)မိနစ်နောက်ကျလျှင် လစာထဲမှ နေ့ဝက် စာဖြတ်၊ (၉)နာရီမှရောက်လျှင် မတက်နှင့်တော့။ ခွင့်စာတင်ပြီးပြန်။ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာခွင့်မပန်ဘဲ ပျက်ကွက်လျှင် နောက်နေ့ ရုံးတက်စရာမလိုတော့။ ရာဇဝံအမိန့်က ဘရိတ်ဓားထက်ပင် ပြင်းထန်ထက်ရပါလား။ အေးလေ.... သူ့အရိပ်ခိုမှကိုးဟု အိတို့ တရားနှင့်ဖြေရသည်။ သို့သော် အိ စိတ်တော့ တော်တော်လေးပျက်သွားသည်။

ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ အန်ကယ်မန်နေဂျာကြီးက လူကြီးပီပီ ဆုံးမ စကားဆိုသည်။ ဘဝလမ်းညွှန်စကားတွေကို မြွက်သည်။

“သမီးတို့က အရေခွံပါးပါးလေးတွေဆိုတော့ ထိရုံရှုနဲ့နာကြမှာ ဓမ္မတာ ပေါ့။ ဦးကတော့ အရေခွံထူနေပြီဆိုတော့ မထောင်းသာပါဘူး။ ဒီလိုပဲ သမီးတို့ ပုဂ္ဂလိကကုမ္ပဏီအလုပ်နဲ့ အစိုးရရုံးအလုပ်ဆိုတာ သဘောသဘာဝကအစ ကွာ ခြားတယ်။ ကုမ္ပဏီက စီးပွားရေးသမားရဲ့အလုပ်၊ သူက အချိန်ကို ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းတာပြီး ရိက္ခာရှာတဲ့သူပဲ။ အစိုးရရုံးအလုပ်လို နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ အမျှောမခံဘူး။ အစိုးရရုံးဆို ရုံးနောက်ကျရင်လည်း မင်နီတားခံရ၊ ပြစ်တင်သတိပေးခံရတာ လောက်ပဲရှိမယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ အပြစ်အနာအဆာလောက်နဲ့ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို အလုပ်ကမထုတ်နိုင်ဘူး။

အဲ...ကုမ္ပဏီကျတော့တစ်မျိုး၊ အလုပ်ရဖို့လွယ်သလောက် ပြုတ်ဖို့လည်း မခက်ဘူး။ နေ့မြင်ညပျောက် သင်္ခါရတရားတွေ နည်းနည်းများတယ်။ လခက ချိုမြသလောက် အခါးဓာတ် ပေါက်လာပြီဆိုရင် လွင့်ပစ်ခံရတော့တာပဲ။ ဒီမှာက သူ့ပလ္လင် သူဘုရင်ပဲ၊ ဘယ်သူမှ တိုင်ပင်တင်ပြနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ အစီရင်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး။”

အန်ကယ်ကြီးပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ဤကုမ္ပဏီသို့ အိရောက်ပြီး လပိုင်းအတွင်းမှာပင် အစောင့်ဝန်ထမ်းနှစ်ဦး၊ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် အကြီးတန်းစာရေးတစ်ဦးတို့ကို အကြောင်းပြချက်၊ စောဒကတက် ထုချေခွင့် မပြုဘဲ ရုတ်ခြည်း အလုပ်မှဖြုတ်ပစ်ခဲ့သည်ကို အိကိုယ်တွေ့။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မပျက်ပါနဲ့၊ ပေးထားတဲ့လစာနဲ့ မတန်ဘူး၊ ကျဉ်းကျပ် မွန်းကျပ်တယ်ထင်ရင် တခြားမှာ အလုပ်ပြောင်းရှာချင်လည်းရှာ၊ ရရင်ထွက်ပေါ့။ ထွက်တာက လွယ်တယ်။ အလုပ်ရဖို့ကျတော့ ထင်သလောက်မလွယ်လှပြန်ဘူး။ အရည်အချင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်က လိုပြန်ရော၊ အပြင်ကုမ္ပဏီအလုပ်ဆိုတာ ဘယ်မှာပဲလုပ်လုပ် ဒီသဘောသဘာဝ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ သွားတာပဲ။ တစ်ခုရှိတာ ဒီ ဦးအကြံပေးတာနော်၊ ကုမ္ပဏီအလုပ်နဲ့ အသက်မွေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်ကပြည့်စုံအောင်၊ အဖက်ဖက်က မနိမ့်ကျအောင် ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းထား။ ဘယ်တော့မှ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အန်ကယ်ကြီး၏ နှလုံးလှသည့်အဆုံးအမ။ စိတ်ဓာတ်ကျမည်ကြံလျှင် အားဆက်ပေးတတ်သည့် အားတက်ဖွယ်စကားတွေကြောင့် အိတို့ အတွေ့အကြုံဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဘဝကပေးသည့် မြေတစ်ကွက်မှာ အန်ကယ်ကြီးပေးသည့် အသိပညာမျိုးစေ့တွေကြပ်ပက်၍ ဝီရိယနှင့် အိတို့ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရန် နိုးကြားစိတ်တို့လည်း ဝင်လာ၏။

အတ္တာဟိ အတ္ထနောနာထော မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာ၊ ငါသာလျှင် ငါ့ဘဝ၏ အရှင်သခင်အဖြစ် အိမြင်ခဲ့ပြီ။ လူနေချိကြား စိတ်နေဘုံများဟုပဲ ဆိုဆို၊ အိစိတ်တွေ အောက်တန်းနောက်တန်းမှာမနေချင်။ အမြင့်မှာသာ တလူလူ လွင့်ပါးနေချင်သည်။ လက်ရှိမိမိဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကိုလည်း ဘဝင်မကျ၊ တစ်စစ မြင့်မားသွားစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲသင်ယူနေသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အိ ကိုယ့်အမှားကလည်း သင်ယူသည်။ သူများအမှားကလည်း သင်ယူသည်။

ကမ္ဘာကြီးသည် မရောင့်ရဲသူများအတွက်ဆိုလျှင် ထိုမရောင့်ရဲသူများထဲတွင် အိ ပါဝင်ချင်ပါသည်။

အိတို့အသက် ဘာရှိသေးလို့လဲ။ အခုမှ (၁၉)နှစ်အရွယ် လူငယ်။

ဒီကုမ္ပဏီမှာ အိက အငယ်တန်းစာရေး။ ဟိုတုန်းကစကားနှင့်ဆိုလျှင် အောက်တန်းနောက်တန်းက နေရသည့် အောက်တန်းစာရေး။ အိ ဤရာထူးဖြင့် တစ်သက်လုံး အရိုးထုတ်မည်မဟုတ်။

ကုမ္ပဏီအိမ်ဒီကြီးက သူ့အတွင်းရေးမှူးမလေး ယမင်းရွှေစင်ဆိုလျှင် မျက်နှာသာပေး၊ ပစားပေးထားတာလွန်ရော။ မချောကလည်း ရုပ်သာချောသည် မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း ချောမွတ်နေအောင် ပြောတတ်သည်။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာအိပ်စပတ်။ အိမ်ဘီအေဆိုတာလည်း အောင်ထားပြီးသားဆိုပဲ။ မယဉ်ပြီးဝင်းဆိုတဲ့ စာရင်းကိုင်မလေးလည်း ဘာထူးသေးလဲ။ စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်ဆင်းဖြစ်ရုံမက ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင်လက်မှတ်ရ၊ အယ်လ်စီစီအိုင် လက်ဗယ်တူး အောင်ပြီးသားတဲ့။ ဒီတော့ ဘာပဲပြောပြော သူတို့တစ်တွေက အိတ်တို့ထက် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သူတွေပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ဖူးဖူးမှုတ် အရေးပေးဆက်ဆံတာ ဘာများဆန်းပါသလဲ။ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာမဆို ဒီလိုပဲ နေမှာပါဟု ဖြေသိမ့်လျှော့ချသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ မခံချင်စိတ် မာနဆူး တောင်တွေက ထောင်ထောင်ထလာတတ်သည်ကိုက အိရဲ့ဗီဇ။

ဒီတော့ အိ ဘာလုပ်မလဲ။

မျက်နှာမော့ရင်ကော့ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရုံမှတစ်ပါးပေါ့။

ဒီနေ့ တွတ်ပီ ကံမကောင်းပါလား။

ယနေ့အဖို့ အိလည်း တွတ်ပီအတိုင်းပြောလျှင် ရနိုင်ကောင်းမည်ထင်ပါ၏။ အိပ်ရာထ မျက်နှာမသစ်ခင်ကတည်းက အကုသိုလ်တွေနှင့်ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရသည်။ အိမ်ချစ်စနိုးကြောင်မ နက်ပြာဘလက်ကီကလေး အိပ်ရာထဲ အညစ်အကြေးစွန့်ထားခဲ့၍ စောင်၊ အိပ်ရာခင်းတွေကအစ ပြန်လျှော်၊ နေပူလှန်းထားခဲ့ရသည်။ အချိန်တွေတောင် အဟောသီကံ ဖြစ်သွားရသည်။ ဘုရားကိုပင် သုတ်သုတ်ရှိခိုး၊ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ရုံးသို့အမြန်နှုန်းပြေးခဲ့ရသည်။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး ဘာကြာလို့လဲ၊ မောင်လေးတို့ကျောင်းမရောက်ခင်ကလေးမှာပဲ မောင်လေးအောင်အောင်တို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကန္တာရပုဂံကြားအက်မှာ ပန်းတစ်ပင်ပျိုးမိသလိုပါပဲလား။ အိ အတော်စိတ်ပျက်သွားသည်။ မြင်ကွင်းကမျက်လုံးထဲကနေမထွက်။ စိတ်ထဲပျက်လိုက်ရသည့်အဖြစ်။ တစ်နေ့

လုံး နေလို့ထိုင်လို့ စိတ်ထဲမရှင်းတော့။ စိတ်ထဲ လေးလံဖိစီးလျက်ရှိတော့သည်။
 ရုံးဆင်းသည်နှင့် တက်စရာရှိသည့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းကိုပင် မတက်
 တော့ဘဲ အိမ်သို့တန်းပြန်ခဲ့၏။ “သုဝဏ္ဏတွေမတက်နဲ့၊ နောက်ကားစီး၊ ဒီကား
 သုဝဏ္ဏမရောက်ဘူး”။ လျှာမှာ အရိုးမရှိတိုင်း လိမ်ညှာပြောဆိုလေ့ရှိတတ်
 ကြသည့် စပယ်ယာ၏စကားကိုပင် ဒေါသမဖြစ်အားဘဲ အတင်းတိုးတက်ခဲ့ပြီး
 ကားခပေးလိုက်၏။ ဘယ်လဲဟုမေးတော့ သုဝဏ္ဏဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြော
 လိုက်တော့ ကိုရွှေစပယ်ယာက ယောက်ျားတန်မဲ့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့်။
 အရေးမစိုက်ချင်သော်လည်း ရင်ထဲကတော့ အောင့်တောင့်တောင့်နှင့်။

တစ်နေ့လုံး အောင့်လာရသောရင် အိမ်ရောက်၍ ပက်လက်ကုလား
 ထိုင်ပေါ် အခန့်သားထိုင်ကာ ရတနာခိုင်၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့၏ကြော်ငြာကို
 အရသာခံကြည့်နေသော မောင်လေးကို မြင်လိုက်တော့ ရင်ထဲဒေါသက ဆောင့်
 တက်လာ၏။

“ငအောင် တီဗီပိတ်လိုက်စမ်း”

အိအသံက အေးစက်မာကျောမှုတို့ဖြင့် ကျယ်လောင်သွားသည်။
 မောင်လေးပင် လန့်ဖျပ်သွားကာ....

“ဟောဗျာ...မမ အလုပ်မှာကျွိုင်တက်လာပြန်ပြီထင်တယ်၊ အရမ်းစွတ်
 ဟောက်နေတာပဲ”

ပုံကိုက မထုံတက်သေးနှင့်။ လာချေသေး။

“အလုပ်မှာကျွိုင်တက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင့်ကြောင့် ငါ့မှာ တစ်နေ့
 လုံး နှလုံးရော သွေးတိုးပါ ထိုးဆောင့်နေလို့”

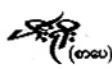
“ပြဿနာပါလား၊ အောင့်ကြောင့်၊ အောင် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“နင့်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့၊ မနက်က နင်ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲပြောစမ်း”

“မနက်ကလား၊ စောစောထ၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်....”

“နောက်စရာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါပေါက်ကွဲနေတယ်၊ ထမင်းချိုင့်နဲ့
 ကောက်ပေါက်ပစ်လိုက်မယ်၊ ငါ့ ဘာထင်နေလဲ”

ငေါက်လိုက်မှ အိ ဒေါသထွက်နေမှန်း သူရိပ်စားမိသွား၏။

“ကျောင်းသွားတာပေါ့ဗျာ၊ မမအရင်တောင် ထွက်သွားတာပဲ”

“ဒါနင်ပြောမှလား၊ ငါသိတယ်၊ သွားပုံသွားနည်းလေးကို မေးတာဟေ့”

“ဟာဗျာ...ခါတိုင်းလိုပဲ ကားစီးသွားတာပေါ့”

“မင်းမညာနဲ့ ငအောင်၊ ယောက်ျားဆိုတာ မှန်တာပြောရဲရတယ်ကွ”

“မမကလည်း ဘာလိုင်းချည်း စွပ်နှိပ်နေတာပဲဗျာ”

“ငါစိတ်တိုလာပြီနော်၊ ငါ့မျက်စိနဲ့မမြင်ဘဲ ငါဘယ်တော့မှ ဘာလိုင်းစွပ်
မပြောဘူး၊ ငါမမြင်ဘူး နင်ထင်လို့လား”

“မမ ဘာမြင်လို့လဲ”

“နင်ရယ်၊ နင့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရယ်လေ၊ အမယ်လေး... သုံး
ယောက် သား ဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့၊ ဘာသားချောနှစ်ယောက်က မိန့်မိန့်ကြီး ရှေ့
တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်ယောက်ထိုင်လို့၊ နင်ကတော့ ကယ်ရီယာပေါ် စပ်ဖြူဖြူ
နဲ့၊ ပါးစပ်တွေကလည်း အငြိမ်မနေဘူး။ အလေ့နတော့တွေ ရွတ်လို့၊ ကောင်မ
လေးတွေကို နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်၊ ခွေးလေးကြမ်းပိုး အောက်တန်းစား
စရိုက်တွေနဲ့၊ ကဲ...ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဤသို့ အပိုင်ကိုင်လိုက်တော့ လူမိသည့်သူခိုးလို အပိုးကျိုးသွားကာ....

“သူငယ်ချင်းတွေခေါ်လို့ပါ”

“ဪ...သူတို့ကခေါ်လို့ဟုတ်လား၊ ဆိုက်ကားခပေးတော့ နင်က သူဌေး
သားလုပ်ပြီး ထုတ်ပေးနေပါလား၊ နင်က ကမ္ဘာကျော်သူဌေးကြီး ဘီလ်ဂိတ်စ်ရဲ့
သားမို့လား၊ နင့်မှာ အင်မတန်ပေါများနေတယ်ပေါ့လေ၊ နင့်အတွက် ကျူရှင်ခ
တောင် ငါတို့မှာ အနိုင်နိုင်ကြီးစားရှာဖွေနေရတာ၊ နင် ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိဘူး၊
အဖေအမေနဲ့ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း နင်မသနားဘူး၊ အလကားကောင်”

သူ နှစ်နှစ်နာနာဖြစ်အောင် အိ ပက်ပက်စက်စက်ပြောပစ်နေမိသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ပေးထားတဲ့ ကျူရှင်ခတွေနဲ့ နင်စတိုင်ထုတ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“တော်ပြီ၊ နင့်စကားကို ငါ လုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး၊ ညကျ နင့်ကျူရှင်
ဆရာဆီ ငါသွားမေးမယ်၊ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ခွေးဝဲစားဖြစ်မယ့်အကောင်”

မောင်လေးကပဲ ကံဆိုးချင်သလားမဆိုနိုင်။ နံနက်ကမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် အိ သူတို့ကို မြင်လိုက်မိသည်။ အိ စီးမိသည့် (၄၆)အမြန်ယာဉ်ကလေး ကလည်း နှေးချက်လွန်လိုက်တာ။ ကားစုတ်ကြီးတက်မိပြီးကာမှ မတတ်နိုင် တော့။ နောက်တစ်စီးပြောင်းစီးဖို့ကလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့။ ဖုတ်ချက် ဖုတ်ချက်လှိုင်းကားကြောင့် ပေါ်ဆန်းမွေးမှတ်တိုင်မရောက်ခင် သူတို့ဆိုက်ကား ကို အိ လှမ်းမြင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုက်ကားက ကျောင်းရှေ့မှာရပ်တာမဟုတ်။ ကျောင်းနားမရောက်ခင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာတိုးရပ်သည်။ သုံးယောက်သားခုန်ဆင်း။ ဟိုနှစ်ယောက် က ကျောင်းသူကလေးတွေကို အော်ဟစ်နောက်ပြောင်နေတုန်း။ အောင်အောင် က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကပိုက်ဆံထုတ်၊ ဆိုက်ကားခရုင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘော်ဒါ နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်စီဝေငှ၊ မီးညှိကာ ပါးစပ်ထဲ စီးကရက် ကိုယ်စီခဲလျက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားကြသည့်အဖြစ်။ ကျောင်းထဲသို့ မဝင်သေးဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြဦးမည်ပေါ့။

“ကဲ...ငါ့ကိုပြောစမ်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘယ်နှနာရီကြာအောင် ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေကြသေးလဲ၊ ကျောင်းတောင်မှတက်ဖြစ်ရဲ့လား မသိပါဘူး”

“ခဏလေးပါ၊ အောင် ကျောင်းမပြေးပါဘူး”

“အေးပါ၊ ဘယ်အရာမှ ကြာရှည်လိမ်ညာထားလို့ မရပါဘူး၊ ငါ့ကို လျှော့ မတွက်နဲ့၊ အမှန်တရားဆိုတာ ပေါ်လာမှာပဲ။ ပြောစမ်းပါဦး၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ မိုက်လုံးကြီးနေရတာလဲ ငအောင်၊ နင့်မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား၊ အသိတရားမရှိဘူးလား၊ ကိုယ့်ဘဝကို နားမလည်ဘူးလား၊ နင့်မိဘတွေက ဘာတွေလဲ”

ဒီတော့ အောင်က ဘာမှပြန်မဖြေ။ ငြိမ်ကုပ်၍သာနေ၏။

“အခု အဖေကော ရုံးက ပြန်ရောက်ပြီလား၊ အမေကော မမြင်ပါလား”

“အဖေက ပရက်ရှာတက်နေလို့ အမေနဲ့ ဆေးခန်းသွားကြတယ်”

အခုတလော အဖေကျန်းမာရေးအခြေအနေက သိပ်မကောင်း၊ ခေါင်ထဲ အုံခဲ၍ ဇက်တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်ဟု အဖေပြောသံတော့ ကြားနေ

(တလ)

ရသည်။ သွေးတိုးပြန်ထလာတာနေမှာပေါ့။

“အဲဒါပဲကြည့် ငအောင်၊ ကိုယ့်အဖေက သာမန်ရုံးဝန်ထမ်း၊ အသက်က ကြီးပြီ၊ ကျန်းမာရေးကလည်း ရွှေတစ်နေ့ ငွေတစ်နေ့၊ အမေကရော ဘာဝင်ငွေ ရှိလို့လဲ၊ ငါကကော ဘယ်လောက်ရှာနိုင်လို့လဲ၊ တစ်လတစ်လရတာ အိမ်စရိတ်၊ နှင့်စရိတ်နဲ့တင် ပြောင်တလင်းခါရော၊ အခု အဖေက ချူချာလာပြန်ပြီ။ ဘယ် ဆေးခန်းက အလကားကုပေးမှာလဲ၊ ဆေးဖိုးဝါးခက နည်းလို့လား၊ ဘယ်မလဲ ပိုက်ဆံ။ ငါတို့မှာ စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင်၊ စုထားဆောင်းထားတာလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ငမိုက်သားရဲ့၊ ငါသေချင်တယ်၊ နင့်မှာသာ ပေါ်ကြော့၊ ကျောင်း သွားတာတောင် ဆိုက်ကားနဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ စီးကရက်က ခဲလိုက် သေး၊ အပေါင်းအသင်းတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ နင့်အနာဂတ်အတွက် ငါဖိုးရိမ်လိုက် တာ ငအောင်ရယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ထဲ မောကျပ်ဆို့နှင့်လာသည်။ တုန်ရီဖို့လိုက်ကာ ရှိုက်သံပါ စွက်လာသည်။ အောင်အောင်ကား ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်။ သူ စိတ် ထိခိုက်နေပုံတော့ရသည်။ အိ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲသည်။ ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတော့ အိမ်ပေါ်တက်လာသူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ (၄)လမ်းက ကိုတင်ဝင်း။

“ကိုအောင်အောင်....ကိုအောင်အောင်”

ခေါ်သံက အလောသုံးဆယ်နိုင်လှ၏။

“ဪ...မအိအိခိုင်လည်း ရောက်နေပြီကိုး”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျ”

ဒီတစ်ခါမေးလိုက်သူက အောင်အောင်။

“အရေးကြီးတယ်ဗျ ကိုအောင်အောင်၊ ခင်ဗျားတို့အဖေ စေတနာ ဆေးခန်းမှာ တွေ့လိုက်တယ်၊ အခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ဒေါက်တာက ဆေးရုံချက်ချင်းပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဆေးရုံရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆုံးသွားပြီလို့ ကျွန်တော့်အဖေကပြောလို့ ခင်ဗျားတို့ကို အကြောင်းလာကြားတာ”

“ဘာ....အဖေဆုံးပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဟာ....ခင်ဗျားအဖေ ဘယ်ကကြားတာလဲဗျာ”

ထိပ်မြေပေါက်သလို အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေသော အောင်အောင်၏ ကသော

ကမျောအမေး။

“ခင်ဗျားအဖေကို ဆေးရုံပို့ပေးခဲ့တာ ကျွန်တော့်အဖေလေ”

“ဟာ....သွားပြီ၊ အဖေ...အဖေ...အဖေ”

အောင်အောင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့်...

“မမ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လုပ်ကြမလဲ” ဟု အိဘက်သို့ လှည့်မေး၏။

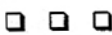
“ဆေးရုံလိုက်သွားကြပေါ့ဗျာ”

ဟု ကိုတင်ဝင်းက အကြံပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အောင်အောင်၊ နင် အခုပဲ ချက်ချင်းမြန်မြန်လိုက်သွား၊ မမ အဝတ်အစားလဲ အိမ်တံခါးတွေပိတ်ပြီးတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့မယ်”

“သင်္ဃန်းကျွန်း စံပြဆေးရုံနော်”

ကိုတင်ဝင်းကိုမေးရင်း အိမ်ပေါ်မှ ရေးကြီးသုတ်ပျာပြေးဆင်းသွားသော အောင်အောင်ကျောပြင်ကလေးကို အိ အငေးသားကြည့်နေမိသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ လည်း အဖေကိုချစ်တတ်သား။ သွားပေးဦးတော့ အောင်အောင်ရေ။

အောင်အောင် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်လေပြီ။

သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ ရွှံ့နစ်လို့။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးလည်း ဖားဖို ဆွဲသလို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နှင့် ဖိုလို့ကနေ၏။ ဆယ်မိုင်ခရီးကို အမောတကောနှင့် အပြေးလှမ်းလာခဲ့သည့်ပုံမျိုး။ အိမ်ပေါက်ဝရောက်သည်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏။ တစ်ဆက်တည်း နှုတ်မှလည်း အံ့ဩသံ တို့ ထွက်သွားသည်။

“ဟောဗျာ၊ အဖေ....အဖေ....အဖေက ဒီမှာ”

အားမလိုအားမရသံနှင့် အဖေဆီ လျှောက်လာရင်းပြောသည်။

“အဖေဆုံးပြီဆို”

“ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင့် ဘယ်သူပြောတုံး”

“(၄)လမ်းက ကိုတင်ဝင်းရယ်လေ၊ အိမ်လာပြောတာ၊ မမလည်း ရှိသားပဲ၊ မမက လိုက်လာခဲ့မယ်ပြောလို့ သားက ဆေးရုံကိုအရင်ပြေးတာ”

“ဟိုရောက်တော့ ဘာတွေ့လဲ”

“ဘာတွေ့ရမလဲ အဖေရာ၊ လူက အူလယ်လယ်နဲ့ လိုက်မေးလိုက်ရတာ၊ ဆေးရုံတက်စာရင်းမှာ အဖေနှာမည်မတွေ့၊ သေစာရင်းထဲမှာလည်းမရှိဆိုတော့မှ သားပြန်လာခဲ့ရတာ၊ ဆေးရုံများ မှားနေသလားလို့ တွေးနေတာ၊ သား ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မင့်အမေကိုသာ မေးကြည့်တော့ကွာ”

အဖေက အမေ့ဘက်သို့ လိုင်းလွှဲပေးလိုက်မှ အကျိုးအကြောင်းကို ခရေ စေ့တွင်းကျသိရသည်။ အမေနဲ့အဖေ ဆေးခန်းအသွား ရုံးမှပြန်လာသော မမအိ နှင့်ဆုံသည်။ အောင်အောင်၏ ဘဝအသိမဲ့လုပ်ရပ်များကို မမအိက အမေတို့ကို ပြောပြီး (၄)လမ်းက ကိုတင်ဝင်းနှင့် တိုင်ပင်ကာ အောင်အောင်ကို ပညာပေးရန် ထိုးဇာတ်ဆင် ခွင်ရိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ မင့်အဖေ ငါလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် နာမည်ဖြစ် သေပေးလိုက်ရ တာပါပဲ ငါ့သားရေ”

အခုမှ အောင်အောင် ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်၏။

“မမအိ မကောင်းဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အောင့်မှာ နောင်တရ၊ ယူကျိုးမရနဲ့ အလူးအလဲခံစားလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့”

“သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာနော်”

“ပြောထားဦးပေါ့”

“ဘဝအသိ၊ အလင်းတစ်စဆိုတာ အလကားမရဘူး အောင်အောင်၊ ပါးစပ်နဲ့ပြောဆိုဆုံးမရုံနဲ့ လိမ္မာကြရင် လောကမှာ လူမိုက်ဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့ မလဲ၊ ကိုယ်တိုင် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း နှင့်နှင့်သီးသီးခံစားပြီး ရရှိလာတဲ့အသိမှ

တန်ဖိုးရှိပြီးခိုင်မြဲတာ၊ အခု လက်တွေ့ပဲမဟုတ်လား”

အောင်အောင် ခေါင်းညိတ်ကာပြုံး၏။ ဒီတော့မှ အေးအေးလူလူ ထိုင်နားထောင်နေသော အဖေက ဝင်ပြောသည်။

“သားအစ်မပြောတာ မှန်တယ်ကွ၊ ဆိုကြပါစို့၊ ညနေက အဖေဆုံးသွား ပြီဆိုပါတော့၊ သား ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုဆက်လျှောက်မလဲ၊ သားအမေလည်း အသက်ကြီးပြီ၊ သားအစ်မလည်း အိမ်ထောင်တွေဘာတွေပြုလို့ သူ့လမ်းသူ လျှောက်သွားရင် သား ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သားက ပညာလည်း ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ဒုက္ခမရောက်လား။ ဒီတော့ အဖေတို့ရှိတုန်း၊ ပညာအမွေပေးနိုင် တုန်း သားဘက်က ရအောင်ယူထားရမယ်၊ သားကို ပညာတွေသင်ပေးနေတာ သားဘဝကို သား တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်နိုင်အောင် အဖေတို့ ပြုစုပျိုး ထောင်ပေးနေတာ၊ ကိုယ့်အမှားပင်လယ်ထဲကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ်ယူ၊ ကိုယ့်ဘဝကို ရွှေကျင်သလို ကျင်ယူရမယ် သား”

အဖေစကားကို အောင်အောင် တလေးတစား အားစိုက်နားထောင်နေ ပါလား။ အိမ်ထဲ အားရကျေနပ်သွားသည်။ သူ့အပိုးကျိုးတုန်း၊ မှိန်ပျဗျအလင်း မျှင်ကို မြင်စပြုတုန်း ဖိအားထပ်ဆင့်ပေးရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဟု အိ ထင်မြင် မိ၏။ ထို့ကြောင့် နားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျာတွန်းအားပေးဦးမှဟု အိ ဆုံးဖြတ်ကာ...

“ငါ့မောင်က တကယ်တော့ မမိုက်ပါဘူး၊ မသိသေးတာပါ၊ မမ အတွေ့ အကြုံနဲ့ယှဉ်ပြီး ငါ့မောင်ကို ပြောစရာတွေအများကြီးရှိတယ်”

“မမ ခဏနေပါဦး၊ အောင် မောလွန်းလို့ ရေအေးအေးတစ်ခွက် သောက် ပါရစေဦး” ဆိုကာ ရေထသောက်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်ထိုင်သည်။ အဖေနှင့် အမေကား ပြုံးလျက်။

“မောင်လေးက မောတယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ အခုအမောက ခဏ အမောပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဘဝအမောနဲ့ မောင်လေး မကြုံရသေးဘူး။ တကယ်တမ်း ဘဝအမောနဲ့ကြုံရင် ရေသောက်လို့မပြေဘူး ငါ့မောင်၊ မမလည်း အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်မှ လူ့သဘောလူ့မနော ဘဝအမောတွေနဲ့ကြုံရတာ ဖတ်ဖတ်မောပဲ၊ ကုမ္ပဏီတွေမှာလုပ်ရတာ ပညာအခြေခံနည်းရင် ဘယ်လောက်အောက်တန်း

ရောက်ပြီး မျက်နှာငယ်ရတယ်ဆိုတာ ငါ့မောင်မသိသေးဘူးနော်၊ မမတို့တော့ အခုသိပြီ၊ သိလို့လည်း မမ အခုဆို အနာဂတ်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျင်ယူ နေပြီ၊ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်နေပြီ”

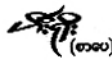
“ဒါကြောင့် မမ အရမ်းကြိုးစား၊ စာတွေဖတ်၊ သင်တန်းတွေ တက်နေ တာကိုး”

“မမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး ငါ့မောင်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ တိုးတက်ချင်တဲ့လူငယ်တွေဟာ သွားသုတ်သုတ်၊ စားသုတ်သုတ်နဲ့ အပြေးအလွှား ပညာတွေဆည်းပူးသင်ယူနေကြတာကို တွေ့ရ လိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ မဆန်းဘူး။ ပညာခေတ်ရောက်နေပြီဆိုတာ သူတို့သိတယ်၊ သူများနဲ့အပြိုင် မလှမ်းနိုင်ရင် ပြတ်ကျန်ခဲ့မှာကို အသေအချာနားလည်တယ်။ ဒီခေတ်မှာ လေ့လာသင်ယူသိမှတ်စရာတွေ အများကြီး၊ ကုမ္ပဏီတွေက အလုပ် ခေါ်စာတွေ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေ၊ ဘာဘွဲ့ ဒီဂရီ၊ ဒီပလိုမာတွေ ရှိသလဲ၊ လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံရှိလား၊ အင်္ဂလိပ်စာကောင်းကောင်း ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်၊ ပြော တတ်သလား၊ ကွန်ပျူတာတတ်သလား၊ စာရင်းကိုင်ပညာတတ်သလား၊ ကား မောင်းတတ်သလားနဲ့ လားတွေကများလိုက်တာ။ ဒီတော့ အောင်မြေ့နင်းဖို့ အတွက် ရွှေအရည်အချင်းနဲ့ ကြိုးစားရုံကလွဲပြီး တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကိုဖွင့်ဆိုဖို့ သူသူငါငါ ပညာမြစ်ထဲ သဲသဲမဲမဲ ခုန်ဆင်းကူးခတ်နေ ကြတာကို သတိရှိရှိနဲ့ မြင်အောင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ငါ့မောင်ရယ်”

ရင်ထဲက စေ့ဆော်မှုအား ပြင်းလွန်းလို့ပဲလားမသိ၊ အိစကားတွေက ပြန့်ကားရှည်လျားထွက်သွားသည်။ ကျောရိုးရှည်လိုက်ပါတိ။ သို့သော်လည်း ခေတ်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့် မောင်လေး ကောင်းစွာနားလည်နိုင်လောက် သည်ဟု အိ အခိုင်အမာယုံကြည်သည်။

အိရဲ့စကားဆုံးတော့ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်ကာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ အကဲ ခတ်နားထောင်နေသော ဖေဖေက ဝင်ရောက်အရွှန်းဖောက်သည်။

“သမီးကလည်း စကားလုံးကြီးကြီးနဲ့ချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ပစ်ပစ်ထည့် နေတာ ဒီကောင် ပစ်လဲသွားပါဦးမယ်၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ မော်ဒန်ကဗျာဆရာတွေ

ပြောပြောနေတဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ ရောက်မှရောက်ပါ့မလား၊ ဒီကောင် ဂေါက်သွား ပါဦးမယ် သမီးရယ်”

“ဟာ....အဖေကလည်း သား အဲဒီလောက်မညံ့ပါဘူးဗျ”

မောင်လေး၏နှုတ်လှန်စကား။ အားကျမခံလိုသည့် လူငယ်တို့၏စိတ်ထား။

“မညံ့ဘူးဆိုတာ ကောင်းပါဗျာ၊ အဖေကြားဖူးထားတာ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်။ မျက်မှောက်ခေတ်ကို မင်းတို့က ဘာခေတ်ညာခေတ်လို့ပဲ ပြောပြော အဖေ့သူငယ်ချင်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ကတော့ ဒီခေတ်ကို ညသုံးလုံး ခေတ်လို့ ဟာသနောပြောလေ့ရှိတယ်။ “ညလို့မရ၊ ညာလို့မရ၊ ညည်းလို့မရတဲ့ ခေတ်” တဲ့။ တွေးကြည့်လိုက်တော့လည်း ဟုတ်သလိုလို့ပဲ။ အတွေးအခေါ်၊ အိုင်ကျူ၊ အရည်အချင်းတွေ ညံ့ဖျင်းနေလို့မရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော့ပြီး ညာနေလို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ညာဖြစ်လို့ဆိုပြီး အလကား ထိုင်ညည်းနေလို့ လည်းမရဘူး။ ဒီတော့ မညံ့နဲ့၊ မညာနဲ့၊ မညည်းနဲ့”

အဖေကလည်း မခေါ် အလာကြီးပါလား။ အဖေစကားကို အိတို့ မောင် နှမကလည်း သဘောကျနေကြ၏။ အမေကသာ သူတို့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်ဖြင့်....

“မညည်းနဲ့ဆိုပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ညည်းပြီတော်ရေ၊ နာရီလည်း ကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ရှင်တို့သားအဖတွေ စကားဝိုင်းထိုင်နေ ကြတာ ကျုပ်တော့ ထမင်းဆာလွန်းလို့ ညည်းပြီတော်ရေ”

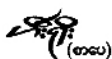
အမေစကားကြောင့် အိတို့မောင်နှမ သားအဖတွေ တဝါးဝါး တဟား ဟားဖြင့် မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်မိနေကြလေသည်။

ဪ.....ဒီလိုဆိုတော့လည်း လောကကြီးက ပျော်စရာပါလား။

အိတို့ မောင်နှမ ကျင်ယူကြမည့် အနာဂတ်သည်လည်း နေခြည်မှာ ရွှေရည်ဟပ်သလို တဖျပ်ဖျပ် ရွန်းလက်တောက်ပလာတော့မှာ ရွာရန် ရာနှုန်း ပြည့်နှယ်သို့ပါတကား။

ဆယ်ကျော်သက်ဓမ္မစင်း

၂၀၁၀၊ ဒီဇင်ဘာ

အိမ်ကုသရေး

ကိုကိုပဏးသန်

ဒီခေတ်တွင် ကျွန်တော်တို့ဆီက လူငယ်အတော်များများအပေါ် ကူးစက်ပြန့်ပွားနေသောရောဂါတစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပြီဟု ညီဇော်ဆိုလိုက်ချင်သည်။ ထိုရောဂါကားအခြားမဟုတ်။ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ အသွေးအသား အဖျားအနာထက် ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှစွာသော နိုင်ငံခြားသွား အလုပ်လုပ်သည်ဆိုသော ရောဂါပင်ဖြစ်၏။ ကုသရအလွန်ခက်သည့်ရောဂါဟုလည်း ညီဇော်ကြားဖူးခဲ့သည်။ အခုတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့။ မကြည့်ချင်မြင်လျက်သား။ အဆိုပါရောဂါဆိုးကြီးသည် ညီဇော်၏အစ်ကိုကြီးအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးတွင် စွဲကပ်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဒီခေတ်ဒီအခါတွင် နိုင်ငံခြားသွားအလုပ်လုပ်သည်ဆိုခြင်းမှာဘာမျှမဆန်း။ ခေတ်ပေါ်ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေပြီ။ လူတကာသွားနေကြသည့်ကိစ္စ။ ရှေးတုန်းကတော့ ပညာတတ်တွေသာသွားကြသည်။ အခုတော့ မဟုတ်တော့ပါပေ။ ပညာတတ်တတ်မတတ်တတ်၊ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေသွားနေကြသည်မှာ အထင်အရှားပင်။ အခြားသူတွေ မည်သို့သွားသွား ကိုယ်နှင့်တိုက်ရိုက်မပတ်သက်။ မသက်ဆိုင်၍လားတော့မသိ။ ညီဇော်မည်သို့မျှမခံစားရ။ အခု ကိုကိုကြီးလို အစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ကအများသူငါလို နိုင်ငံခြားသွားအလုပ်လုပ်သည်ဆိုတာကိုတော့ ညီဇော်ဘယ်လိုမျှနားမလည်နိုင်။ ရင်ထဲက နှမြောသလို၊ လွတ်ဟာသွားသလို၊ ဝမ်းနည်းသလို ဝေဒနာမျိုးစုံကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် မမကြီးကို စနည်းနာတီးခေါက်ကြည့်မိသည်။ မေမေတို့ကိုလည်း ညီဇော်မမေးရဲ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသားသာရှိသေးသည့် ညီဇော်ကို ဥမမယ်စာမ မြောက်ကလေးဟုမြင်နေကြတော့ အရေးတယူလုပ်ပြီး ရှင်းပြနေမည်မဟုတ် ပေ။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်နေစမ်းဟု ငေါက်ငမ်းခံရဖွယ်သာရှိမည်။ မမကြီးကတော့ ညီဇော်ကိုချစ်သူဖြစ်ရုံမက အလိုလိုက်သူလည်းဖြစ်၏။ မမကြီးပြောပြတန်ရာ သည်။

“မမကြီး....မမကြီးကို ညီဇော်တစ်ခုမေးချင်လို့”

မမကြီး သတင်းစာဖတ်နေရာမှ ညီဇော်ထံသို့ အကြည့်ရောက်ကာ....

“အံ့မယ်....လူကြီးမင်းက၊ ဘာများလဲဟ၊ မေးပါတော်မေးပါ။ တစ်ခု တည်းပဲလား၊ အများကြီးလည်း မေးနိုင်ပါသတဲ့ရှင်”

“ကိုကိုကြီးကိစ္စပါ။ ကိုကိုကြီး ဂျပန်သွားတာ ဘယ်လောက်ကုန်ကျ သလဲဆိုတာသိချင်လို့ပါ”

“ဟောတော်....ဘာလဲ ငါ့မောင်က၊ ငါ့မောင်လည်းသွားချင်လို့လား၊ ဘယ်နည်းလိမ့်မလဲ၊ သိန်းရာကျော်တောင်ကုန်ကျတာ”

ညီဇော် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့ဩသွားသည်။ မနည်းမနောကြီး ပါလား။

“များလှချည်လား မမကြီးရာ၊ ဘာအလုပ်မို့လို့လဲဗျာ”

“ဂျပန်အလုပ်လေ...ဂျပန်... ဒါတောင် မင့်ကိုကိုကြီးကတော်သေးတယ်။ တခြားသူတွေဆို ဒီထက်တောင်ပိုသေး၊ အခုဟာက သူတို့အတွင်းလူဖြစ်လို့တဲ့”

“အဲဒါ အပြီးအပြတ်၊ ဟိုမှာအလုပ်ရတဲ့အထိပေါ့နော်”

“ဝေးသေး၊ ဟိုရောက်ရုံပဲ၊ လေဆိပ်ရောက်ရုံပဲ၊ အလုပ်ကဟိုမှာရှာယူရ မှာ၊ လေဆိပ်မှာ စစ်လားဆေးလားနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာအဆင်မပြေရင်၊ ပြည်ဝင်ခွင့် မရဘဲ ပြန်လာရမှာ”

“ဟာဗျာ....ဒါတောင် သိန်းရာကျော်အကုန်အကျခံရသေးတယ်၊ မမိက်ပါ ဘူးဗျာ”

“ဒီမှာ....ငါ့မောင်၊ မင်းမသိတာတွေအများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဒီလောက်တောင် ငွေကြေးအများကြီးရင်းနှီးပြီး သွားလုပ်ရလောက် အောင် အဲဒီအလုပ်က ဘယ်လောက်များကြီးကျယ်တဲ့အလုပ်မို့လို့လဲ မမကြီး ရယ်၊ ဘာအလုပ်များလဲဗျာ၊ ညီဇော်ကိုပြောပြပါဦး”

“တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့အလုပ်ကွ”

မမကြီးက ပြုံးရင်းပြော၏။ မချိုမချင်ပြုံးလား၊ မချိုပြုံးလားမသိ။ တစ်ခုခုကပ်ပြီနေမှန်းတော့ ညီဇော် ဖျတ်ခနဲမြင်တွေ့လိုက်မိသည်။

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ပဂေးဆန်...လေ”

မမကြီးနှုတ်မှ ခုန်ပျံထွက်လာသော ဝေါဟာရစကားသံကို ညီဇော် နား မလည်၊ ညီဇော်ကဒုန်းဝေးသည်။ ဗမာစကားမှဟုတ်ပါလေစ။ ဂျပန်စကားဖြစ် လိမ့်မည်ထင်ပါရဲ့။ မမကြီးတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်ကများ၊ ဂျပန်စကား ပြေး သင်ထားပါလိမ့်။ နားမရှင်းသလို အတွေးလည်းမရှင်းပါ။ စိတ်ထဲရှုပ်ထွေးနေသည် မို့ ညီဇော် မမကြီးကိုထပ်မေးမိသည်။

“ပဂေးဆန် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ မမကြီး၊ ညီဇော်ကို ဂျပန်လိုပြောနေ တာလား”

ဒီတော့ မမကြီးက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း....

“မင်းကတော့လေ...တကယ်တော့လေးပဲ၊ ဘယ်ကဂျပန်လိုပြောနေရမှာ လဲ၊ ဗမာစကားမှဗမာစကားအစစ်၊ ကဲ....ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါဦး”

အရေးထဲ မမကြီးက ပြုံးတုံးတုံးနှင့် ပဟေဠိပုစ္ဆာထုတ်နေပြန်၏။ ညီဇော် စိတ်မရှည်တော့။

“ကဲ....ပန်းပေးပါပြီ မမကြီးရာ၊ ညီဇော်စဉ်းစားမရလို့ပါ၊ ပြောပါတော့ နော်၊ ပဂေးဆန်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“တစ်သက်လုံးမှတ်ထား၊ ပဂေးဆန်ဆိုတာ ပန်းကန်ဆေးပေါ့ကွ”

နားရှိလို့သာ ကြားလိုက်ရသည်။ ညီဇော်ခမျာ အံ့ဩခြင်းများစွာဖြင့် ပါးစပ်ဟာသွား၏။

“ဟာ...ပဂေးဆန်...ပန်းကန်ဆေး၊ ဒါဆိုရင် ကိုကိုကြီးအလုပ်က ပန်းကန်

ဆေးပေါ့”

ညီဇော်က မယုံကြည်သောအကြည့်ဖြင့် မမကြီးကိုစိုက်ကြည့်ကာ...

“မမကြီးက နောက်နေပြန်ပါပြီ၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကိုကိုကြီးက အင်ဂျင်နီယာ၊ ပညာတတ်ပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပန်းကန်ဆေးရမှာလဲ၊ အိမ်မှာတောင် ကိုယ်စားတဲ့ပန်းကန် ဆေးတာမှမဟုတ်တာ၊ အတည်ပြောစမ်းပါ မမကြီးရာ”

မမကြီးက စိတ်မရှည်တော့သည့်ဟန်ဖြင့်....

“ညီဇော်ရေ...မမကြီးနောက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ အတည်ပြောနေတာပါ။ မင်းပြောသလို ကိုကိုကြီးက အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဆိုတာမှန်ပါတယ်။ မမကြီးမငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဟိုမှာတော့ ပန်းကန်ဆေး”

“ညီဇော်မယုံချင်ဘူး မမကြီးရယ်”

“မယုံချင်လည်းယုံ၊ ဒါပုံပြင်မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ပြဝတ္ထုမဟုတ်ဘူး”

မမကြီး ကျွဲမြီးတိုလာပြီထင်သည်။ စကားလုံးအသုံးအနှုန်း တိုပြတ်လာသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း မမကြီး၏အထာကိုသိသော ညီဇော်က ပရောပရီလုပ်ပြန်သည်။ ပြီတီတီမျက်နှာထားဖြင့်....

“မမကြီးကလည်းဗျာ....ညီဇော်သိချင်လို့မေးတာပါ။ မမကြီးစကားကို ညီဇော်ဘယ်တုန်းက မယုံခဲ့တာရှိဖူးလို့လဲ၊ အခုလည်း မမကြီးစကားကို ညီဇော်ယုံပါတယ်၊ အံ့ဩလွန်းလို့ပါ မမကြီးရာ၊ ညီဇော်မေးပါရစေဦးနော်”

“ကဲ....မေးချင်ရင်လည်းမြန်မြန်မေး၊ မမကြီးကျောင်းသွားရဦးမယ်”

မမကြီးမျက်နှာ ပြန်လည်ကြည်လင်လာသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မမကြီးက ဘယ်သဘောဆိုးလို့လဲ။

“ဒီလိုပါမမကြီးရာ၊ ကိုကိုကြီးက အင်ဂျင်နီယာဖြစ်ပါရက်နဲ့ ဂျပန်ပြည်မှာ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်မလုပ်ဘဲ ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်ကို ဘာကြောင့်လုပ်ရတာလဲ၊ ပန်းကန်ဆေးတဲ့အလုပ်က အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ထက် ပိုက်ဆံပိုရလို့လား”

“ညီဇော်ရယ်....မင်းကလည်း ပေါက်ပေါက်ရှာရှာမေးတတ်တယ်၊ အင်ဂျင်နီယာအလုပ်က ဂုဏ်သိက္ခာရှိသလို၊ ပိုက်ဆံလည်းပိုရတာပေါ့။ ဘယ်သူ

မလုပ်ချင်ရှိပါ့မလဲ၊ မရလို့မလုပ်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ရရာဝင်လုပ်ရတာပေါ့။ ဘာကြောင့် မရသလဲလို့မင်းမမေးခင် မမကြီးကြိုပြောလိုက်မယ်။ သူတို့လိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တဲ့ နိုင်ငံမှာ ပညာတတ်တွေကအများကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာတွေကအများကြီး၊ ရှားနေ တာက အလုပ်သမား၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကပညာရှင်တွေကို တော်ရုံတန်ရုံ နေရာ ပေးချင်တာ၊ ခန့်ထားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဝင်တိုးဖို့မလွယ်ဘူးကွ၊ သိရဲ့လား”

ညီဇော် နားထဲရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော် မမကြီး၊ ဪ...ဒါကြောင့် ကိုကိုကြီး အင်ဂျင်နီယာ မဖြစ်တာကိုး”

“အေး...အဲဒါကြောင့် မင့်ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် အင်ဂျင်နီယာဘဝက နေ အရှင်လတ်လတ် ပဂေးဆန်ဖြစ်သွားတာပဲဟေ့၊ သူ့ကြံ့မ္မာသူဖန်တီးသွား တာလေ၊ ဘယ်သူမှတွန်းပို့တာမဟုတ်ဘူး၊ သေချင်တဲ့ကျားတောပြောင်းဆိုတဲ့ စကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

ညီဇော် ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ကုတ်နေမိတော့၏။ ဟုတ်နိုင်ကောင်းပါ သည်။ သူများယောင်လို့လိုက်ယောင်တဲ့အထဲ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါချေပြီဟု ညီဇော် တွေးထင်သည်။ အသွားမတော်တစ်လှမ်းတဲ့။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုကြီးရယ်”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငါ့တူကြီးရယ်”

ယခုတစ်ခါ ညည်းညူရသူက ဒေါ်လေးသန့်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်မှရေးပို့လိုက် သော ကိုကိုကြီး၏စာကို အနုလုပ်ပဋိလုံဖတ်ပြီးသည့်နောက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ဒေါ်လေးသန့်၏ ကရုဏာရေစီးသံဟုဆိုလျှင်လည်း မှားမည်မဟုတ်ပါပေ။

“ကိုယ်ကျိုးနည်းရချည်ရဲ့တော်”

ခဏအကြာတွင် ဒေါ်လေးသန့်တစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ ထအော်ပြန်၏။ အလန့်တကြားပါလား။

ထို့နောက် ဒေါ်လေးသန့်နှုတ်မှ ဖြစ်တောက်ဖြစ်တောက်ထွက်ပေါ်လာ

သည့်စကားသံများကို ညီဇော်နားမလည်နိုင်စွာ ဆက်တိုက်ကြားနေရသည်။ စကား၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုထောက်ရင်း၊ ခြေရာကောက်ရင်း ညီဇော်ဦးနှောက် ခြောက်လာသည်။ ညီဇော် သိလည်းသိချင်သည်။ မေးလည်းမမေးဝံ့။

ပြောရင်းဆိုရင်း မမကြီး ကျောင်းမှပြန်ရောက်လာသည်။ မမကြီးကိုမြင် သည်နှင့် ဒေါ်လေးသန့်က စာအိတ်ကလေးကိုထောင်ပြကာ....

“ပြောတောင်မပြောချင်တော့ဘူး မိရွှေစင်ရယ်” ဟု တညည်းတညူ စကားစလေသည်။

“ဘာများလဲ ဒေါ်လေးရဲ့”

“မင်းရဲ့ချစ်လှစွာသော မောင်လေးရဲ့ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် ဇာတ်ကြောင်းလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မမကြီး စိုးရိမ်တကြီး အလောသုံးဆယ်မေးလိုက်သော်လည်း ဒေါ်လေး ကမူ ဖြည်းလေးစွာပြန်ဖြေသည်။ ညီဇော်က သိလိုဇောနှင့် ယုန်ကလေး တစ်ကောင်လို နားရွက်ထောင် နားစွင့်နေမိ၏။

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟဲ့၊ ကြည့်ပါဦးတော်...ပြောတောင်မပြောချင်ဘူး၊ အခုထိ အလုပ်မရသေးဘူးတဲ့၊ အံ့မယ်လေးနော်၊ အောင်အေးတို့ ဟိုမှာရှိလို့တော်သေး တာပေါ့။ အောင်အေးတို့သာ မရှိရင်တော့မတွေးဝံ့ဘူး၊ သောင်ပြင်မှာလွှတ်တဲ့ ခွေးလိုဖြစ်တော့မှာပဲ။ ငါလေ ပြောတောင်မပြောချင်ဘူး၊ တကတည်း...”

ဒေါ်လေးသန့် နှုတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန်ပြောကြားသည့် စကားသံ ကြောင့် မြန်မာငွေသိန်းရာကျော်အကုန်ခံကာ သွားရောက်ခဲ့သော ကိုကိုကြီး တစ်ယောက် အလုပ်မရသေးကြောင်း၊ ကိုကိုကြီး၏ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း တစ်ဦးဖြစ်သူ အစ်ကိုအောင်အေးထံတွင် မှီခိုကပ်ရပ်နေရကြောင်း ညီဇော် အကြမ်းဖျင်း နားလည်သဘောပေါက်သည်။

ထို့နောက် ဒေါ်လေးသန့်နှင့် မမကြီးတို့၏စကားကြောင့် ညီဇော် တစ် ယောက် ဂျပန်ဆိုင်ရာသုတပဒေသာအဖြာဖြာကို ကြားသိခဲ့ရပေသည်။ ဒါက လည်း ကိုကိုကြီး၏စာအရ သူတို့နားလည်ရခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်။ ဂျပန်တွင်

မြန်မာတွေအများကြီးရှိနေသည့်အကြောင်း၊ အိမ်ခန်းငှားရမ်းခဈေးကြီးပြီး သာမန်အခန်းလေးတစ်ခန်းကိုပင် ကိုးသိန်းဆယ်သိန်းခန့် မတန်မဆပေးရကြောင်း၊ အလုပ်ပွဲစား အိမ်ပွဲစားတွေလည်း ခြေချင်းလိမ်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဂျပန်ရောက် မြန်မာများအနေဖြင့် အခန်းကျဉ်းလေးကို စုပေါင်းငှားရမ်းပြီးဖြစ်သလို ကျပ်ကျပ်ညှပ်ညှပ် စုပေါင်းနေထိုင်ကြရကြောင်းတို့ကို သိရှိရသည်။

ထို့ပြင် ဤသို့သောအခန်းကျဉ်းထဲတွင်ပင် အနံ့မထွက်အောင် လျှိုလျှို ဝှက်ဝှက် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရသတဲ့။ အနံ့အသက်ထွက်သွားပါက အနီးဝန်းကျင်က ဖုန်းဆက်တိုင်ကြားရုံဖြင့် ရဲတွေရောက်ရှိလာကာ ဆွဲသွားခံရမှာဖြစ်တာတွေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဖျားနာ၍ဝေဒနာရလာလျှင်ပင် မြန်မာပြည်မှာကဲ့သို့ ပါရာစီတမောလေး၊ ဒီကိုဂျင်လေး၊ ဘာမီတွန်လေးပြေးဝယ်လို့မရ၊ ဟိုမှာက လမ်းဘေးဆေးဆိုင်ဆိုတာလည်းမရှိ။ ရှိသည့်ဆေးဆိုင်တွေမှာလည်း ဆေးတွေကို ပေါက်လွှတ်ပဲစားဝယ်လို့မရ။ ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်နဲ့မှ ရောင်းတာတွေ၊ အိုဗာစတေးသမားတွေ အမြဲတမ်းပုန်းရှောင်နေရလို့ အသက်ရှုမချောင်တာတွေ၊ စုံတကာစေ့ပါပဲ။

ကြားရသမျှထဲတွင် ညီဇော်သဘောမတွေ့ဆုံးအရာတစ်ခုမှာ ထာဝရပုန်းလျှိုးခိုအောင်းနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နေရသည်ဆိုတော့ ဂျပန်သာရောက်သည် ဘာမှမထူးခြား။ ဂျပန်၏အရသာကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်မခံစားရ။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မသွားဝံ့။ အရိပ်အယောင်ပင်မပြဝံ့တဲ့။ ရဲသို့မဟုတ်လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ဆုံလျှင်တော့ မလွယ်ကြောပဲတဲ့။ အစစ်အဆေးအမေးအမြန်းကလည်း ထူပါတိသနဲ့။ ထို့ကြောင့် အလုပ်နှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်အလုပ် သာပြေးနေရသည့် တကယ့်တိုင်းခြားရောက်ဘဝ အကျဉ်းသားပမာပါပဲတဲ့။

သို့သော်လည်း အားသာချက်များကိုလည်း ညီဇော်ကြားသိရပေသည်။ ဂျပန်ပြည်တွင် ခြင်မရှိသည့်အကြောင်း၊ ပုရွက်ဆိတ် ပိုးဟပ်နှင့် ကြွက်တို့လည်း မရှိသလောက် နည်းပါးကြောင်း၊ စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဟိုတယ်များတွင် ပန်းကန်ဆေးရာ၌ အားလုံး စက်ဖြင့်သာပြုလုပ်ရကြောင်း၊ ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးသား ပန်းကန်ဆေးစက်မှ ထွက်လာသော ပန်းကန်များကို လူက စိတ်ပိုသိမ်းဆည်းရုံ

သာဖြစ်သည့်အကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင်ဆပ်ပြာဖြင့် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောခြင်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဂျပန်ရှိလမ်းများအားလုံးနီးပါးသည် ကွန်ကရစ်ကတ္တရာခင်းပြီး သားများဖြစ်ကြောင်းတို့လည်း ပါဝင်သည်။ ထိုသို့ စင်းလုံးချောသန့်စင်နေသည့် လမ်းများပေါ်တွင် အမှိုက်တစ်စမတွေ့ရတဲ့။ ဒါဆိုလျှင် ဂျပန်တို့သည် တော်တော်တံမြက်စည်းလုံးသည့် လူမျိုးဖြစ်မည်ဟု ညီဇော်ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေးလိုက်မိသည်။

ဒီလိုတွေးမိတော့လည်း ကိုကိုကြီးအတွက် တစ်ဆက်တည်း ပြေး၍ စိတ်ပူမိသည်။

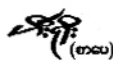
ဂျပန်ပြည်တွင် အမှိုက်တစ်စကိုဖြစ်နေသည့် ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် တံမြက်စည်းလုံးခံရသည့်အထဲ ပါမသွားပါစေနင့်ဟူ၍...ဟူ၍...။

အခွန်မဆောင်ရသည့်လေကို ဖောဖောသီသီပြောဆို သုံးစွဲကြပြီးသည့် နောက် ဒေါ်လေးသန့်ရော မမကြီးပါ အတော်အာညောင်းသွား၊ မောသွားကြပြီလားမသိ။ သူတို့တစ်တွေမောမှန်း၊ မမောမှန်း ညီဇော်မသိသော်လည်း ကျကျနနနားထောင်ခဲ့ရသူ ညီဇော်အနေဖြင့်တော့ အမှန်ပင်ရင်မောသွားပါသည်။

မမကြီးက သူ့အခန်းဘက်ချီတက်သွားတော့ ဒေါ်လေးသန့်ကလည်း “ဪ...အနိစ္စ...ဒုက္ခ...အနတ္တ...” ဟုရေရွတ်ကာ ပုတီးကလေးကိုဆွဲလျက် ဘုရားခန်းဘက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်ပုံဘေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က အဖြူရောင်အပြာအနားကွပ် စာအိတ်တစ်အိတ်။ ကိုကိုကြီး ဂျပန်မှပေးပို့လိုက်သည့် စာဖြစ်မှာသေချာသည်။ ဟန်ကျပြီ။

ကိုကိုကြီး၏အရေးကိစ္စတွေကို အသေးစိတ် သိနိုင်ရေးအတွက် ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်နေချင်သည်မှာ အသေအလဲ။ ဂျပန်ကိစ္စသည် ညီဇော်ခေါင်းထဲ အတော်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နေရာယူထားပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဖတ်ရမှဖြစ်မည်။ ကောင်းသည်။ အေးအေးလူလူဖတ်ကြည့်နိုင်ရန် စာအိတ်ကလေးကို အသာကလေးဆွဲယူပြီး ညီဇော် သူ့အခန်းထဲသို့ သုတ်ခြေတင်ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာထက်ပက်လက်လှဲကာ စာကို စိမ်ပြေနပြေဖတ်ကြည့်

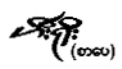
နေမိ၏။

....အနေကတော့ ဘာဆင်းရဲသလဲမမေးနဲ့၊ ရန်ကုန်က ခိုခန်းတွေနဲ့ဝေးပြီ မှတ်တာ။ အခုတော့ ခိုခန်းထက်ကျဉ်းကျပ်တဲ့အခန်းလေးထဲ ရောက်နေရပြီ။ အိမ်ဆိုတဲ့အင်္ဂါရပ်နဲ့ ဘယ်မှာညီမလဲ။ ဆယ်ပေပတ်လည်လောက် အခန်းကျဉ်းကလေးပါ။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာကလွဲပြီး ဘာအကာအရံမှ မရှိဘူး။ သီးခြားအခန်းမရှိဘူး။ ငါးသေတ္တာဘူးငဲက ငါးလေးတွေလို တန်းစီပြီးအိပ်ကြရတယ်။ ဖြစ်သလို နေရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့။ အလုပ်နားရက်ဆိုလည်း ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လျှောက်ပြီးလည်ဟယ်ပတ်ဟယ် မလုပ်ရဲဘူး။ ငွေကြေးမတတ်နိုင်သလို အဆွဲခံရမှာ ကြောက်တာလည်းပါတာပေါ့....

ညီဇော်တစ်ယောက် ကိုကိုကြီး၏စာကို သဲသဲမဲမဲဖတ်ရင်း စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်လာ ပန်းဟိုက်လာမိတော့သည်။ တကယ့်လှောင်ချိုင့်စံဘဝသာသာ အခြေအနေပါလား။

...နေထိုင်ရတာ ဘယ်လောက်အထိ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရတယ်၊ လိပ်ပြာမလုံဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ပြောရဦးမယ်။ အချိန်အခါမရွေး တံခါးလာခေါက်ရင်တောင် ဖွင့်မပေးရဲတဲ့ဘဝ။ ရဲတွေ၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးကတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တွေဖြစ်နေရင်တော့ တံခါးဖွင့်မပေးရုံနဲ့ကိစ္စကပြီးပြတ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ အခန်းဝမှာ စာကပ်သွားလေရဲ့။ အိုဗာစတေးတွေမှန်း သူတို့ကသိပြီလေ။ ဆိုင်ရာကိုလာတွေ့ဖို့ သတိပေးနှိုးဆော်တဲ့ ဆင့်ခေါ်စာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ထင်လဲ၊ ချက်ချင်းအထုပ်အပိုးပြင်ပြီး တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြေး ခြေရာဖျောက်ရုံမှတစ်ပါးအခြားမရှိပေ။ နောက်အိမ်ခန်းတစ်ခန်းဆက်ငှားရ၊ ရှာရနဲ့ သံသရာလည်နေတော့တာပါပဲ....

ကိုကိုကြီး၏စာကို ညီဇော်ဖတ်ရင်း ဤနေရာသို့ရောက်တော့မှ “ဖြစ်မှဖြစ်ရလေငဲ့တူကြီးရယ်” ဟူသည့် ဒေါ်လေးသန့်၏ကရုဏာစကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအောက်ကျ နောက်ကျခံနေသည်ကို ညီဇော်နားမလည်နိုင်တော့။ ကိုကိုကြီး၏သိက္ခာနှင့်မာနတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ အရည်ပျော်၊ အငွေ ပျံလွင့်ပါးကုန်ပြီလား။ ညီဇော်

အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမိသည်။

ကိုကိုကြီးစာအရ သူ့သူငယ်ချင်းအပါအဝင်အားလုံးက ဝင်ငွေလစာ လုပ်ခမဆိုးလှတာသိရသည်။ တစ်လကို လုပ်ခလစာ ကျပ်သိန်းနှစ်ဆယ်ခန့် လောက် ရသော်လည်း နေထိုင်စားသောက်စရိတ်က ဆယ်သိန်းလောက်ကုန်ကျ သည်။ ဒါလည်း သမင်မွေးရင်းကျားစားရင်းမဖြစ်အောင် အတော်ကုတ်ခြစ်ချွေ တာရသည်။ တစ်ခါတလေ ဖျားနာပြီဆိုလျှင်တော့ ကြီးမားလှသော ဆေးဖိုးဝါးခ ကြောင့် ရှိသမျှလျော့ခနဲကုန်ကျပြီသာ မှတ်ပေတော့တဲ့။

ဂျပန်တွင်လာရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ အဖြစ်ကား အံ့ဖွယ်သုတဟု ဆိုလောက်သည်။ ရင်နာဖွယ်လည်းကောင်းသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နာမကျန်းဖြစ်ရာတွင် ငွေနှင့်စက်၍ အသက်ကိုလှယူခဲ့၏။ သို့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏အသက်ကိုကားပြန်မရ။ မြိုးခြံစုဆောင်းထားသမျှ ငွေသန်း (၁၁၀)၊ သိန်းဂဏန်းအားဖြင့် သိန်းထောင်ကျော်သာကုန်သွားပါသတဲ့။ အဆိုပါ မြွေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံးဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ ပုံပြင်မဟုတ်။ ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်သော တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဟု ကိုကိုကြီးစာတွင်ဖော်ပြထားရာ ညီဇော် အတိုင်း မသိ အံ့ဩမိခဲ့သည်။ တကယ့်ငွေလောကပါတကား။

“ဟိတ်...ညီဇော် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်မကြားအော် မကြားပါလား”

မမကြီးအသံကြောင့် စာထဲအာရုံနစ်မောနေသော ညီဇော် အလန့် တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း...ကိုကိုကြီးစာတွေ ခိုးဖတ်နေတာပေါ့လေ”

“ရှုး...တိုးတိုး၊ တိုးတိုးပြောပါ မမကြီးရာ၊ ဒေါ်လေးသန့်ကြားသွားမှ ဖြင့်”

“ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်ခဲရရုံပေါ့”

“ကြောက်တယ် မမကြီးရဲ့”

“ဘာလဲ၊ ကိုကိုကြီးရဲ့ စာတွေခိုးဖတ်နေပုံထောက်တော့ ငါ့မောင်လည်း ဂျပန်ရောဂါထနေပြီလား”

မမကြီး၏ အမေးစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ညီဇော် တီကောင်ကို ဆားနှင့်တို့သလို တွန့်သွား၏။ ရုတ်တရက် သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို နဖူးပေါ်သို့ ပိုကပ်ကာ...

“ဒိုးဆလံပါ မမကြီး၊ အားကျဖို့နေနေသာသာ ကိုကိုကြီးစာကိုဖတ်ရုံ၊ ကိုကိုကြီးအကြောင်းတွေ ကြားရုံနဲ့စိတ်ကုန်နေတာပါ”

“သေချာရဲ့လားကွ”

“သိပ်သေချာတကပေါ့ မမကြီးရာ၊ ကိုကိုကြီးရဲ့စာဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ အတွက်အလင်းရောင်ပါ။ ကျွန်တော်ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ ကိုလည်း ညွှန်ပြလိုက်သလိုပါပဲ”

“ဟယ်....တကယ်”

“တကယ်ပါ မမကြီးရယ်”

“ဒါမှ ငါ့မောင်ကွ”

မမကြီးစကားကို ကြားလိုက်ရတော့ ညီဇော် ကြည်နူးပီတိဖြစ်သွားမိ၏။ ညီဇော်တွေ့ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ ဤအမိနိုင်ငံတွင် လုပ်စရာတွေ အများကြီးပါ။ ဒါကိုမေ့လျော့လျက် ချောင်းကိုပစ်လိုဖြစ်ကိုရှာသည့်ပမာ ရေ ကြည်ရာမြက်နုရာသို့ထွက်ခွာ၍ တစ်ပါးနိုင်ငံတွင် အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး၊ ဒါနာတစ်လုတ်အတွက် ဝါစာကမာမလုပ်လို။ တစ်ကိုယ်တော်ကြီးပွားချမ်းသာ ရေးကိုမျှော်ကိုးလျက် ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း မျက်နှာချိုမသွေးလို။ အလုပ်အကျွေး မပြုလို။

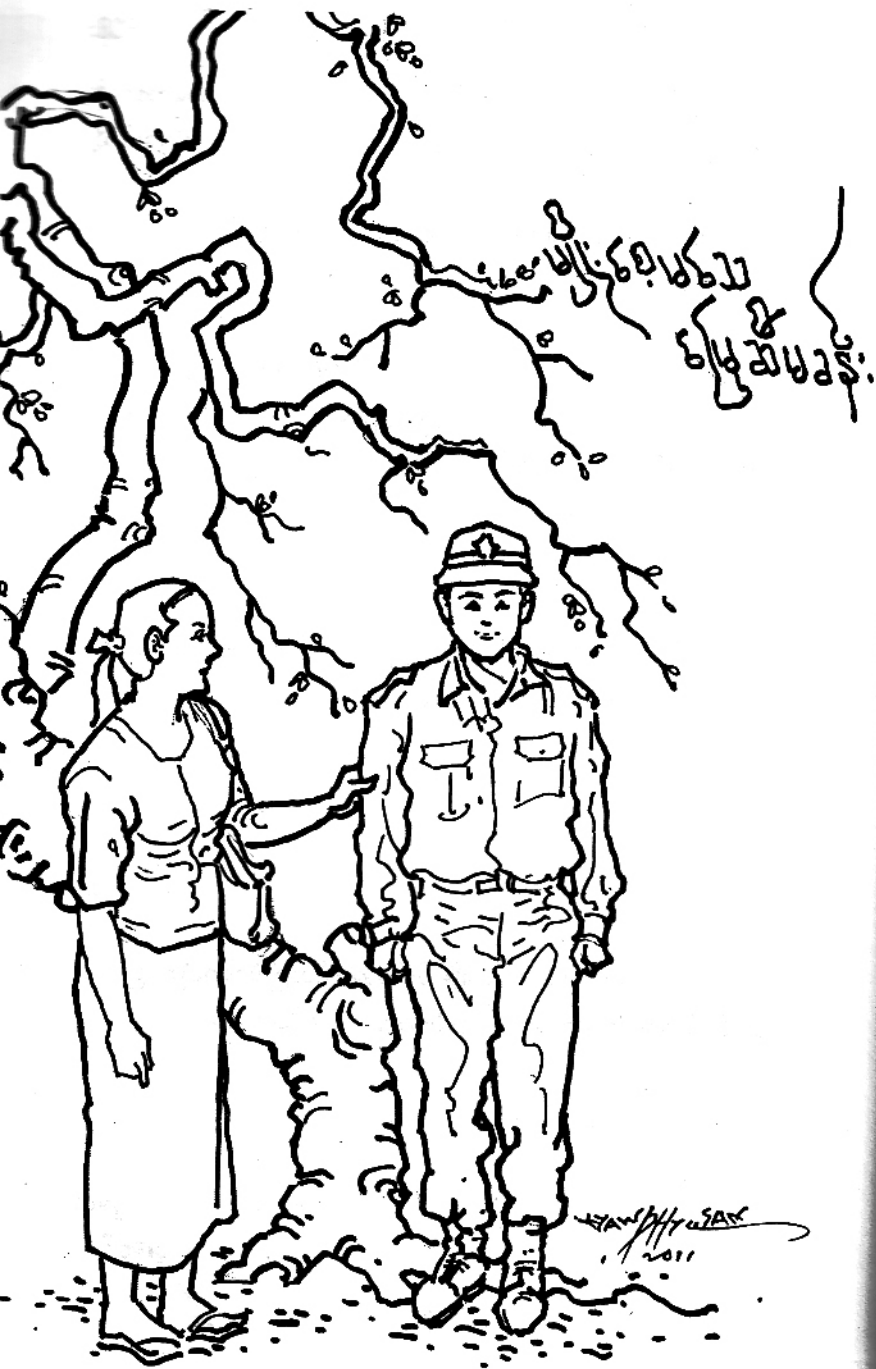
ခေတ်နောက်ကျသည်ပဲဆိုဆို၊ ဒိတ်အောက်သည်ပဲပြောပြော၊ ညီဇော် ဒီလိုပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာသန္နိဋ္ဌာန်ချကာ နှလုံးသွင်းခံယူနေမိပေသည်။

ဒီမြေမှာပဲနေမည်....

ဒီမြေမှာပဲသေမည်....ရယ်လို့....ရယ်လို့ပေါ့။

Health for All စုစည်း
၂၀၁၁၊ ဇွန်လ

မျိုးစေ့မသေ ပြေသီမခန်း

အနီရောင်နှင့်ကိုရှာဖွေရင်း နံနက်ခင်း အရုဏ်အကြိုနုနုတွင် သူ လမ်း
လျှောက်လေ့ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့လေပြီ။ ဝေ့ဝဲမြူနှင့် လတ်ဆတ်ရှင်းသန့်သော
လေညင်းတို့က အဇ္ဈတ္တအညစ်အကြေးကို ဆေးကြောပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ထင်၏။
နူးညံ့သော တဒင်္ဂီအထိအတွေ့၌ပင် ရုပ်ရောစိတ်ပါ တက်ကြွလန်းဆန်းလာ
တတ်မြဲ။ ဒါဟာလည်း အဖေ့ထံမှရခဲ့သည့် အလေ့အကျင့် အမွေကောင်းတစ်ခု
ပါပဲ။ သူငယ်ငယ်ကတည်းက အဖေ နံနက်ခင်းလမ်းလျှောက်ထွက်တိုင်း သူ့ကို
ခေါ်သွားတတ်သည်မဟုတ်လား။

တပ်ထဲရောက်တော့လည်း ဒီအကျင့်က စွဲကပ်တွယ်ငြိနေ၏။ ကြည့်...။
အခု ဇာတိမြေ သံဖြူဇရပ်သို့ ခေတ္တပြန်ရောက်ချိန်တွင်ပင် သူ့ခြေအစုံက အရုဏ်
၏ညှို့မြူအားကိုမလွန်ဆန်နိုင်။ သို့ဖြင့် အမှောင်နှင့်အလင်း အနားသတ်မျဉ်း
မခြားမီကတည်းက သူ ဤစစ်သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းအရသာ သင်္ချိုင်းဟုဆိုသော်လည်း သမားရိုးကျ
မြင်တွေ့ရလေ့ရှိကြသည့် သင်္ချိုင်းများလို ချောက်ချားဖွယ်မြင်ကွင်းမရှိ။ ပတတိ

ရှင်းလင်းသပ်ရပ် ခမ်းနားလှပနေ၏။ အရိုးအိုးများကို အမည်းရောင် ကျောက်ပြား အုပ်ပြီး အစီအရီ ညီညီညာညာ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ အမည်၊ အသက်၊ တပ်ဖွဲ့စသည့် ကိုယ်ရေးအကျဉ်းကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ထွင်း ထု မှတ်တမ်းတင်ထားသေး၏။ မျက်စိပသာဒဖြစ်ဖွယ် သစ်ပင်ပန်းပင်များကို အနုပညာမြောက်စွာ စိုက်ပျိုးပြုစုထားသဖြင့် သာယာလှပသည့် အပန်းဖြေ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု၊ ပြတိုက်ကြီးတစ်ခုနှင့်ပင် တူသေးတော့။

သံဖြူဇရပ် မြို့သူမြို့သားတွေအနေနှင့်ကတော့ သင်္ချိုင်းတစ်ခုထက် မြို့၏အပန်းဖြေရာ ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုအသွင် ထင်မြင်ခံယူကာ လာရောက် အမောဖြေ ချွေးသိပ်ခိုနားကြလေ့ရှိသည်။

ဤနေရာတွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ခေတ် သေမင်းတမန် မီးရထားလမ်း ဖောက်လုပ်စဉ်က ဖက်ဆစ်သံဖနောင့်အောက်တွင် မွကြေဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသည့် စစ်၏သားကောင် မဟာမိတ်သံ့ပန်းပေါင်း (၃၇၇၁)ဦး၏ အရိုးစုတို့ကို မြှုပ်နှံထား ရာဟုလည်း ရုတ်တရက်မမြင်။ ဒီလိုစစ်သင်္ချိုင်းမျိုး၊ မိမိတို့သံဖြူဇရပ်နှင့် ထောက်ကြန့် မြို့များ၌သာမက ထိုင်းနိုင်ငံ ချောင်ကေးစစ်သင်္ချိုင်းနှင့် ချန်ကာ နာဘူရီစစ်သင်္ချိုင်းနှစ်ခုရှိသေးသည်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားကြ။ (၂၆၃)မိုင် ရှည်လျားသော သေမင်းတမန်လမ်းမကြီး၏ အနိဋ္ဌာရုံမြို့နှင့်တို့လည်း အဝေး မှာ ဝေဝါးလွင့်ပြယ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သူ စစ်သင်္ချိုင်းမှထွက်၍ ကျိုက္ခမိ-မော်လမြိုင်သွား လမ်းမကြီးဘက် ရောက်တော့ အလင်းသည် အောင်မြေနှင်းပြီ။ မကြာမီ မြို့ကလေးသည် နိုးထ လှုပ်ရှားလာတော့မည်။ သူသည် မြို့စွန်စစ်သင်္ချိုင်းမှသည် မြို့လယ်ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာမူကာ ပြန်လည်လျှောက်လှမ်းလာသည်။ မဟူရာကတ္တရာလမ်းမပေါ် တွင် ယာဉ်အသွားအလာ မများလှသေး။

ထိုအချိန်တွင် လေးညှို့မှလွတ်လိုက်သည့် မြားတစ်စင်းလို ကားတစ်စီး သူ့အပါးမှဖြတ်ကာ ကျော်တက်သွားသည်။ ခေတ်ပေါ် ပါကျဲရိုးတစ်စီး။ သူနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ကားကို ကျိခနဲ ဘရိတ်နှင်းရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ သူ့နားတွင် ရပ်သည်။

“ခင်ဗျား ကိုသီဟ မဟုတ်လား”

ရေဘင်မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ကားပေါ်မှလူက ပြုံး
ယောင်သမ်းကာ မေး၏။ သူ့မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။

“ဟာ...မိုးအောင်”

“ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရုံနဲ့ မင်းပဲလို့ ထင်လိုက်တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ကားနောက်
ပြန်ဆုတ်လာတာ”

“ဒါနဲ့ စောစောစီးစီး မင်းတို့ ဘယ်ကနေလာကြတာလဲ”

“စက်စဲကပါ။ စိတ်အေးလက်အေး အပန်းမဖြေရပါဘူးကွာ၊ အရေးကြီး
တဲ့ကိစ္စပေါ်လာတာနဲ့ လှမ်းခေါ်လို့ မော်လမြိုင်ပြန်တက်မလို့ပါ။ မင်းကို
မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ့်အမျိုးသမီး ခိုင်မဇွဲသင်းတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော် သီဟပါ”

“ဗိုလ်ကြီးသီဟ သို့မဟုတ် ကဗျာဆရာ ရဲသီဟမွန်ဆိုတာလည်း ပြောဦး
လေ၊ ဒီမောင်က သိပ်လျှိုတာ ခိုင်ရဲ့”

“ဪ...မောင်ပြောပြောနေတဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်း စစ်ဗိုလ်ကဗျာ ဆရာ
ကိုး၊ ခိုင်တို့က ကဗျာသာမရေးတတ်တာ၊ ဝါသနာတော့အရမ်းပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီး
ရဲ့ပရိသတ်ပါနော်”

“ဟာ...ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အခုမှ ခတ်ကွင်းပြင်
တုန်းပါ”

“မင်း ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ သီဟ၊ ဟိုတုန်းကလို လမ်း
လျှောက်တဲ့အကျင့် မပျောက်သေးဘူးနော်”

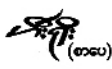
“ရောက်တာက မနေ့ညနေကပါ၊ ခြေနှစ်ချောင်းဟာ အကောင်းဆုံး
ဆရာဝန်ဆိုတော့ အကျင့်ကောင်းကို ဘယ်ဖျောက်လို့ရမှာလဲ မိုးအောင်ရ”

“ထားပါတော့၊ ထားပါတော့”

“ထားပါတယ်၊ ထားပါတယ်”

သူတို့ ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက အလည်ပဲလား၊ ခွင့်နဲ့လား”

“ဟ...ငါ့မှာလည်း ခုမှ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနဲ့ လာတိုးနေပါရောလား”

“အေးလေ၊ မောင်ကလည်း အစစ်အဆေး အမေးအမြန်းက ထူလိုက်တာ”

“ဒါ သူ့ဝါသနာလေ၊ ကျွန်တော်ဖြေပျံ့မယ်၊ ရှေ့တန်းကနေ တာဝန်နဲ့ ခဏပြန်လာတာ၊ တပ်မတော်နေ့ အခမ်းအနားတက်ဖို့ခင်ဗျ”

“ဟာ....သတိရပြီ၊ တလောက သတင်းစာထဲ တပ်မတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ်ကဗျာပြိုင်ပွဲ ဆုရစာရင်းကြေညာရာမှာ မင်းနာမည်တွေ့လိုက်တော့ ခိုင့်ကိုတောင် ပြောမိသေးတာပဲ၊ ကွန်ကရက်ကျူလေးရှင်း သူငယ်ချင်း”

“ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီးက ဆုယူဖို့ပေါ့”

“ဆိုပါတော့”

“ဘယ်မှာသွားယူရမလဲ”

“နှစ်သိမ့်ဆုဆိုတော့ ကိုယ့်တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်မှာပဲ ယူရမှာ၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့အမေ့ကိုပါ တွေ့မြင်ပြုစုချင်တာနဲ့ ခွင့်ပန်ပြီး ခဏပြန်လာခဲ့တာ”

“ဪ...ဘာလိုလိုနဲ့ တပ်မတော်နေ့တောင် ရောက်တော့မှာကိုး”

“မေးပုံနဲ့ ပြောပုံကိုက စီးပွားရေးသမားလေသံဆန်ပါပေ မိုးအောင်ရာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကားစီးနိုင်တာပဲလေ”

ဒီတော့ မိုးအောင်က ခွေးကောင်ဘာညာဖြင့် တဟဲဟဲ ရယ်ဆဲဆဲရင်း ကားပေါ်တက်ရန်ခေါ်သည်။ တစ်ခုခုစားကြရအောင်ဟုလည်းဆိုသည်။ အရေးကြီးကိစ္စရှိတယ်ဆို အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့ မိုးအောင်ရာဟုပြောရင်း ခေါင်းခါသည်။ နှစ်ခါခေါ်၍မရမှန်းသိသော မိုးအောင်က မော်လမြိုင်မှာဆိုကြမယ်၊ ငါလာခဲ့မယ် ဟုဆိုကာ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

တကယ်တော့ မိုးအောင်နှင့်သူကား သံဖြူဇရပ်တစ်မြို့တည်းသား၊ အရင်းနှီးဆုံး ပြောမနာဆိုမနာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း။ ကဗျာရူးဖက်၊ စာရူးဖက်။

သူတို့မိသားစုသာ အဖေတာဝန်ကျရာ တပ်များသို့ လိုက်ပါရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အဖေတို့ ရှေ့တန်းဝယ် စွန့်လွှတ်စွန့်စား နိုင်ငံတော်ကာကွယ်

ရေးအတွက်တိုက်ပွဲဝင်နေစဉ် မိုးအောင်တို့အဖေကတော့ မှောင်ခိုစီးပွားရေး
လောကတွင် ခြေကုပ်ယူကာ တစစကြီးပွားလာသည်။ စက်လှေတစ်စင်းမှ
နှစ်စင်းဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ်က လမိုင်း၊ မော့ကနင်၊ နှစ်ကရင်၊ ထင်းရှူးသည် နာမည်ကြီး
မှောင်ခိုရုပ်ဝန်း။ ပိနန်နှင့် တိုက်ရိုက် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ
ကပစ္စည်းတွေ အထူးသဖြင့် ဒေသထွက် ရော်ဘာတွေ ခိုးထုတ်သည်။ ပြီးတော့
ခေတ်အကြိုက် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံတင်သွင်းသည်။ မြတ်စွန်းလှသဖြင့်
ထိုဒေသကလူတွေ နေ့ချင်းညချင်း စီးပွားဖြစ်ထွန်းကာ ကြီးပွားလာသည်။
မော်လမြိုင်တက်၍ မြေဝယ်၊ အိမ်ဝယ်၊ ကားဝယ် ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုအထဲ
တွင် မိုးအောင်တို့အဖေလည်းပါသည်။

အဖေတို့ကတော့ စစ်သားဆိုတော့ မရှိမရှား၊ ရရစားစား၊ ခုံရင်းခုံရင်းပေါ့။

စဉ်းစားရင်းလျှောက်လာရာ မကြာမီ မြို့မဈေးအနီးသို့ သူရောက်ရှိ
လာ၏။

ရှေးဟောင်းအထိမ်းအမှတ် သံဖြူဇရပ် အဆောက်အအုံအနီး ဈေးလမ်း
ဆုံသို့ရောက်သည်နှင့် လမ်းပေါ်တွင် ဝီစီတစ်လက်ဖြင့် တရွှီရွှီမှုတ်ရင်း ယာဉ်
အသွားအလာကို လက်ပြလျက် အခမဲ့လမ်းပြလုပ်နေသော ဗန္ဓုလကို သူ လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ...ဗန္ဓုလ...ဗန္ဓုလ”

သံဖြူဇရပ်မှာ ဗန္ဓုလဆိုလျှင် လူတိုင်းသိကြသည်။ နားလည်ကြသည်။
စစ်သံပရာခွဲဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၊ စစ်ဘောင်းဘီ၊ စစ်အင်္ကျီ ခပ်
နွမ်းနွမ်းကိုဝတ်၊ စစ်ဖိနပ်အဟောင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးစီး၊ အင်္ကျီလက်မောင်း
နှစ်ဖက်တွင် မြန်မာ့သူရဲကောင်း စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏ သင်္ကေတ အမှတ်
တံဆိပ်ကို ကြားကြားဝင့်ဝင့် တပ်ဆင်ထားသေး၏။ စင်စစ် သူ့ခမျာ ဦးနှောက်
မကောင်းရှာ။ မြို့သူမြို့သား လူငယ်များက အရူးတွေကြားက ဒီအရူးကိုတော့

(စာပေ)

နားလည်ကြသည်။ ခွင့်လွှတ်ကြသည်။ သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ပြင်ဆင်မှုများကြောင့် ဗန္ဓုလဟု ချစ်စနိုးအမည်ပေးထားကြသည်။ ဗန္ဓုလဟု ဆိုလိုက်လျှင် မြို့သူ မြို့သားတွေက သူ့ကိုရည်ညွှန်းကြောင်း နားလည်ထားကြရာ ဒေသသုံးဝေါဟာရ တစ်ခု၊ အမှတ်သညာတစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။

နံနက် နေထွက်သည်နှင့် ဗန္ဓုလကို လမ်းမပေါ်တွင် မြင်နေရပြီ။

“သတိ၊ သက်သာ၊ အေးစေ၊ နေမြဲ”

“ချီတက်၊ လှံစွပ်ထိုး၊ ကျား.....ကျား”

စသည့် အောင်မြင်သော စစ်အမိန့်ပေးသံများနှင့်အတူ စစ်ရေးပြနေ၊ စစ်ရေးလုပ်နေတတ်၏။ ပါးစပ်ကလည်း အဆက်မပြတ် တခိုင်းခိုင်း၊ တဒက်ဒက် အသံထွက်နေ၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကပိန်ပိန်နှင့် သန်မာသည့်ပုံစံမျိုး။ ခေါင်းတုံးဆံတောက် ဖွေးဖွေးနှင့် လူရေးကငယ်ပေမယ့် မာန်ထည်ထည် မျက်နှာထားနှင့်။

တစ်ခါတစ်ရံ စစ်သွေးစစ်မာန်အပြည့်နှင့် ရင်ကော့ပြီး လမ်းမပေါ်တွင် အသွားအပြန် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျှောက်နေတတ်သည်။ တပ်မတော်အရာရှိ များကိုမြင်လျှင်လည်း ဖြောင်းခနဲခြေစုံရိုက်ကာ ကျကျနန အလေးပြုတတ် သည်။ စုပေါင်းရုံးဂိတ်ဝတွင် မကြာခဏ လုံခြုံရေးကင်းစောင့်ပြီး အဝင်အထွက် ကို ခပ်တည်တည် စစ်ဆေးနေတတ်သည်။

တစ်ခါတလေ “ဒါ တို့တိုင်းတို့ပြည် တို့မြန်မာပြည် xxx မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ် ကျက်သရေ xxx ကျုပ်တို့ရဲ့ရွှေထီးရွှေနန်း တင့်ဆန်းပေxxx” စသည်ဖြင့်တစ်မျိုး။

“တပ်မတော်ကြီးလည်း ချီလာပါပြီ xxx အောင်တပ်မတော်ကြီးလည်း ချီလာပါပြီ xxx မြန်မာအာဇာနည်၊ ကမ္ဘာမှာတာရှည်၊ ခိုင်မာအောင်သာ ငါတို့ကြံ ဆောင်မည် xxx အောင်ပြီ”

စသည်ဖြင့် တစ်ဖုံ စစ်ချီသီချင်းတွေကို အားပါးတရ ဟန်နှင့်မာန်နှင့် မင်မောင်းကောင်းကောင်း အော်ဟစ်သီဆိုကာ စစ်ရေးပြ ချီတက်အလေးပြုနေ တတ်သူ (သို့မဟုတ်) ထူးခြားသည့် အရူးမို့ အားလုံးက နားလည်ထားကြသည်။

ပြီးတော့ ဗန္ဓုလက ကလေးတွေနှင့် အလွန်သင့်မြတ်သည်။

“ဗန္ဓုလ...ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြပါ”

ဤသို့ ဝိုင်းအုံပွဲတောင်းကြလျှင် ဗန္ဓုလသည် “ဟိုင်း ရော့...လာပြီ၊ လာပြီ လာပြီ” ဟု ဆိုကာ လှလှပပ ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြရုံသာမက လမ်းပါ လျှောက်ပြလိုက်သေးသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ကလေးတွေက တရုန်းရုန်း တဝါးဝါး ပွဲကျနေတတ်၏။

“ဗန္ဓုလ...လာ...လာ...ဗန္ဓုလကို ဘွဲ့တံဆိပ်ချီးမြှင့်ရမယ်”

ဟု သူ့ကိုချစ်ခင်သောအချို့အုပ်ချုပ်ဆိုင်တွေက ရောင်စုံတံဆိပ်အမျိုးမျိုး ချုပ်ပေးပြီး ရင်ဘတ်တွင် တပ်ဆင်ပေးကြသည်။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလက ကျေကျေ နပ်နပ်နှင့် ပီတိဖြစ်ပြီး မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးကာ ရင်ကိုထိုးအပ်သည်။ တံဆိပ်တွေ ရင်ဘတ်ပေါ်ပြည့်လာ များလာလေလေ ဗန္ဓုလတစ်ယောက် ပို၍ပို၍ ရင်ကော့ လာလေလေ။

အထူးခြားဆုံးက ဗန္ဓုလ၏စိတ်ဓာတ်။

ပြတ်သားသော ခံယူချက်။

တစ်မူထူးသည့်အရူးဟုဆိုက ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် သူ့လိုလူစား ရှားပါး တာကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုသနားလိုဆိုပြီး ပိုက်ဆံသွားမပေးနှင့်။ ဘယ်တော့မှမယူ။ ပိုက်ဆံပေးသူကို မကျေမနပ် ဒေါသမျက်နှာဖြင့် စေ့စေ့ ပြန်ကြည့်ကာ ပိုက်ဆံကို ပုတ်ထုတ်လိုက်တတ်သည်။ သူ့ကို ထမင်းကျွေးမည် ဆိုလျှင် ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားတတ်သည်က သူ့အကျင့်။

ဗန္ဓုလကား သာရာစား အချောင်သမားမဟုတ်။ သူ့ဝမ်း သူ့ကျောင်း သည်။ သူသည် ကြိမ်ဝိဇ္ဇာ။ ကြိမ်ကို နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သည်။ ကြိမ်ထိုး အလွန် တော်သည်။ ဤလက်မှုပညာလေးနှင့် သူ့ပရိယေသနဝမ်းစာကို သူ့ဟာသူ ထိန်း ကျောင်းသည်။ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ ဆီကမှ လက်ဖြန့်မတောင်း။

သူ့ကိုပိုက်ဆံပေးချင်၊ ထမင်းကျွေးချင်လျှင် ဓမ္မဆော်ဦး သူ့ကို အလုပ် ပေးရသည်။ အလုပ်ပြီးမှ ပိုက်ဆံယူသည်။ ထမင်းစားသည်။ သူသည် ကြိမ် ကုလားထိုင်များကို လှလှပပ လက်ရာမြောက်စွာ လျင်လျင်မြန်မြန် သွက်သွက် လက်လက် ထိုးပေးတတ်သည်။ သူ့လက်ရာကို အားလုံးသဘောကျကြခြင်း။

တကယ်တော့ ဗန္ဓုလသည် သံဖြူရေပဲမြို့ပေါ်ရှိ ကလေး၊ လူကြီး အားလုံး၏အချစ်တော်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြည်သူ့အချစ်တော် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ဗန္ဓုလ၏ မြတ်နိုးဂုဏ်ယူစရာ ဝါသနာဗီဇနှင့် ဓလေ့စရိုက်လက္ခဏာ များကို တွေးနေဆဲမှာပဲ ဗန္ဓုလ သူ့ကိုလှမ်းမြင်သွားပုံရသည်။ သူ့အပါးသို့ ခြေ လှမ်းကဲ့ဖြင့်ရောက်လာကာ စစ်ဖိနပ်ဟောင်းစီးထားသောခြေအစုံဖြင့် ဖြောင်းခနဲ ခြေစုံရိုက်ကာ စနစ်တကျအလေးပြုသည်။ ဒီတော့ သူလည်း အပြန်အလှန် လေးစားပါတယ်ဟူသောသဘောဖြင့် အလေးပြန်ပြုရင်း မေးလိုက်မိသည်။

“ဦးဗန္ဓုလ...ကျွန်တော့်ကိုသိလို့လား?”

ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီးညိတ်လိုက်သော ဗန္ဓုလကို ပြန်ကြည့်ရင်း....

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ”ဟု ပြန်မေးလိုက်ရာ

“ဗိုလ်ကြီး...ဗိုလ်ကြီး....”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။ နာမည်ကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားရဟန်မတူ၍ နှုတ်ဖျားမှ ဗိုလ်ကြီး...ဗိုလ်ကြီး...ဗိုလ်ကြီးဟုသာ တွေးတောရေရွတ်နေလေသည်။

“ဦးဗန္ဓုလ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

ဗန္ဓုလ ခေါင်းခါယမ်းပြနေသဖြင့်...

“လာ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြမယ်”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ဗန္ဓုလက ရုတ်ခြည်းပင်...

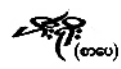
“မသောက်ဘူး၊ ရတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ မသောက်ဘူး၊ မသောက်ဘူး”

ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်စွက်ကာ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေ၍

“ဦးဗန္ဓုလကို ကျွန်တော် အလကား လက်ဖက်ရည်ခေါ်တိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်းစရာရှိလို့ အဖိုးအခအနေနဲ့ စရန်ပေးတဲ့သဘောပါ။ အားတာနဲ့ အိမ်ကိုလာခဲ့၊ ပေါက်နေတဲ့ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကို ကြိမ်ပြန်ထိုးပေးဖို့ပါ”

ဒီလို ဆိုက်ကိုသုံးလိုက်မှ ဗန္ဓုလ၏မျက်နှာကြောမှာ ပြေလျော့သွားကာ ပိတ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အိမ်ကိုကော မှတ်မိရဲ့လား?”

ဗန္ဓုလ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်သည်။

“အဖေ့ကိုကော မှတ်မိသေးလား”

တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကြောင့် ဗန္ဓုလမျက်နှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပြီး ညှိုးညှိုးကြေကြေဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ အဆက်မပြတ် တညိတ်တည်းညိတ်နေလေရာ သူပင် ကရုဏာသက်သွားသည်။

မှတ်မိမှာပေါ့။ ဗန္ဓုလသည် သူ့အဖေ၏တပည့်။ ဗန္ဓုလ၏ဆရာသည် သူ့အဖေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်လား။

စင်စစ် ဗန္ဓုလ၏အမည်ရင်းမှာ အောင်မောင်း။ ရဲဘော်အောင်မောင်း။ သံဖြူရေပျံမြို့နယ် ပငရွာသား။ ဆားကွင်းထဲမှာ ကြီးပြင်းလာသည့်လူ။

ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် အောင်မောင်းမှာ ဗိုလ်သီဟတို့ အဖေနှင့် တပ်ထဲတွင် တပ်ခွဲတစ်ခုတည်း၌ မမျှော်လင့်ဘဲ လာရောက်ဆုံစည်းကြသည်။ တိုင်းရင်းသား မွန်လူမျိုးအချင်းချင်းဖြစ်ရုံသာမက တစ်နယ်တည်းချင်းလည်း ဖြစ်ကြ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အထူးခင်မင်ကာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်သီဟ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းကပေါ့။

ဒေါနတောင်ခြေ တစ်နေရာ....။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ တိုက်ပွဲတစ်ခုဝယ်....။

ဗိုလ်သီဟတို့အဖေ တပ်ကြပ်ကြီး ကွန်ဗလိုင်နှင့် ရဲဘော်အောင်မောင်းတို့ အတူလက်တွဲ တိုက်ခဲ့ရသည်။ တိုက်ပွဲကား တကယ့်ပွဲကြမ်း။

တပ်မတော်က ရန်သူ့ခြေကုပ်စခန်းကို အရသိမ်းပိုက်ကာ အောင်လံ စိုက်ထူရမည်။ ဒါက ခိုင်မာပြတ်သားသည့် သန္နိဋ္ဌာန်ဆုံးဖြတ်ချက်။ တစ်ညလုံး ဘတစ်ပြန်ကျားတစ်ပြန် တိုက်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ရန်သူ့အင်အားနှင့် အနေအထား ကိုလည်း ခန့်မှန်းလို့ရပြီ။

တပ်မတော်က တစ်လက်မချင်းခြေကုပ်ယူကာ ရန်သူ့စခန်းအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့သည်။ နံနက်အရုဏ်တက် အမှောင်ကွယ်ပျောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် စခန်းကို အပြီးအပိုင်တက်သိမ်းကြမည်။ အခိုင်အမာ ခတ်ထားသည့် ရန်သူ့စခန်းဝင်း သံဆူးကြိုးကိုလည်း ဖြတ်တောက်တိုးလျှိုး

ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရန်သူ့ဘန်ကာထဲက စက်လတ်မှလည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ အလစ်မပေးဘဲ ဆက်တိုက်အန်တုဖြိုခွင်းနေသည်။ ထိုပစ်မှတ်ကိုဖြိုဖို့လိုသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးကွန်ဗလိုင်သည် ညာဘက်လက်ဝယ် လက်ပစ်ဗုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရန်သူ့စခန်းအတွင်းစည်း ဆက်သွယ်ရေးမြောင်းအတိုင်း စက်လတ်ဘန်ကာအနီးသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေသည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့နောက်မှာ ရဲဘော်အောင်မောင်း ကြိုးစားလိုက်လာနေသည်ကို မြင်လိုက်မိသေးသည်။

တောင်ကမ်းပါးမြင့်မှ ဧရာမကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး ပြိုကျလာသလိုပါပဲ။ ရုတ်ခြည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ကျားသစ်ရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရန်သူတစ်ဦး၏ အလစ်ခုန်အုပ်ခြင်းကို တပ်ကြပ်ကြီးကွန်ဗလိုင် ခံလိုက်ရ၏။ ချက်ချင်း သန်မာသောတံတောင်ဖြင့် ရန်သူ့မေးရိုးကို အာဏာကုန်တွတ်ချလိုက်ရာ ရန်သူ ဦးစိုက်လည်ထွက်သွားသည်။ ရန်သူ့လက်ထဲက အမ်(၁၆)သေနတ်လည်း လွင့်စဉ် လွတ်ကျသွားသည်။ အငိုက်မိသွားသော ရန်သူသည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လာ၏။ အလွန်အားကောင်းမောင်းသန်သူဖြစ်၍ ချက်ချင်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် တပ်ကြပ်ကြီး ကွန်ဗလိုင်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးဝင်ရောက် ပူးသတ်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား လုံးမိသွားကြသည်။

သူ့ဆရာအားကူရန် ရဲဘော်အောင်မောင်း ခါးပေါ်မှစားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ အပြေးအလာ....

“ဝုန်း”

တစ်ခဲနက် ပဲ့တင်လွှမ်း ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးကွန်ဗလိုင် လက်ပစ်ဗုံးကိုဖောက်ခွဲကာ ရဲဝံ့စွန့်စားစွာ အသက်ချင်းလဲလိုက်မှန်း အားလုံးရိပ်စားနားလည်လိုက်ကြသည်။

ကြေမွလွင့်စဉ်သွားသော သွေးသံရဲ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ တစ်စစီတစ်စစီ ပြန့်ကြဲလျက်။

ပက်လက်လဲနေသူကား အောင်မောင်း။

တိုက်တိုင်းအောင် တပ်မတော်က စခန်းသိမ်းအောင်ပွဲဆင်အပြီး အောင်လံတလူလူအလွင့် ရဲရင့်နီမောင်းသောသွေးများဖြင့် ဦးခေါင်းဝယ် ဒဏ်ရာ ရထားသော အောင်မောင်းကို သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်တွေက ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

တာဝန်မေ့အပ်သော....

ဗိုလ်သီဟ ဘယ်တော့မှမေ့နိုင်မည်မဟုတ်သော အဖေ။ ခေသူမဟုတ် သည့် ရဲရဲတောက် ကြယ်တစ်ပွင့် (သို့မဟုတ်) စစ်သားရဲ့ ဝီရကဗျာတစ်ပုဒ်.... ဝီရကဗျာတစ်ပုဒ်။

“သူရ...မင်း အခုမှဘယ်ကနေ ပြန်လာတာလဲ ပြောစမ်း၊ မင်း ခြေလှမ်း တွေက မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ အမေတစ်ယောက်လုံး အိပ်ရာထဲလဲနေတာ မင်းမို့ ဥပေက္ခာပြုပြီး သွားချင်ရာသွားနေရက်တယ်ကွာ”

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသော ခြေ ထောက်တွင် ဗွေပေါက်နေသော မောင်သူရကို ကွဲမြဲတိုရသည်။ အမေ့ကို မေးကြည့်တော့လည်း ဒီလိုပါပဲ သားကြီးရယ်၊ လျှောက်သွားနေတာပဲ၊ မင်းလည်း ကြည့်ဆုံးမခဲ့ဦးဟုဆိုသဖြင့် ထပ်ဆင့်ပေါက်ကွဲရသည်။

ဗိုလ်သီဟနှင့် မောင်သူရတို့အကြားတွင် ကွယ်လွန်သူ ညီမတစ်ဦး ရှိသေး သဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး အသက်ချင်း ခြောက်နှစ်လောက် ကွာခြားနေခဲ့သည်။

ဒီကောင့်ဒီဇိုင်းကို မနှစ်သက်ရုံမက မျက်စိစပါးမွေးစူးခဲ့တာကြာပြီ။ ‘အစ်ကိုနှင့်ညီ တုတ်နှင့်စည်’ဟူသော မွန်စကားပုံအရ ချစ်ကြည်မှုလျော့ပါးသွား မည်စိုး၍သာ တစ်နေပြင်လာနိုးနိုးနှင့် စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ အချိုးကပြောင်း မလာရုံမက အမေပြောပြချက်အရ အခုတလော အခြေအနေပိုဆိုးနေပါပြီ ကော။ ရောဂါဖောက်ပြန်နေပြီမို့ ဆေးကုလို့မှရပါဦးမလားဟု အမေကပင် စိုးရိမ်ရသည်အထိ ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေသတဲ့။

လူတစ်ယောက်ဘဝမှာ ခြေလှမ်းဟာအရေးကြီးဆုံးပဲ။ မိမိ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ဦးတည်ရည်ရွယ်ရာကို မှန်မှန်လျှောက်လှမ်းတတ်ဖို့လိုသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငါ့ညီ သူရ၊ မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်နေလဲ၊ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသေးလဲ၊ အမေတောင် ငါ့ကိုပြောနေပြီနော်၊ ကိုယ် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်အသိဆုံးပဲ၊ အခု ဘယ်ကပြန် လာလဲ၊ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဒီလို မာမာထန်ထန်ပြောလိုက်မှ ဒီကောင် နှုတ်လှန်မတိုးရဲတော့။ မခုတ်တတ်သည့်ကြောင်လို ငြိမ်ကုပ်ကာ ညောင်နာနာသံဖြင့် ဖြောင့်ချက် ပေး၏။

“ကျွန်တော် မင်းသန်းထိုက်တို့ဆီ ခဏသွားတာပါ”

“သေရေးရှင်ရေးမို့ထင်တယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး မင်းကိစ္စ”

မောင်သူရ နှုတ်ကမဖြေ၊ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်လျက်။

“မင်းမဖြေလည်း ငါကသိနေတယ် သူရ၊ ငါက မင်းထက်အရင် ထမင်းစား တဲ့သူကွ၊ အဲဒီကောင်တွေ ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်၊ ဖြုန်းနိုင်တာကို မင်း သိပ်အထင် ကြီးနေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ မြဲမြံမှတ်ထား ငါ့ညီ၊ ဘဝမှာ ဖြတ်လမ်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ အခြေခံမခိုင်မာဘဲနဲ့ ကြာရှည်မခံနိုင်ဘူးနော်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ရတဲ့ဟာကို လွယ်လွယ်နဲ့ဖြုန်းပစ်နေတာ ဂုဏ်ယူစရာ အထင်ကြီးစရာ အတုယူစရာ မဟုတ် ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့ ငွေတွေဒီလောက်ရနေတယ်ဆိုတာ မင်း စဉ်းစား မိရဲ့လား။ အားကျစရာမဟုတ်တာကို အားကျရင်တော့ မင်းဒုက္ခရောက်မှာပဲ။ နေပါဦး...မင်း ဆယ်တန်းမဖြေတော့ဘဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ချင်ပြီ”

မောင်သူရ မဝံ့မရဲဖြင့် မပွင့်တပွင့်ပြောတော့....

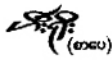
“ကဲ....မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“စင်ကာပူသွားချင်တယ် အစ်ကို၊ မင်းသန်းထိုက်ညီလည်း သွားဖို့ ပြင်နေတယ်ဆိုတော့”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ လုပ်စရာအလုပ်မရှိလို့ တခြားသွားလုပ်တာလားကွ”

“ဟိုမှာ လစာကောင်းကောင်းရတယ် အစ်ကို”

“လုပ်ရတဲ့အလုပ်ကကော ဘာလဲ၊ အဆင့်ရှိရဲ့လား”

“စက်ရုံမှာလို့ ပြောတာပဲ”

“ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်ပဲမဟုတ်လား။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အလုပ်သမားပါပဲကွ။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကူလီလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ အနိမ့်ဆုံးအလုပ်ကြမ်းသမား၊ ပန်းကန်ဆေး ခွက်ဆေးရာထူးကို ရဖို့တောင် သိန်းချီပေးရဦးမှာနော်။ ဒါတောင် ပွဲစားလူလည်တွေနဲ့တွေ့ရင် ဖွတ်မရစားဆုံးဖြစ်ဦးမယ်။ ဘယ်မလဲ မင်းမှာပေးဖို့ ငွေအရင်းအနှီး”

“ကျွန်တော့်ကို မင်းသန်းထိုက်တို့က စိုက်ထားပေးမယ်ပြောလို့”

“ဒါကြောင့် မင်းက ကျေးဇူးရှင်တွေကို တစ်နေ့ ဦးသုံးကြိမ် သွားတိုက်နေရတာပေါ့ ဟုတ်လား။ မင်း ရှက်တတ်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့က အရူးလို့ပြောနေတဲ့ ဗန္ဓုလကို ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

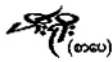
သူ့စကားကြောင့် မောင်သူရ တီကိုဆားတို့လိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ....အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဗန္ဓုလနဲ့မှလာနိုင်နေပြန်ပါပြီ”

“အမယ်....မင်းကနာရသေးတယ်။ ဗန္ဓုလရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်ကို ပြန်သုံးသပ်စမ်း၊ မင်းတို့နဲ့ အဆပေါင်းမနှိုင်းသာအောင်ကွာတယ်။ မှိုဝန်းနဲ့ ထီးဖြူ၊ ခွေးနုနဲ့ ခြင်္သေ့ပဲဟေ့၊ ပြောရရင် ဗန္ဓုလဟာ တိုင်းပြည်အပေါ်မှာ ဟိုတုန်းကတည်းက တာဝန်ကျေခဲ့တယ်။ အခုလည်း သစ္စာရှိတုန်းပဲ။ အချောင်သမားစိတ်ဓာတ် မရှိတူး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ့်အတတ်ပညာနဲ့ ကိုယ်ဝမ်းကိုယ်ရှာစားတယ်။ ဘယ်လောက် သန်ရှင်းမွန်မြတ်သလဲ။ သခင်စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်ကွ။ ပျော့ညံ့ညံ့နဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ ကျွန်စိတ်ဓာတ်သမား မဟုတ်ဘူး”

“အရူးကြီးပါ အစ်ကိုရာ”

“လာသေးတယ်။ မွေးရာပါအရူးလား။ ရှေ့တန်းမှာ အဖေတို့နဲ့လက်တွဲပြီး သူရဲကောင်းဆန်ဆန်တိုက်ခဲ့တာ၊ တိုက်ပွဲမှာရခဲ့တဲ့ခေါင်းဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြော ထိခိုက်သွားတာကို မင်း မေ့နေပြီလား။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရူးက တစ်မူးသာဆိုသလိုပဲ မင်းတို့ထက်တော့သာတယ်ဆိုတာ ငြင်းပယ်လို့မရဘူး သူရ၊ ငါ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ်။ ဗန္ဓုလကို ရှက်ပါ။ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင် အဖေမျက်နှာကို ထောက်ပါ။ အိုးမဲမသုတ်နဲ့”

သူ့စကားကြောင့် မောင်သူရ ဘာမှမပြောနိုင်၊ ငိုငွေသွား၏။ ပြီးတော့ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဖေဓာတ်ပုံကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။ သူ နားလည်လိုက်သည်။ ညီလေး၏နှလုံးသားပေါ် မြားတင်ပစ်ခွင်းနိုင်ဖို့ ပစ်အားကို မြင့်ရမည်။

“ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ ငါတို့မှာ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာနဆိုတဲ့ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဆိုတာ ရှိတယ်။ တုနိုင်းမဲ့ဂုဏ်ခြပ်နဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမှာက နိုင်ငံသားတစ်ဦးရဲ့ အနိမ့်ဆုံးတာဝန်ပဲ။ ငါတို့သမိုင်းမှာလည်း သားတွေကြောင့် အဖတွေ၊ အဖေတွေ မျက်နှာပျက်ခဲ့ရတဲ့ သာဓကတွေရှိခဲ့ဖူးတယ် ငါ့ညီ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ဟိုတစ်ခေါက် အစ်ကိုလာတုန်းက ငါ့ညီကိုပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်။ ငါ့ညီမှတ်မိမှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် မောင်သူရ တွေဝေသွားကာ ပြန်လည်စဉ်းစားဟန် အရိပ်လက္ခဏာများ မျက်နှာပေါ် ရိပ်ခနဲ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးတွန့်ကာ ပြန်မေး၏။

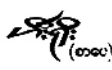
“ဘယ်အကြောင်းတွေလဲ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားမရလို့”

ဒီကောင် မေ့တတ်ရန်ကော၊ အရိပ်ပြ အကောင်မထင်ရန်ကောဟုလည်း ညီတော်မောင်ကို အပြစ်တင်စကား ပြန်မဆိုချင်တော့ပါပေ။ နာမည်တွေ ထပ်ပြောပြလိုက်ရုံနှင့် ညီမောင် ဒက်ခနဲ ပြန်လည်အမှတ်ရလာမှာ သေချာသည်ဟု သူ အခိုင်အမာယုံကြည်သည်။

“ငါ့ညီမေ့နေလို့ပါ။ ငါတို့ရဲ့ဇာတိမာန်သမိုင်းဇာတ်ခုံပေါ်က အကောင်းဆုံးပြကွက်တွေထဲက အကောင်းဆုံး အရှုံးသမားနှစ်ဦးအကြောင်းလေ၊ ကဲ.... ငါ့ညီရိပ်မိပြီလား”

ဒီအထိပြောတာတောင် ညီငယ်၏ စူးစမ်းမရသည့်မျက်လုံးက သေးသိမ်မှေးမှိန်လျက်။ ခြေရာလည်းပျောက် ရေလည်းနောက်နေသည့်ဟန်။ အဖြေရှာခြင်း တစ်ဝက် ရှုပ်ထွေးခြင်းတစ်ဝက် မျက်နှာက အပီအပြင်။

“ကဲ....ငါ့ညီ ပြန်စဉ်းစားလို့မရရင် အစ်ကိုပြောပြမယ်။ မြန်မာ့စစ်သူရဲကောင်း ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်မြတ်ထွန်းနဲ့ သူ့ရဲ့သား မောင်မြတ်

ကြီး၊ နောက်တစ်ဦးက မြန်မာ့သမိုင်းရဲ့ နာမည်ကျော်စစ်သူကြီး သတိုးမဟာ ဗန္ဓုလနဲ့ သူ့ရဲ့သား သုံးဆယ်ဝန်ဦးကြီးလေ”

ဒီတော့မှ ညီတော်မောင်က မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက် သွားကာ....

“မှတ်မိပြီ...မှတ်မိပြီ အစ်ကို”

“ကဲ....ဆိုစမ်းပါဦး”

“အဖေနှစ်ယောက်က မြန်မာ့သမိုင်းရဲ့ တကယ့်ရဲရဲတောက် သူရဲကောင်း တွေ၊ စစ်သူကြီးတွေ။ သားနှစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာ့သတ္တိနဲ့ ဇာတိမာန်ကို အထင်အမြင်သေးပြီး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို အထင်ကြီးလေးစားတဲ့ သူရဲဘော ကြောင်သူတွေ”

ဒီလိုဆိုတော့ ညီတော်မောင်က ဘယ်ဆိုးလို့တုံး။

“သူတို့ရဲ့နိဂုံးဟာလည်း အကျည်းတန်တဲ့ အဆုံးသတ်မှုတွေနဲ့ ချုပ်ငြိမ်း သွားရတာ ငါ့ညီမှတ်မိတယ်နော်”

“အားလုံး မှတ်မိသတိရပါပြီအစ်ကို”

“ဒါတွေဟာ ပုံပြင်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေနော် ငါ့ညီ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ သင်ခန်းစာယူတတ်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်နဲ့ နှိုင်းယှဉ် သုံးသပ်တတ်ဖို့လည်း အရေးကြီးတယ်။ သတိရှိဖို့ပါ ငါ့ညီ။ အခု ငါ့ညီရဲ့ခြေလှမ်း တွေဟာလည်း အမှားဆီကို စတင်ဦးတည်နေပြီ။ အစ်ကိုပြောချင်တာကတော့ ကွာ ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကိုယ့်အမိအဖနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်၊ မညစ်နွမ်းစေဖို့ဘဲ။ ဒါပဲ ငါ့ညီ၊ မင်းစဉ်းစား၊ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစား။ လူ တစ်ယောက်ဟာ မြစ်တစ်မြစ်ကို နှစ်ခါဆင်းလို့မရဘူး။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးနေကြတာချည်းပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လျှော်ဖွပ်ဖို့မမေ့နဲ့ ငါ့ညီ”

သူ့စကားဆုံးသည့်တိုင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည့် ညီတော်မောင် မောင်သူရရဲ့အဖြစ်၊ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ခုလိုပါပဲလား။ အတန်ကြာတော့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်က အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကာ မျက်လုံးအစုံက ခန့်ခန့် ညားညား တပ်မတော်သား အဖေဓာတ်ပုံပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သည်။

သူ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ညီတော်မောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျေနပ်လိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပီတိတို့ဖြင့် တုန်ခါလျက်။

**“တစ်မှုန်မြေစာ
တစ်လွှာပန်းခြောက်
တစ်ပေါက်ရေစက်
ငါတို့လက်မှ
ရန်သူရလျှင်
မြန်မာ့သမိုင်း ရိုင်းရှော့မည်”**

ဤကဗျာပါ ခံယူချက်အတိုင်း နိုင်ငံတော်ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်
တပ်မတော်သားတို့ အစဉ်နိုးကြားခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်သီဟလည်း ဒေါနမြေသို့
ခြေချရပြန်ပြီ။

အခုဆိုလျှင် နိုင်ငံတစ်ဝန်း ငြိမ်းချမ်းပန်းတွေ လန်းလန်းစွင့်စွင့် ပွင့်ဝေ
လျက်ရှိပြီ။ ဒေါနမြေမှာလည်း လန်းဆန်းပွင့်ဝေစေချင်ပါတိ။ မကြာမီ လန်းဝေ
လာတော့မည်ဟုလည်း သူထင်သည်။ အဲဒီအခါ ဒေါနမြေဟာ လှလိုက်မည့်
ဖြစ်ခြင်း။

“ဗိုလ်ကြီးအတွက် စာပါ”

အလေးပြုကာ ရဲဘော်လေးကမ်းပေးသည့်စာကြောင့် သူ့အတွေးမျှင်
များ ပြတ်တောက်သွားသည်။ စာအရောက်အပေါက်နည်းသူမို့ ဘယ်ကစာပါ
လိမ့်ဟု ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားရသေးသည်။ ဖောက်ကြည့်လိုက်တော့ ညီလေး၏စာ။

ထူးတော့ထူးသည်။ မောင်သူရ သူ့ထံစာရေးခဲ့သည်။ စာကလည်း အရှည်
ကြီး၊ အထူကြီး။ စာမှာ ထူးခြားချက် နှစ်ရပ်ပါသည်။

တစ်ရပ်က မင်းသန်းထိုက်တို့အုပ်စု မူးယစ်ဆေးဝါး တရားမဝင် ရောင်း
ဝယ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရသည့်အကြောင်း။

နောက်တစ်ရပ်က သံဖြူရေရပ်ရှိ အမေတို့ရပ်ကွက် မီးလောင်သဖြင့် အမေအိမ် မီးထဲပါသွားသည့်အကြောင်း။

မင်းသန်းထိုက်တို့ ဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ညီလေးက....

“သူတို့ ဒီလောက် အတင့်ရဲလိမ့်မယ်၊ မိုက်မဲလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ သူတို့ တစ်ခုခုလုပ်နေမှန်းတော့ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်။ နံပါတ်ဖိုးမှန်း ကျွန်တော်မသိတာ အမှန်ပဲ။ သူတို့ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး မလေးရှား၊ စင်ကာပူကို အလုပ်သွားလုပ်ချင်တဲ့လူတွေကို ပို့ပေးနေရတဲ့ လူပွဲစားလုပ်နေတာလောက်ပဲသိတာ။ ဒီလူတွေ ခြေလှမ်းတော်တော်ကျယ်တာပဲ အစ်ကို”

စာကိုဖတ်ရင်း သူပြုံးမိသည်။ မင်းပါအဆစ်ပါမသွားတာ ကျေးဇူးတင်ဟု စိတ်ထဲပြောမိပြန်သည်။ အဲဒီလူတွေ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား ရှိုးဂျော့အတွက် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်နေတာကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရန်ကုန်က သူတို့အေးဂျင့်ကုမ္ပဏီဆိုတာကော တရားဝင် အခိုင်အမာလား။ ဒီခေတ်မှာ အတုတွေ၊ အကြံအဖန်တွေက ပေါ့ပါ့ဘိနှင့်။ အခုလောက်ဆိုလျှင် မောင်သူရ သဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်၏။

အမေအိမ် မီးထဲပါသွားသည့်ဖြစ်ရပ်ကိုတော့ မောင်သူရ အနုစိတ်ရေးပြထားသည်။

ဖတ်ရတာကိုက ရင်တလုပ်လုပ်၊ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေ၏။

“မီး.....မီး.....မီးလောင်တယ်”

မီးလောင်သည်ဟုသာ မောင်သူရ ကြားရသည်။ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ များသလား၊ နည်းသလား သူ မသိ။ မေးကြည့်တော့လည်း မရေမရာ၊ မသေမချာ ဝေလေလေအဖြေကိုသာ ရခဲ့သည်။

ဒီနေ့ အမေကလည်း ရောဂါတိုးလာသည်။ သွေးတိုးရောဂါနှင့် ဆီးချိုပါ ပြိုင်တူနှိပ်စက်မှုကြောင့် ခြေတွေလက်တွေ ဖောသွပ်ရောင်ကိုင်းနေသည်။

လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်၊ အိပ်ရာပေါ်ကမထနိုင်။ ညက ဆေးခန်းပြပြီးပြီ။ ဒီနေ့ ညနေ အခြေအနေလာပြန်ပြောပြ၊ ဆေးဆက်ပေးလိုက်မည်ဆို၍ အမေ့ကိုထားခဲ့ကာ မောင်သူရ ဆေးခန်းသို့သွားသည်။

ဆေးခန်းက မြို့ထဲမှာဆိုတော့ အိမ်နှင့်အလှမ်းဝေးသား။

ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံပြီးပြီ။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဆရာဝန်က ဆေးခန်းခေါ်လာရန်ပြောသဖြင့် ဆေးခန်းမှ ကသောကမျော ပြန်အထွက်တွင် မီးသတင်းကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါနှင့် အမြန်စုံစမ်းမေးမြန်းရသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့ရပ်ကွက်ဟု သိလိုက်ရချိန်တွင် မောင်သူရ ခေါင်းမီးတောက်သွားသည်။ အမေ့အတွက် ပူပန်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် ခြေတွေ လက်တွေ အေးစက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခဲမာကျစ်သွားသည်။

အိမ်ကို အမြန်ဆုံးပြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် သူငယ်ချင်းချစ်ဝင်းကိုတွေ့၍ သူ့စက်ဘီးကိုငှားကာ အိမ်ဘက်သို့ အပြင်းနှင်ခဲ့သည်။ အဝေးကပင် မီးခိုးလုံးတွေ တလိပ်လိပ်တက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

လမ်းထဲကွေ့ဝင်လိုက်သည်နှင့် မီးစွယ်သည် စုန်ကြွန်မြန်းလျက် မြေ နဂါးတစ်ကောင် ဒေါသရောင် တောက်လောင်၊ လျှာရဲရဲဖြင့် မြင်မြင်ရာ ထိုးဟပ် လှမ်းဆွဲနေသည့်နှယ်။

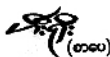
“ဖယ်ကြစမ်းပါဦးဗျာ၊ အမေ...ကျွန်တော့်အမေ အိမ်ထဲမှာ...အိမ်ထဲမှာ”

ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး တွန်းထိုးဝင်ရောက်သွား၏။ နောက်ကျသွားပြီကော။ မီးစွယ်သည် သူတို့အိမ်ကို ကူးစက်ဝါးမျိုစပြုနေပြီ။

“အမေ....အမေ....အမေ”

အရူးမီးဝိုင်းသလို မောင်သူရ အော်နေမိသည်။ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ခက်နေပြီ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူလည်း မဝင်ရဲ။ သတ္တိမရှိ။ သူပါ မီးထဲပါသွားမှာ ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ မီးထဲမှာ အမေ။

“ဟဲ့...လုပ်ကြပါဦး ကယ်ကြပါဦး၊ အိမ်ထဲမှာ ဘွားလေးငြိမ်း ဘွားလေး ငြိမ်း”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အော်သံလည်း ရုတ်တရက် ထွက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင်....

လူအုပ်ထဲမှ ထိုးခွဲဝင်ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်။ အမှတ်မထင် လေ၏လျင်မြန်နှုန်းဖြင့် အိမ်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမီးတောက်ကိုဖြတ်ကာ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို မှုခုံစောင် ဖြင့်ပတ်၍ ပွေ့ဖက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြန်ထွက်လာ၏။ လျင်မြန်လိုက်သည့်လူ။ ဘယ်သူလဲ။

ဘယ်သူလဲကြည့်လိုက်တော့....

ဗန္ဓုလ....

ဗန္ဓုလလက်ထဲမှာ အမေ။

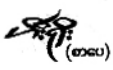
ကျွန်တော် ဗန္ဓုလကိုသိပ်ချစ်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်၊ သိပ်လေးစားသွားပြီ အစ်ကို။ တစ်ဆက်တည်း အစ်ကို့ စကားကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင်လာ တယ်။ ဗန္ဓုလကို ရှက်ပါဆိုတဲ့ စကားလေ။

ကျွန်တော် ဗန္ဓုလမျက်နှာကို မကြည့်ရဲလောက်အောင် ရှက်သွားပြီ။ ဗန္ဓုလဟာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်ပြီ။ ဒါဟာ လက်တွေ့ဘဝက ရလာတဲ့ ဘဝအသိ၊ ဘဝအလင်းဆိုတာ ယုံပါ အစ်ကို၊ ယုံပါ။

ဗိုလ်သီဟ သူညီစာကိုဖတ်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

အပ်ဖျားပေါ် မှန်ညင်းစေ့တင်နေပြီဆိုသည့် မြင်ကွင်းကို အထင်းသား မြင်နေရပြီမဟုတ်လား။ သို့သော် သူ ဆက်ပြောလိုက်ချင်သည်။

ဒါဟာ အစဉ်အလာကောင်း ဆယ့်နှစ်ရပ်နဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ တပ်မတော်သား တွေရဲ့ အရင်းခံစိတ်ဓာတ်၊ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို ပြည်ချစ်စစ်သားဟောင်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဗန္ဓုလက သက်သေထူပြလိုက်တာပဲ။ တကယ့်အရေးနဲ့ကြုံလာရင် တပ်မတော်သားတွေဟာ ကိုယ်ကျိုးမဖက် စွန့်လွှတ်စွန့်စားတဲ့စိတ်နဲ့ ပြည်သူ့ အတွက် အနစ်နာခံ အလုပ်အကျွေးပြုကြမြဲပါ။

တကယ်တော့ ဗန္ဓုလဟာ အခြေအနေအရ တပ်နဲ့ဝေးကွာခဲ့ပေမယ့် မြင့်မြတ်တဲ့ တပ်မတော်သားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ သူ့အသွေးအသားထဲမှာ စီးဝင်ယုံနဲ့လည်ပတ်နေဆဲ။ မျိုးစေ့မသေ မြေဆီမခန်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကွ။ တင်စား ပြောရရင် ဟိုး.....လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းခြောက်ရာကျော် ပင်းယခေတ်ကတည်းက ကျစ်ရစ်ခဲ့ရာတဲ့ စပါးစေ့တွေလိုပဲ။ သုတေသနပညာရှင်တွေ ဒီကနေ့ စမ်းသပ် စိုက်ပျိုးကြည့်တဲ့အခါ ပြန်လည်ရှင်သန်လာတာကို တွေ့ရသလိုမျိုးပေါ့။

ခေတ်အဆက်ဆက် တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် အသက်ပေး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အဖေအပါအဝင် တပ်မတော်သားတွေ၊ ကနေ့ လက်ဆင့်ကမ်း တာဝန်ကို ဦးလည်မသုန်ထမ်းရွက်နေတဲ့ တပ်မတော်သားတွေအတွက် ကျေးဇူး ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အလိုအပ်ဆုံးက မျိုးဆက်အမွေပဲ ညီလေး။ အနာဂတ်ဟာ ငါတို့ မင်းတို့လက်ထဲမှာပါ။

ဒီတော့ အမျိုး၏ဂုဏ်ကို မဖျက်ပါလင့်၊ မြန်မာလူမျိုးတို့၏ ဦးခေါင်းနှင့် တူသော ငါသည် စစ်သတင်း၌ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်ငြားလည်း အမြီးနှင့် တူသော ငါ၏မြန်မာလူမျိုးတို့ ဆက်လက်လှုပ်ရှား လုပ်ကြံထူထောင်ချိမ့်မည်ဟု ငါယုံကြည်သည်ဆိုတဲ့ အနာဂတ်မျိုးဆက်သစ်တွေကို ယုံကြည်တဲ့ အလောင်း ဘုရားရဲ့စကားကို ထာဝရနှလုံးသွင်းရင်း ငါတို့ရဲ့သမိုင်းအစဉ်အလာကြီးမား လှတဲ့တပ်မတော်ကို ဦးထိပ်ပန်။

ဗန္ဓုလကို ကျေးဇူးတင် လေးစားတတ်ပြီး...

အနာဂတ်ကို ချစ်တယ်ရင်....

အချိန်နဲ့အမျှ စိတ်ထဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မှတ်ရရ ရွတ်ဖတ်နေဖို့က....

မျိုးစေ့မသေ... ..မြေဆီမခန်း

မျိုးစေ့မသေ... ..မြေဆီမခန်း

မျိုးစေ့မသေ... ..မြေဆီမခန်း.....။

ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း

၂၀၀၆၊ မတ်လ

(၂၀၀၆-၃နပ်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း အကောင်းဆုံးစက္ကနည်ဆု ခိုးမြင်ခြင်းခံရသည်။)

(၈၇၈)